John D. MacDonald

# SKOŘICOVÁ PLEŤ

*Život člověka má barvu jeho fantazie.*
*MARCUS AURELIUS*

# 1

Stoprocentní hrdinové neexistují.

Každý se sesype, jakmile ho začnou události deptat v jistém sledu, s prudkostí a intenzitou, která v hlubinách jeho vědomí probudí odvěký strach. A třebaže ví, co musí udělat, tělo náhle odmítá poslouchat rozum. Panika dostává podobu nesnesitelného jekotu.

Právě tohle jsem se snažil vysvětlit Annie Renzettiové, pohledné, bystré a něžné osůbce, bez níž jsem si život už spoustu měsíců nedovedl představit. Byl konec června a nedaleko floridského Naples, v letovisku Eden Beach, kde je Annie ředitelkou, probíhala letní sezóna. Slunili jsme se na obrovitých osuškách na pláži, v tichém zákoutí za její soukromou chatou. Měl jsem co dělat, abych při pohledu na ni neztrácel nit hovoru. Tím spíš, že na sobě měla úsporné bikiny ostře kontrastující svou bělostí s temně zlatým bronzem jejího těla. Až dosud jsem nepřilnul k žádné malé štíhlé tmavovlásce. Odjakživa jsem měl slabost pro vysoké nohaté blondýnky s širokými rameny. Možná jsem se ve své nevědomosti domníval, že takové cácorky jsou příliš křehké. Zjistil jsem však, že nejsou. Alespoň tahle ne.

„Už se ti něco podobného stalo?“ zeptala se.

„Ani ne. Ale už jsem měl namále tolikrát, že mě to stejně jednou nemine. Naše společnost je totiž prosáknutá mýty, Annie.“

„Víš ty vůbec, prosím tě, že jsi jediný člověk na světě, který mi smí říkat Annie?“

„Žádný strach. Podle mě mýtus, který položil Meyera, je vůbec jeden z nejhorších. Mýtus o nepokořitelném hrdinovi. Snažil jsem se ho z toho dostat různými historkami. Byl jsem přesvědčený, že jedna mu zaručeně otevře oči.

To, co jsem mu vyprávěl, se odehrálo dávno, v jedné z válek, kterou jsme nevyhráli. Naší rotě velel prima chlap. Lepšího velitele,

než byl on, jsem vážně nepoznal. Dal nám sice občas pěkně do těla, ale jinak jsme s ním skvěle vycházeli. Když přišel ze štábu nějaký pitomý rozkaz, vždycky ho uměl obejít a nedostat přitom sebe ani nás do maléru. Do všeho šel s námi a nikdy nás nenechal zbytečně cedit krev. Staral se o nás všechna čest a když někdo padl, sebralo ho to, jako by přišel o vlastního syna.

Jednou jsme si museli proklestit cestu cípem asijské džungle, kde na konečku pomalu každého listu a každé haluze byla přilípnutá pijavice, svíjela se a číhala, až pod ní projde něco vábně překrveného. Náš kapitán neměl ponětí, co takové pijavice obnášejí, zato my ano. Jsou dva zaručené způsoby, jak se jich zbavit: buď tu mrchu přiškvaříš zapáleným koncem cigarety anebo jí vsuneš pod tělo až k hlavě bambusovou třísku, lehce cvrnkneš a ona odpadne. Když odpinkáš takových deset, můžeš to začít dělat levou rukou. Nejhorší bylo, jak vždycky nalezly šněrovacíma dírkama do bot a přisály se přes ponožky k noze, strašlivě nabobtnaly a potom se tlakem boty při chůzi rozmašírovaly na kaši.“

„Hele!“ skočila mi do řeči a ukazovala mi paži obsypanou husí kůží.

„Kde jsem to přestal?“

„To ti neřeknu ani za nic.“

„Aha. V každém případě jich tam byly mraky a padaly rychleji, než je člověk stačil setřepávat. A když ses je pokusila odtrhávat, kusadla zůstávala samosebou pod kůží a rány se pak podebíraly. A tak jsme se vykašlali na tvar a úprkem jsme se hnali tam, kde jsme nad našimi hlavami viděli prosvítat kusy oblohy, kde se na nás ty potvory nemohly vrhat a my měli čas zbavit se těch, které nás už měly v parádě. Jenomže náš starej nevěděl, jak na to. Stál tam, rval je ze sebe, čím dál rychleji, mlátil kolem sebe a nakonec začal ječet a utíkat. Byl to správný chlap, měl pro strach uděláno, ale tahle prkotina ho dostala v nepravý čas na nepravém místě. Třeba mu připomněla nějakou příhodu z dětství. Zlomila ho. A taky pohřbila jeho autoritu u vojáků. Začal dělat chyby. A jedna z nich ho asi tři týdny nato stála život.“

„To je hrozné!“

„Pár dní po té pijavkové koupeli nám jeden takový komik z naší roty předvedl, jak kapitán bojuje s pijavkami. Dal jsem mu přes hubu.“

„Dobře mu tak.“

„Zvláštní je, že ten kašpar padl v té samé podivné přestřelce jako kapitán. On totiž náš starej přečetl špatně mapu a šli jsme úplně jinudy.“

„Jenomže Meyer stejně nepochopil, o čem mluvíš.“

„Už jsem ti říkal, jak to bylo. Věděli jsme, že Grizzel je nebezpečný psychopat, kterému na ničem nezáleží, a že si s námi nejspíš přijde přátelsky poklábosit. Meyer nezažil, že bych si s někým nedovedl poradit. A pak se za ním najednou Grizzel vynořil, vrazil mu pod žebra bouchačku a oznámil, že si spolu vyjdou na špacír k Srdcové sedmě a že to bude poslední návštěva, jakou kdy Meyer vykoná a já přivítám. A Meyer se prý ohlédl do nepříčetných očí toho chlapa a uviděl, jak se tam kdesi vzadu cosi hýbe. Cosi bez duše a slitování. Přečetl si v nich svůj rozsudek smrti. Pochopil, že nezbývá ani zlomek naděje. Proměnil se v robota slepě poslouchajícího Grizzelovy příkazy. Sesypal se a věděl o tom.“

„Jenomže viděl Grizzela umřít, Travisi! Copak to?“

„Třeba to pomohlo, ale ne moc. Už je to rok. Všem se stýská po tom starém Meyerovi. Proto jsme ho uvrtali do těch přednášek v Torontu. Museli jsme si dávat pozor. Kdyby zvětřil, že jsme na něho políčili, jednoduše by pozvání k přednáškám odmítl. Hodně nám pomohla jeho stará známá, Aggie Sloanová. Jednou totiž přiletěla a zhrozila se, jak to s ním jde z kopce. Má známosti. Přemluvila Meyerova přítele, nějakého Pricewatera, aby nechal plavat domluvené přednáškové turné v Kanadě a poprosil Meyera, jestli by nebyl od té dobroty a nejel tam místo něho. Sám se vymluvil na nemoc.“

„Potom ale nechápu, jakou roli v tom hraje jeho neteř.“

„To bylo zase jiné spiknutí, které mělo vylákat Meyera z ulity. Zatelefonovali jsme jí. Pověděl jsem jí, jak na tom je. Mrzelo ji, že jí v dubnu nepřijel na svatbu a poslal jenom omluvný dopis, šek a prachobyčejné svatební blahopřání. A že sem prý přiletí s manželem, jen co si bude moct vzít z práce volno. No, a rozumí se samosebou, že

manželé Evan a Norma Lawrencovi se u nás objevili den před Meyerovým odletem do Toronta. A tak nedal jinak, než že se na těch čtrnáct dnů, co bude v Kanadě, nastěhujou na jeho jachtu. Jeden z kapitánů z místní půjčovny lodí s nimi na palubě Keynese den co den jezdí po výletech. Nastražili jsme na Meyera dvě velké pasti a čirou náhodou zaklaply současně. Nic se neděje, bude zpátky šestého července a oni se musí pakovat až desátého. Potom ho chce Aggie někam vyslat, aby sesmolil pár reportáží pro její noviny. Podle ní se dá jakákoli deprese vyléčit, když člověka posadíš do toho správného kolotoče."

„Moment. Věčně kvůli mě pendluješ mezi Lauderdalem a Naples. Nemáš z toho taky deprese?"

„Víš co, zajdem k tobě a přesvědčíme se, jestli potřebuju něco dát do pořádku, ano?"

„Tak to teda ne, ani nápad! Jsem zaměstnaná žena a támhle koukáš na moji práci. Obnáší na dvě stovky pokojů, které hynou nedostatkem péče."

„Annie, podívej, doteďka jsme se smažili a stejně si budeme muset dát sprchu. Florida trpí vážným nedostatkem vody. Proč bychom tedy měli plýtvat dobrou sprchou?"

„Musím se naučit přestat ti na všechno kývat."

„Proč?"

Překulila se na lokty a zahleděla se mi do očí. Našpulila rty, povytáhla husté tmavé obočí a řekla: „To je ovšem případná otázka. Velice případná otázka. Proč bych s tím vlastně měla přestávat?"

Tak jsme posbírali své věci a vyšli po schůdkách na malou verandu ředitelské chatičky spočívající na takřka dvoumetrových pilotách. Od posledního večera nám zbylo ještě půl láhve červeného, namíchal jsem ho tedy napůl se sodou a hromadou ledu a připravil dva velké střiky. Zatáhla závěs téměř přes celé okno a v pokoji se rázem zešeřilo. Sedli jsme si na postel, usrkávali vinný střik a uculovali se na sebe. Potom jsme sklenice přece jenom odložili a já ji celou vybalil z těch odstřižků, kterým se říká bikiny, s láskou jsem se zblízka pokochal každičkým pórem jejího těla a později, když nadešel ten velký okamžik, jsem ji vybroušeným stylem provedl rájem.

Do chvíle, kdy jsme se osprchovali, oblékli a já se chystal vyrazit na zpáteční cestu do Lauderdalu a ona zpátky do práce, jsem neměl tušení, že mezi námi něco neklape. V hotelu se sešel na slavnostní večeři nějaký vzájemný podpůrný spolek a jelikož byli v Eden Beach poprvé, Annie chtěla na všechno řádně dohlédnout.

„Kdy zas můžu přijet? Anebo kdy se objevíš ty u mě? Mám pocit, že jsem se tě už ptal."

„Pro tebe je to sakra pohodlné, Travisi."

„Asi nechápu, co tím míníš."

„Já taky ne, vážně. Jenom mi tak připadá, že ses pěkný sobec a ke všemu máš kliku."

„Tak moment! Když už je o tom řeč, tak je to sakra pohodlné i pro tebe. Neřekl bych, že jste zrovna neuspokojená, milá dámo."

„Vytahuješ se svými výkony?"

„Proboha Annie!"

„Promiň. Asi se ti snažím ublížit. Nevím, co to do mě vjelo."

„Měl jsem dojem, že si rozumíme."

„Ale ano, rozumíme. Ovšem, že ano. Nejspíš trpím nějakým pocitem chronické viny. Svého času, když jsem ještě pracovala pro Ellise a žila s ním, mě trápilo něco podobného. Dneska by měl mít každý právo žít po svém. Herdek, já vím, kde se to ve mně bere, ale nemám nejmenší chuť ti to vysvětlovat."

„Prosím tě, zkus to."

„Hodně jsme si spolu povídali, Travisi. To hezké povídání k našemu vztahu patřilo. A tys mi pověděl o všech svých láskách, kterés měl, a jak jsi o ně přišel. Jenomže… já mám pocit, že si ustavičně necháváš něco pro sebe. Napohled přede mnou nic netajíš, ale něco v tobě tě drží zpátky, abys náhodou ze sebe nevydal všecko. Něco v tobě opravdu nevěří, že mě taky neztratíš. A tak jednoduše snižuješ velikost ztráty tím, že se vyhýbáš hlubším citovým vztahům… které by mohly mezi námi vzniknout. Chápeš?"

„Snažím se. Nedržím se zpátky. Alespoň si to myslím. Říkám ti, že tě mám rád. Měl bych ti snad vyznávat lásku častěji?"

„Tady nejde o slova ani o činy, milinko. My přece máme k splynutí duší pěkně daleko. A pokud jde o naše těla…"

„A tohle není vhodná chvíle na obscénní poznámky.“

„To tedy ne?“

„Mám tomu rozumět, že by ses chtěla vdát?“

„Kruci ne! Ale ráda bych, kdybychom bydleli blíž a viděli se častěji.“

„Sakra, tak víš co? Vyber vkladní knížky, podporu od svého bývalého a vůbec, a nastěhuj se na Sedmu.“

„Sám dobře víš, že to nejde. Ani si nedovedeš představit, jak to tady mám ráda. Práce se mi daří. Dokládají to výkazy, které posílám nahoru, i to, jak si mě považují. Jsem nejlepší ředitelka ze všech našich filiálek. Mám ráda práci s lidmi. Jsem ráda, když s nimi navážu kontakt, když je dokážu získat, motivovat a přimět, aby pracovali lip. To mojí zásluhou je tenhle hotel jako ze škatulky, vynáší a všem se tady líbí.“

„Tak už toho nech. Proč se prostě nedokážeš spokojit s tím, co mezi námi je? Podle mě je to rozhodně lepší, než s čím se spokojuje většina ostatních.“

Vzdychla a přimkla se ke mně, potom se vytáhla na špičky a líbla mě ze strany na bradu. „Tak jo, McGee, budu se snažit, ale stejně to není ono. A možná nikdy nebude. Kdoví? Tak už běž. A jeď opatrně. A zavolej.“

## 2

Pátý červenec začal lijákem, který měla na svědomí tropická tlaková níže nad Atlantikem východně od Miami. Teplý déšť provázely občasné poryvy vichru.

Před desátou dopoledne už jenom drobně mrholilo a z tankovacího doku u mola šedesát šest vyplula Meyerova zavalitá malá jachta John Maynard Keynes, proplula pod mostem, minula motorové lodi kotvící u Port Evergladesu, nechala za sebou hlavní kanál i přístavní bójku a nabrala kurs směrem jihovýchodním. Tupá příď těžce rozrážela zčeřenou vodní hladinu, zvedala se a klesala, a při každém dopadu rozprášila do stran závoje vodní tříště.

Z okna svého bytu v šestém poschodí s výhledem na moře viděl jakýsi starý muž, jak loď explodovala, a určil přesně dobu výbuchu na deset hodin jedenačtyřicet minut dopoledne newyorského času.

Z Nassau sem plula kajutová jachta, měla namířeno ke kanálu a mírně se pohupovala na vlnách moře, které nechávala za zádí. Jmenovala se Brandy, stálé kotviště měla ve Venice na Floridě a patřila manželům Davisovým. Paní Davisová se usadila na jedné ze dvou rybářských stoliček té na pravoboku, zatímco její choť stál na kapitánském můstku u kormidla. Oba dosvědčili, že v okamžiku, kdy se jachty míjely, mávala na ně nějaká štíhlá tmavovláska v oranžových bikinách a paní Davisová pozdrav opětovala. Oba zahlédli u kormidla nějakého tělnatého muže a v kokpitu blondýna, který svinoval a ukládal lano.

Paní Davisová vypověděla, jak ji to nezvyklé jméno jachty, John Maynard Keynes, pobavilo, jelikož si vzpomněla, že sebemenší zmínka o keynesovských ekonomických teoriích dokáže jejímu manželovi pěkně hnout žlučí. Také si vzpomněla, jak se ta bachratá jachtička sotva držela na hladině a že kdyby byla její, že by ji otočila nazpět a pro jistotu by s ní brázdila raději nějakou klidnou řeku. A kromě toho jí připadalo, že má příliš hluboký ponor.

Podle jejího odhadu došlo k výbuchu, když se lodi od sebe vzdálily na takových pětasedmdesát devadesát metrů. Jachta pokojně plula a potom ji zčistajasna pohltila oslepující záře, z níž obloukem vyletovaly trosky. Zvuk popsala jako ostré zadunění, jakýsi dutý třesk, až jí zalehlo v uších. Na tvářích ucítila horkost. Simmons Davis okamžitě obrátil loď o sto osmdesát stupňů, vrátil se na osudné místo a beznadějně pátral na hladině, zda někdo nezůstal naživu. Dobře věděl, že je v těch místech až třicetimetrová hloubka. Dlouhou splétanou nylonovou šňůrou připevnil k oranžové bójce malou záložní kotvu a vyhodil ji přes palubu. Potom se svou ženou podběráky vylovili z vody několik plovoucích trosek. Polovičku ožehnutého záchranného kruhu. Ještě doutnající usmolenou bílou čepici s modrým štítkem. Dvířka od ledničky.

Vysílačkou zavolal pobřežní hlídku, oznámil, co se stalo, a poté zamířil k přístavu. Jeho žena Brandy se nahýbala přes zábradlí a zvracela.

Pár minut po explozi volal na policii ve Fort Lauderdalu anonym. Hovor byl zaznamenán. Byl to tlumený, temný a hluboký mužský hlas, se španělským nebo portugalským přízvukem.

„Chilská národněosvobozenecká armáda vykonala rozsudek nad smrdutým psem doktorem Meyerem. Smrt posluhovačům fašistické vojenské diktatury!“

Krátce po šesté onoho pondělního večera jsem se vrátil do Bahia Mar a neměl jsem o ničem nejmenší potuchy. Kráčel jsem od zaparkovaného vozu ke kotvišti osmnáct, kde mám uvázaný hausbót Srdcová sedma, když mě poklusem dohonil kapitán Johnny Dow. „Heleď, zabili Meyera,“ spustil.

Zastavil jsem se a vytřeštil na něho oči. „Jak to myslíš, zabili?“

„Hergot, vyhodili ho do luftu.“

„V Torontu?“

„V jakým Torontu? V ty jeho přiblblý připosražený jachtě. Na moři, za přístavní bójkou, dneska dopoledne. Posadili ho zadkem na trinitrák a přihlásili se k tomu.“

„Kdo?“

„Nějaká teroristická svoloč. Co ti budu povídat. Nějaká ta podělaná armáda za svobodu, pravdu a spravedlnost. Něco takovýho.“

Zničehonic mě zaplavil pocit prázdnoty a obrátil se mi žaludek: „Johnny, nevíš náhodou, kdo všechno byl na palubě Keynese?“

„Jak to mám vědět? Zrovna jsem se vrátil z Key Westu.“ Trpělivě jsem mu vysvětlil, o co mi jde. „Meyer odjel na univerzitu Queen’s College do Toronta. Přednáší tam na semináři o mezinárodních bankovních praktikách. Jeho neteř s manželem tu trávili dovolenou. Bydleli na lodi celé ty dva týdny, co je pryč. A Meyer se domluvil s Hackem Jenkinsem, že je bude brát na ryby anebo jen tak na výlety, když budou mít chuť, protože ani jeden si neumí stoupnout za kormidlo. Hack neměl do čeho píchnout, protože mu na jeho lodi vyměňují motory.“

Johnny Dow vypadal zaraženě. „Věděl jsem, že si nechává HooBoye nějak upravovat. Ježíšmarjá! Podle toho, co se říká, to byl hrozný výbuch. Všechny, co byli na palubě, to roztrhalo na hadry. Ježíšmarjá! To abych zašel za Hackovou ženou. Je to hrůza, Trave."

Rychlými kroky zmizel v dešťové cloně. Odemkl jsem, překontroloval poplašné zařízení a sotva jsem se ocitl uvnitř, zazvonil telefon. „Vrátil se dřív?" ptala se Annie. „Prosím tě, řekni mi, že se nevrátil dřív!"

„Ne, nevrátil, drahoušku. Zítra má ještě přednášku a rezervované místo v letadle, které přiletí do Miami zítra večer v osm."

„Ve zprávách říkali, že nějaká ženská na lodi, která jela kolem, viděla na jachtě před výbuchem tři lidi. A tak mě napadlo."

„Ne, ta třetí osoba byl jeden kapitán ze zdejší půjčovny lodí. Náš přítel. Mám dojem, žes ho tady jednou viděla. Hacksaw Jenkins. Říkali jsme mu Hák."

„No ano! Takový hromotluk, vypadal jako nějaký japonský zápasník. A má moc pěknou manželku. To je hrůza! Copak jsi neslyšel nic ve zprávách, když ses vracel?"

„Pokud nemusím, tak zprávy vůbec neposlouchám. Celou cestu jsem měl puštěný magneťák."

„Máš číslo na Meyera?"

„Vím, v kterém bydlí hotelu. Mohl bych mu zavolat, ale nemám ponětí, co mu mám říct. Je to hrozně smutné a ironické, Annie, po tom všem, co jsme zkusili, abychom ho dostali z toho srabu."

„Poslyš, ozvi se, až se dozvíš něco nového. Chtěla bych vědět, jak na to reaguje. Mám toho starého mrkvouse ráda."

„Ozvu se."

Meyerovi jsem volat nemusel. Zrovna jsem si vybaloval tašku, když mně zavolal sám.

„Travisi? Vyčmuchal mě tady reportér z Miami Heraldu. Je to pravda? Jsou mrtví?"

„Sám jsem se to dozvěděl teprve před čtvrthodinou. Zastavil mě Johnny Dow. Myslel si, žes byl na palubě."

„Škoda, že jsem tam nebyl," řekl. Nebylo to teatrální gesto. Myslel to vážně.

„Můžu tu být nějak platný?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Mám v hlavě jak vymeteno. Dá se tam vůbec něco dělat. Kam odvezli těla?“

„Meyere, podle toho, co se tu povídá, to byla obrovská exploze. Rána jak z děla. Až za pobřežními bójkami. Na širém moři. Kdo se ti stará o pojištění?“

„Teď si nevzpomenu. Vždyť ho znáš. Takový dlouhán.“

„No jasně. Walter. Ten už o tom nejspíš ví.“

„Než jsem ti zavolal, snažil jsem se obstarat letenku na nějaké dřívější letadlo a, zkrátka a dobře, nedostanu se odsud dříve než tím, které mám rezervované na zítřek.“

„Budu tě čekat na letišti. V osm deset. Mám o tom někoho informovat?“

„Mám adresář v… ach pane bože, ten je taky v háji, to dá rozum. V každém případě jsem měl u společnosti pro ropný výzkum Amdex z Houstonu poznamenané jméno jejího přímého nadřízeného. Hatchera, Thatchera, Fletchera… nějak tak. Co mi ovšem nejde do hlavy, Travisi, jsou ty groteskní bláboly o Chile. V Chile jsem byl jenom jednou, před třemi lety, strávil jsem týden v Santiagu. Na takové malé konferenci. Ano, byli jsme požádáni, abychom doporučili vojenské vládě opatření k zastavení inflace. A oni ta opatření přijali a mají teď inflaci pod kontrolou, na rozdíl od Brazílie, Argentiny a Peru. Byla to malá mezinárodní konference, účastnily se jí Británie, Francie, Kanada a my, jestli nás tam bylo tucet. Nevypracoval jsem závěrečnou zprávu a ani jsem se nepodílel na její přípravě.“

„Meyere, teď mě poslouchej. Žijeme v nenormálním světě. Jednou jsi tam byl a basta. A někdo se ti teď pokouší zakroutit krkem.“

„A proto Norma s Evanem a Hackem zemřeli. Můžeš zjistit, kdo to udělal?“

„Spousta schopných lidí teď bude zjišťovat, kdo to udělal.“

„Jenomže mně připadá, že na teroristy nějak nemají nos.“ Jeho hlas, otupělý ztrátou, zněl mrtvě.

Druhý den ráno v deset hodin místního času jsem se dovolal na ráznou recepční firmy Amdex v Houstonu.

„Pracovala u vás jedna geoložka, jistá Norma Lawrencová.“

„Bohužel. Žádnou takovou u nás nemáme.“

„Poslyšte, vím bezpečně, že byla u Amdexu zaměstnaná. Měla dovolenou.“

„Aha, to asi myslíte Normu Greenovou! Slečnu Greenovou.“

„No ano. Jistě. Chtěl bych mluvit s jejím šéfem.“

„To bude nejspíš pan Batcher. Ale bohužel někam odcestoval. Pokud mu chcete nechat nějaký vzkaz, měl by se vrátit v pátek.“

Mírně nakvašeně jsem si povzdychl. „Koho z toho vašeho spolku, kromě pana Batchera, by zajímalo, že Norma Lawrencová, vaše slečna Greenová, je mrtvá?“

„Kristepane! To snad ne! Kdo volá?“

„Jmenuji se McGee. Travis McGee. Jsem její známý. Strýce paní Lawrencové napadlo, že bych to mohl oznámit jejímu zaměstnavateli. Což právě činím.“

„Pan Dexter bude určitě chtít vědět podrobnosti. Měl by se co nevidět vrátit. Kam vám může volat, pane McGee?“

Nadiktoval jsem jí směrové a svoje číslo. Řekla, že jí to je všechno líto, a já, že mně taky.

„Autonehoda?“ zeptala se.

„Výbuch na lodi.“

Slyšel jsem, jak zalapala po dechu. „Ježímarjá, abyste tomu rozuměl, dneska ráno to hlásili v rádiu a já si to nedala dohromady! Totiž, to jméno mi nějak nic neříkalo, chápete? Byla tam ona, její manžel a nějaký průvodce nebo co. Taky povídali, že to mají nejspíš na svědomí nějací teroristi. Proč by momentík, právě se vrátil pan Dexter. Chcete s ním mluvit hned?“

„Buďte tak hodná.“

Za okamžik se ozval. „Pan McGee? Co pro vás mohu udělat?“

„Nejspíš nic. Strýce paní Lawrencové napadlo, že bych mohl zavolat jejímu zaměstnavateli a oznámit, že přišla včera o život při výbuchu na palubě lodi u Fort Lauderdalu, spolu se svým manželem a jedním kapitánem z místní půjčovny lodí.“

„Lawrencová? Norma Greenová, provdaná Lawrencová?“

„Přesně tak.“ Nastalo ticho, které trvalo tak dlouho, že jsem to nevydržel: „Haló! Jste tam ještě?“

„Promiňte. Nemohu se z toho vzpamatovat.“

„Snažil jsem se zastihnout pana Batchera. Nenapadlo mě, že ji znáte.“

„Pane McGee, jsme malá firma. Máme něco málo přes dvě stovky zaměstnanců. Největší terno, jaké jsme kdy udělali, bylo, když jsme přijali Normu Lawrencovou. Přetáhli jsme ji od firmy Conoco rok poté, co absolvovala kalifornskou techniku. Má… měla všechny předpoklady stát se nejlepší geoložkou v branži.“

Řekl ještě něco, ale náhlé zarachocení hromu jeho hlas utopilo.

„Promiňte, co jste říkal?“

„Říkal jsem, jaká je to pro nás obrovská ztráta. Co se vlastně stalo?“

„Podle všeho umístil někdo na lodi bombu. Nějaký pomatenec, který měl spadeno na jejího strýce. Ten byl ovšem v Torontu. Dneska ráno se na tom místě měli potápět, ale počasí je mizerné, dělají se tam až třímetrové vlny a spousta pěny. Jedna motorová loď tam spustila značkovací bójku, jenomže v noci se v tom nečase uvolnila.“

„Nevím, co říct. Třeba bude její strýc vědět, jak se to má s její pozůstalostí. U nás byla pochopitelně pojištěná. Kromě toho dostanou dědicové ještě i podíly z některých jejích investic.“

„Řeknu mu, aby se s vámi spojil. Jakže se jmenujete celým jménem?“

„D. Amsbary Dexter,“ odpověděl. Aha, napadlo mě, proto Amdex. Firma patří jemu. Poznamenal jsem si jeho adresu a telefonní číslo do kanceláře i domů a on mi poděkoval za zavolání. Řekl, že je to strašné, a já na to, že s ním naprosto souhlasím. Měl typický vysoký texaský hlas a mluvil rychle. Vůbec to nebyl hlas starého dobrého kamaráda, ale hlas obchodníka, který nezná bratra. A honem vám chce něco prodat.

V úterý o deváté večer, v posledních utrápených záchvěvech denního světla, jsem se vracel z letiště do Lauderdalu. Jel jsem mercedeskou, vypůjčenou od favoritky jednoho slavného fotbalisty, od té, která mu pečuje o plovoucí ohrádku, když si jezdí do Guadalajary nechat dělat na tom svém odulém ksichtě plastiku. Občasné poryvy

větru nám kropily pravá boční okna drobným deštěm. Meyer seděl zvadle vedle mě. Vyzařoval z něho pustý smutek a mluvil jenom tehdy, když jsem se ho na něco zeptal. „Nenamíchli se, že jsi zrušil poslední přednášku?“

„Neodjel jsem. Zaplatili mi zpáteční letenku, hotel a diety. Přednáška byla. Ostatně to bylo snadnější než kdybych ji odvolal.“

„Počasí stojí za starou belu.“

„Hm.“

„Přihnala se tropická bouře a lehce nabrala rychlost. Prý má ale do hurikánu daleko.“

„Hmhm.“

Konverzace nezabrala, a tak jsem pro změnu mlčel. Po čtvrthodině se ozval: „Poslední měsíce jsem si zvykl koukat na televizi.“

„To snad ne!“

„Já vím, já vím. Je to duševní projímadlo. Myšlení totiž ucpává mozkové závity. Totéž dělají i špatné vzpomínky. A televize je všechny pěkně spláchne. Každé odpoledne, když jsem sám, si teď pouštím MASH. Určitě znáš ten seriál z korejské války o polní nemocnici. Nejprve si pustím nějaký díl na jednom programu a potom se dívám na reprízu jiného na druhém. Staré díly a staří hrdinové. Trapper, Hawkeye, Radar, Hot Lips. Víš, že úvod se skoro nezměnil? Na úbočí hory se vynoří helikoptéry. Následuje výškový záběr areálu nemocnice. Vzápětí sanitka, detail helikoptéry a lidi, jak utíkají do kopce směrem na kameru. V levém středu obrazovky, s nepatrným náskokem před ostatními, běží nějaká mladá žena. Uběhne čtyři a půl kroku. Má tmavé vlasy. Ve tváři se jí zračí vypětí z běhu a obava o raněné. Hezká žena, snad dokonce krásná, má silné, pružné, pěkné tělo. Má na sobě uniformu. Nad rozepnutým knoflíkem košile se jí zablesknou psí známky. Často jsem o ní přemýšlel, Travisi. Ten záběr je starý spoustu let. Dneska je jí už nejspíš přes třicet. A možná i čtyřicet. Musím na ni pořád myslet. Když se ta úvodní scéna točila, nemohla mít ponětí, že v tom běhu a plná úzkosti znehybní v čase. Jestlipak ji někdy napadne, jak je to zvláštní? Vynásob diváky počtem původních epizod a nespočetných repríz na stovkách televizních programů a vyjde ti miliarda pohledů, které se na ni upřely. Jak je

placený člověk, kterého tak okukují? Kolik tisíc kilometrů naběhala? Představ si mouchu zalitou do jantaru a přidej časoprostorový paradox. Třeba už si na to dneska vůbec nevzpomene. Anebo zívne nudou, když se vidí na obrazovce. Včera jsem ji viděl zase, v Torontu, po půlnoci v hotelu. A najednou tam místo ní běžela Norma, tmavovlasá holka plná života. Teď je uvězněná mechanismem nějakého věčného časového zámku. Smrt je věčná repríza, dokud nezemře poslední člověk, který na tebe chová alespoň mlhavou vzpomínku.“

Nevzpomínám si, že by se kdy tolik rozpovídal od onoho podělaného červnového dne, kdy ho Desmin Grizzel vyděsil tak, že ve svém strachu pošlapal představu, kterou si kdysi sám o sobě vytvořil. Neměl jsem se k odpovědi, jelikož jsem chtěl, aby mluvil dál. Bál jsem se, že ať řeknu cokoli, zavře se mu pusa jako ohrožené škebli.

„Prošel jsem dlouhý seznam věcí, které jsem měl udělat a neudělal,“ řekl. „Měl jsem jí přijet na svatbu. Anebo alespoň vybrat nějaký kloudný dárek a poslat ho místo šeku. Byla moje jediná pokrevní příbuzná. Když ti na světě nezůstane nikdo, kdo je s tebou přímo spřízněný krví, zmocní se tě jakýsi pověrčivý strach. Jako by ses, já nevím, začal vytrácet. Nebyla vůbec hezká, ale láskou zkrásněla. Všiml jsem si toho. A že jsem toho poslední dobou moc nenavšímal, viď?“

„Ne. To tedy opravdu ne.“

„Víš, když nad tím tak uvažuji, mám dojem, že Grizzel v tomhle směru, do jisté míry, dosáhl svého. Po celý svůj život, až do loňského roku, jsem si vždycky všeho všímal. Všímal, analyzoval, škatulkoval. Pozoroval jsem lidi, chápal je a skoro všechny jsem měl rád. Jestli zabil ve mně tohle, potom zabil i mě, protože umrtvil tu část mé bytosti, z které jsem čerpal sílu žít. A já jsem to dopustil.“

„Ale ne, Meyere. Tady nešlo…“

„Mlč!“ vyštěkl překvapivě příkře. „Já jsem se bahnil ve své sebelítosti, když jsem na té podlaze dřepěl jako imbecil, močil do kalhot a díval se, jak se nějaký maniak chystá oddělat mého nejlepšího přítele. Nějakým zvráceným způsobem jsem se dokonce do téhle sebelítostivé role zamiloval. Ale ne, chudinka Meyer! Ale ne, to je mi ho ale líto!“

„Jenomže…“

„A tak jsem se dneska v letadle nad sebou důkladněji zamyslel. V okénku vedle sebe jsem viděl odraz své tváře. Člověka může vyčerpat hanba, odpor k sobě samému, sebepoznání. Vždyť já jsem teoretik, sakra. Ze mě se neměl stát žádný vymakaný kulturista, žádný voják nepřející štěstěny. Je to divné, ale vyhlídky na vlastní smrt se nebojím. No tak umřu, tak jako ty a všichni ostatní, a nedomnívám se, že zrovna tohle by mi mělo přidělávat vrásky. Život není fér, o tom není sporu. Člověk musí jenom doufat, že se poslední kapitola obejde bez velké bolesti. To všechno ten jeho hrozný pohled a ta divná čtyřhlavňová pistole. Něco se ve mně roztlouklo na prach, slzy a moč a zůstal jenom pocit trapnosti. Jenomže to nic neznamená!“

„Chtěl jsem ti říct…“

„Byl jsem ke všemu hluchý. Příliš okouzlený svým ponížením, tím, jak se mi sesypal můj puberťácký sen být hrdinou. V tom letadle, hned naproti přes uličku, ti seděla taková malá holčička. Místo vedle mě bylo volné. Usmál jsem se na ni a dělal opičky a ona se hihňala a pokoušela se zavrtat hlavu mámě pod ruku, jak se styděla. Nakonec si ke mně přisedla a já jí vyprávěl pohádku o jednom strašpytláckém skřítkovi, který ne a ne jít v předvečer Všech svatých ven a strašit lidi, protože byl tlustý jak cukrový špalek a náramně se styděl. A za nějakou chvíli jsem si uvědomil, že vyprávím příběh o jistém Meyerovi. O to snadnější byl konec, prostě se sešla skřítkovská rada, předvolala ho a řekla mu, aby se nebál. Každá parta skřítků musela nechat mezi sebou místo pro takového malého strašpytla, který zůstal doma v jeskyni. Kdo by jinak spočítal všechny ostatní, až se vrátí domů ze svých dobrodružných výprav? Je tam tedy místo i pro mě: přepočítávám skřítky, včetně toho mého.“

„Bylo tam vždycky…“

„Kdepak, Travisi. Ne pro loňského Meyera. Ani náhodou. Ale pro toho, co tady sedí teď? Proč by ne? Jsem jiný než před tamtím, už nejsem tak naivní. Je to ten správný vyvázl…“

„Řekl bych, že ano.“

„Ty jsi nikdy nebyl tak naivní jako většina nás ostatních, Travisi. Jsi v mnoha ohledech úplně jiný. Ale jsi můj přítel a já tě nechci ztratit. Chci, abys mi pomohl. Někdo mi vyhodil do vzduchu loď a s ní

všechny artefakty mé minulosti, i moji poslední blízkou příbuznou. Chci toho člověka nebo ty lidi najít. A zabít je. Je to hanebný cíl?“

„Dá se pochopit.“

„To nechci slyšet.“

„Jestli toužíš po rozhřešení, tak to musíš holt do kostela. A jestli se chceš opravdu do něčeho pustit, můžeš se mnou počítat. A jsem vážně rád, že ses vrátil, i když tě trochu nepoznávám. Tak co?“

Zašilhal jsem po něm a spatřil v světle pouliční lampy, že se usmívá. Byl to příjemný pohled. Naprosto neočekávaný. Ještě nedávno jsem žil v přesvědčení, že tohle ho dorazí. A zatím ho to postavilo na nohy ještě ne úplně, ale dost pevně, aby to vzkřísilo v člověku naději.

„Pořád mi nejde z hlavy ten nedělní večer na palubě tvé lodi,“ řekl. „Ti dva se doopravdy měli rádi, co myslíš?“

## 3

Ten večer nebyl ani trochu trapný, jelikož Evan Lawrence nepatřil k lidem, kteří by něco takového dopustili. Hádal jsem mu tak kolem čtyřicítky, o deset dvanáct let víc než jeho ženě. Měl široký obličej s hrubými rysy, hnědé, sluncem vyšisované vlasy, tupý nos a uštěpačný úšklebek. Byl velmi osmahlý, jako člověk, který je ustavičně na vzduchu, a kolem očí měl od smíchu vyryté vějíře vrásek. Měřil tak metr pětasedmdesát, s bídou o chlup víc než jeho manželka, zato měl klenutý hrudník a rozložitá ramena. Norma neměla daleko k tuctovosti. Nízké čelo, dlouhý nos, předkus a ustupující brada, husí krk. Měla ale hezké oči, dlouhé lesklé modročerné vlasy, elegantní postavu a ladné pohyby. Když se o něčem se zápalem rozhovořila a když se zahleděla ha Evana, byla krásná.

Evan položil Meyerovi snad tucet otázek, jak vařil masovou omáčku. Mě se padesátkrát vyptal na hausbót. Ke studenému předkrmu, který jsem připravil já, jsme urazili několik lahvinek Chianti a nato jsme se dorazili lahůdkovými špagetami s masovou omáčkou, které přinesl Meyer.

V příjemné a uvolněné atmosféře po večeři nám Evan vyprávěl, jak se seznámil s Normou. „Jednou takhle jsem se rozjel dolů na Yucatán, do Cancunu za svým kámošem Willym, a že jsem neměl do čeho píchnout, pomáhal jsem mu prodávat družstevní byty na krátkodobý pobyty. Měl jich pár, který mu málem zapouštěly kořeny, jelikož na nich chtěl trhnout majlant, rovnejch sto papírů, a tak se rozhodl, že je rozprodá jako v tejdenních a čtrnáctidenních pobytech po třech a šesti klackách, a lidi si ty samý tejdny v roce kupovali dožívotně, fakticky, a Willy jim vysvětloval, jak jsou teď vedený ve velkým turistickým kompjútru, takže ty hejlové, kterejm prodával, si jako mohli vyměňovat byty s jinejma pakama, který si koupili ty samý tejdny třebas u moře ve Španělsku nebo ve Fort Myers na Floridě. Neměl jsem pracovní povolenku, takže když jsem všecko prodal, musel mi Willy šoupnout ty pesa na dlaň, ale nesmělo se to objevit v účetních knihách. Já prodám, na co si vzpomenete. Umím v tom chodit a vždycky je co prodávat a vždycky se najdou lidi, co to koupej, a tak jsem doma všude. Ještě že s Normou vymetou kdejakou díru na zeměkouli.

Jednou takhle jedu dodávkou do Méridy vyzvednout nějaký věci, který už Willy objednal léta páně, a pak najednou koukám, na krajnici odstavenej starej dodge, kterej drží pohromadě silou vůle, faktický, a u něho stojí tahleta nohatá kočka a rempluje s kapotou. A tak dupnu na brzdu, krápět couvnu a jelikož měla vlasy jako uhel, povídám vybroušenou španělštinou: „Tiene una problema, seňorita?“ Jenom se vám otočila na podpatku, zatloukla mě pohledem do země a řekla: „Problema? Já? Co vás nemá, je to úplná balada stát tady v tom vedru a lámat si nehty o tu podělanou kapotu.“ A tam na tom místě jsme se do sebe na první pohled zamilovali. Totiž já do ní, ona do mě ne.

Otevřu kapotu, mrknu dovnitř a ona vám tam na mě brejlí krysí mrcha, že jsem tak velkou potvoru jaktěživo neviděl, fakticky, ta vám byla velká jak dospělá vačice. Oba jsme uskočili a ta bestie se přikrčila a zašila někam pod motor. Rozhlížím se kolem, fakticky důkladně, a koukám, že přehryzala izolaci na přívodu k startéru. Tak jsem řekl Normě, ať si vleze za volant a zkouší startovat, a já zatím zkra-

toval kontakty šroubovákem. Když motor naskočil a zavrčel, ta krysí čubka vystrčila čumák a hup do křoví. Semlelo se to následovně. Norma prostě zastavila, aby si prohlídla nějaký ty její formace, který vypadaly zajímavě, a mlátila do nich tím kladivem, co sebou v jednom kuse tahá, a vrátila se a auto nechtělo nastartovat. Když otočila klíčkem, jenom to cvaklo. Ve městě jsem ji zavedl do jedny opravny, kde jsem už kdysi s autem byl, a celou tu půlhodinu, co jim zabrala výměna kabelu, kterej ožrala ta mrcha, jsme seděli v jedny pouliční kavárně a pili studený pivo. Dlouho jsem nevěděl, jaký důležitý postavení zastává, že si ji najala mexická vláda."

„Počkej, nic tak světoborného to zase nebylo!" bránila se. „V Kalifornii jsem studovala s jedním Mexičanem, který začal pracovat jako inženýr u státní naftové společnosti Pemex. Domnívali se, že severně od Maxcanu odkryli nové pole. I když to bylo dost daleko od Campešského zálivu, počáteční geologický průzkum naznačoval, že může jít o zvláštní typ formace, s kterým jsem už měla několikrát šťastnou ruku. Pemex se tedy s Am Dexterem dohodla, že si mě vypůjčí, a já se tam rozjela. Sjeli jsme ještě dvě sady měření na počítači a nakonec jsem vybrala místo pro zkušební vrt, pokřižovala se a vrátila se do Houstonu. Netrvalo to déle než asi devět týdnů."

„Provedli vrt?" zeptal se Meyer.

Pokrčila rameny. „Jak se to vezme. Je to daleko od velkých polí a rafinérií. Jde o průzkumný vrt a nové pole, jenomže poréznost je špatná. Eméemen je potom dost nízká, jste-li tak daleko od… Promiňte, ta zkratka znamená maximálně efektivní míru návratnosti, kterou vypočítali na sedmdesát barelů denně, což se rovná dvěma tisícům dolarů denně. V takové Louisianě by to brali, ale u nich to nic neznamená. Zkusí to znovu kilometr severněji, kde by podle jádrových vzorků měli narazit na výše položenou formaci."

„A takhle mluví v jednom kuse!" vypnul hruď Evan. „Už jste někdy viděli takovouhle ženskou?"

Norma se začervenala. „Všichni geologové mluví záhadně."

„Nespustil jsem ji z očí," pokračoval Evan. „Zopakovala to a jela domů. A já za ní. Pokaždý, když se ohlídla, byl jsem jí v patách. A tak někdy v březnu to vzdala a v dubnu jsme se brali. Opravdu nás

mrzí, Meyere, že jste nemohl přijet na svatbu. Byl jste k nám sice štědrej, ale nás by bejvalo těšilo víc, kdybyste přijel.“

„To je pravda, vážně,“ přitakala Norma. „V naší rodině věčně někdo při obřadech chybí.“ Hlas jí zvážněl a oči se jí zalily slzami.

Meyer ji lehce pohladil po ruce a řekl mi: „Vzpomínáš před třemi lety, když jsme byli na dovolené a já se pak vrátil a našel ve schránce tři týdny starý telegram, že mi umřela sestra?“

„A my jsme byli zrovna s výpravou v západní Kanadě a taky jsem neměla o ničem ani tušení, až týden potom,“ řekla Norma. „Její přátelé v Santa Barbara říkali, že v kostele byla hlava na hlavě. Všichni ji měli rádi. A byla na mě tak pyšná.“

Náhle vstala, přešla ke kruhovému okénku a zahleděla se na přístaviště tonoucí v soumraku druhého nejdelšího dne v roce. Evan se zvedl, ovinul jí těžkou paži kolem útlého pasu a něco jí šeptal. Položila mu tvář na rameno a zanedlouho se oba vrátili ke stolu.

Nalil jí trochu vína a přiťukl si s ní. „Připíjím na to, aby vám už nikdy nebylo smutno, paní Normo.“

Napili jsme se na to. A Ewan Lawrence nás bavil historkami ze svého života. Byla to přehlídka malérů, ale žádné nechyběl humor a kouzlo vypravěče. Také se jednou pokoušel uchytit ve fotbalovém mužstvu Texaské univerzity „jako prťavej pětasedmdesátikilovej útočnej právej bek jsem zahříval lavičku náhradníků a vedle těch jejich poloprofíků jsem vypadal jako nedotočený malý pivo. Naproti mně vám stál chlap jako hovado, fakticky, vypadal tak na čtyřicet, v jednom kuse mě mlátil po přílbě a já se v jednom kuse zvedal ze země a myslel jsem si, no vida, to nebylo tak špatný, fakticky ne, a potom na mě zničehonic ječí nějakej mužskej sbor, proberu se a koukám, že stojím ve sprše, sakumprdum celou výstroj na sobě, boty a všecko, a všichni se tvářej, jako by mě nejradši svlíkli zaživa z kůže.“

Pak zase „splašil fušku u jednoho starýho farmáře, na sever za Harlingenem. Starej Guffey sháněl pro svou ženu do zahrady nějakou japonskou kamennou lampu, nebo co, a v obchodě chtěli za jednu sto dolarů. To ho tak rozzuřilo, že si obstaral dovozní povolení a dovezl jich třicet tun. Devět stovek dvacetikilovejch a čtyři sta třicetikilovejch. Spával jsem u něho v kůlně. Ráno mě budil, ještě byla venku

tma, naládoval do mě pokaždý plato vajec, šoupnul lampy do dodávky a když první sluneční paprsek olíznul ty jejich šílený mrňavý cesty, vyrazil jsem ty lampy prodávat. Bydlení a strava zdarma plus pětka provize na dlaň, až někomu vnutím poslední kousek. Vsadím se, že v těch končinách Texasu už jaktěživo žádný japonský lampy do zahrady potřebovat nebudou. Z toho věčnýho šíbování těch krámů jsem měl ruce vytahaný jak orangutan. Nakonec jsem to zabalil, dostal zaplacíno, a pak hurá do Brownsvillu, abych do sebe kopnul první pivo po třech měsících, a probral jsem se někde za humnama, hlavu v bedně od margarínu a prachy v tahu, boty v tahu, hodinky jakbysmet. Tak tam ležím a říkám si, že je to fakticky originální prostředí pro člověka, kterej vyštudoval obchodní fakultu s velkou státnicí z marketingu a malou z chování v dámský společnosti za deštivejch nocí.“

A později: „Jeden můj starej kámoš mi nakukal, že pěkný prachy se daj vyrejžovat u rodea. Člověk se přej podívá po světě, všude samý pěkný holky a lidi ti plácaj a tak vůbec. Že přej bych měl jezdit na bejkovi, jelikož neumím zacházet s lasem nebo co. Poprvně jsem vydržel dýl jak tři vteřiny, fakticky, a vyhrál nějakej peníz, jenomže ten bejk vám mně tak zřídil levou zadní, že jsem měsíc belhal o berlích. Ale nechali mě aspoň v kase. Nejpěknější holka, jakou jsem tam viděl vypadala jak stará čarodějnice si pučila moje přibližovadlo a totálně ho zrušila. Sama vyvázla bez jedinýho škrábnutí.“

„Copak jsi nikdy nezavadil o nějakou dobrou práci, Evane?“ zeptala se ho.

„To jako jestli jsem si přišel na peníze? Ale, to se ví, že jo, zlato. Makal jsem přes rok v Dallasu, prodával jsem nezastavený parcely a pozemky s řadovejma domkama v jedny filiálce realitní firmy Eagle Realty. Po odpočtu daní a výdajů na živobytí mi zůstalo sto čtyřicet tisíc na knížce a jeden chlápek mi řekl, že z takovejch prachů, co vydělávám, se musejí platit velký daně. A že přej mi jako poradí. A taky že jo. Střelil mi sto pětadvacet tisíc biblí po jednom dolaru za kus. Měl jsem je rok držet ve skladu a pak je začít zasílat náboženskejm a dobročinnejm organizacím, kterejch je na pětadvacet tisíc, a uvnitř stálo, černý na bílým, maloobchodní cena sedm páde. To znamenalo,

že rok co rok se budu zbavovat biblí v hodnotě osmdesáti tisíc dolarů a polovičku ty sumy mi odečtou z daní jako srážku na vydání na dobročinný účely. Že přej je všecko v azuru a že budu dělat prospěšnou práci. Pak se mi ztratil z očí a zanedlouho o něm psali v novinách. Živil se prodejem biblí, prodával padesáticentový písma svatý za dolar. Šel jsem se poohlídnout po tom skladišti a kouknout se na ty svý bible, jenomže na adrese mýho skladiště se popásaly krávy. Drahouši, vydělal jsem občas ranec, jenomže co mi fakticky chybělo, byla jedna chytrá hlavinka, která by mi pomohla držet kasu a rozumně ho utratit.“

Vrátili jsme se do Bahia Mar a bouře se najednou zklidnila. Zaparkoval jsem a zamkl vůz, odvedl Meyera k sobě a pak jsem zaskočil vrátit Wendy klíče od auta.

„Zůstaň s Meyerem,“ řekla mi. „Nehni se od něho. Nenechávej ho moc samotného.“

Když jsem dorazil zpátky, Meyer si zrovna chystal koňskou dávku ginu s ledem. „Pojistka na spánek,“ řekl. Připravil jsem asi poloviční dávku pro sebe a odebrali jsme se nahoru, pod stříšku, ke kontrolním měrkám. Zatočil se jednou dokola na stoličce a upřeně se zahleděl tmou k místu, kde celá léta kotvil John Maynard Keynes. Pozvedl sklenici, skoro jako by mu chtěl vzdát hold. „Zatracená kocábka,“ řekl. „Mizerně postavená. Celá vratká. A měla málo volného boku.“

Tak jsme se na tu zatracenou kocábku napili.

Za malou chvíli zachraptěl: „Mám pocit, jako by mě vykuchali. Měl jsem tam všechno. Celou svoji kartotéku, záznamy. Kopie všech referátů, které jsem kdy publikoval. Všechny přednášky za celou svoji kariéru kromě těch, které jsem přepsal a odvezl s sebou do Toronta. Dopisy od lidí, kteří už dávno nejsou mezi námi. Od mého otce. Od starých přátel. Fotografie. Odbornou literaturu. Dopisy, na které jsem nestačil odpovědět. Můj adresář. Mám pocit, jako bych, v jistém podivném smyslu přestal existovat: Přišel jsem o tolik důkazů své existence.“

„Co trezor?“

„Ano. Taky v něm bylo pár věcí. Pas, rodný list, dluhopisy na doručitele.“ Otočil se na židli v opačném směru, takže mu světlo z doků šikmo přeťalo pravou tvář. „Vždyť je to tak hrozný nesmysl! Já neměl se svržením Allendeho nic společného. Jak že to nazývají výzvědné služby? Destabilizace. Když jsem byl v Santiagu, armáda nevěděla, kam dřív skočit, aby navrátila do soukromého vlastnictví stovky společností, které Allende znárodnil. Koho se dotkne hyperinflace nejvíc? Jako obyčejně starých, nemajetných lidí. Pomohl jsem jim tedy, jak jsem nejlíp uměl. Navrhli jsme a doporučili vládě kontrolní opatření, dost kontrolních opatření, aby přikryla inflaci děravou poklicí a neudusila přitom iniciativu. Nikdo v Torontu jakživ o takové protivládní skupině neslyšel. Jak že si to říkají?“

„Osvobozenecká armáda chilského lidu. Ráno si sem přijdou s tebou popovídat dva tajní. Stavovali se už odpoledne. Moc jsem jim pomoct nemohl.“

„Do čí soudní pravomoci to spadá?“

„Těžko říct. Státu Florida. Pobřežní hlídky. Federálních úřadů. Vyšetřují to lidi od státního návladního, ale nedá se říct, že by se zrovna přetrhli.“

„A co my dva, Travisi, nemůžeme tomu přijít na kloub sami?“

„Slíbil jsem ti přece, že se o to pokusíme,“ odpověděl jsem zdráhavě a doufal jsem, že to nepostřehl.

Šel jsem si lehnout a on ještě zůstal. Nalil si nový drink. Věděl, jak zamknout. Zhasl jsem noční lampičku, ale Meyer mi nešel z hlavy. Osud se ho pokoušel rozdrtit na maděru. A málem se mu to podařilo.

Znovu se silně rozpršelo. Po chvíli jsem uslyšel téct vodu na přídi a zahlédl pode dveřmi světlo. Potom zhaslo. Věděl jsem, že usne.

V paměti jsem si zrekonstruoval dno podpalubí Meyerovy jachty, ty dva motory, hřídele a palivové nádrže na benzín, nikoli na naftu. V duchu jsem si označil místo, kde bych umístil silnou nálož já, přesně tam, kde by její žár proměnil ty dvě benzínové nádrže v přídavnou výbušnou sílu, která by se uvolnila současně s explozí nálože a nadělala by z lodi hromadu šrotu a třísek. Třeba byla odpálena ča-

sovým spínačem. Ale jak si mohl ten někdo, kdo nálož uložil, být tak jistý, že loď bude nad relativně velkou hloubkou, až se ručička zastaví na nule?

Kdyby došlo k stejně mohutnému výbuchu v doku, byla by poškozena i sousední plavidla a i obětí by bylo daleko víc. Teroristé, kteří se pokoušeli umísťovat bomby do letadel, používali časový spínač nebo pojistku, uváděné v činnost při sníženém atmosférickém tlaku. Nedá se předpokládat, že by bomba na palubě malé výletní jachty mohla být zavěšena na hloubkoměr.

Vida, zajímavý problém. Dělá loď na moři v hloubce něco, co nedělá v doku? Odpověď: kymácí se a hází. Výborně, McGee. Tak si vezmi baterii a sežeň hodně silný kus drátu nebo listovou pružinu a přiletuj na jeden konec závaží. A ta pružina se neohne dolů, aby se dotkla kontaktu a tím uzavřela obvod a zapálila roznětku, dokud se v rozbouřené vodě nerozkmitá. To by bylo účinné, protože celé zařízení by mohlo mít uzavřený okruh a jeho umístění v útrobách lodi by zabralo sotva pár vteřin. Mohlo tam být umístěno třeba při tankování u mola šedesát šest

Co kdyby ale průplavem jel někdo v protisměru a hodil velkou vlnu? Inu, tak to holt bylo složitější. Zařízení mělo počitadlo a mechanismus spatečným kolem. Příď stoupá po dvacáté nebo padesáté nahoru, sjíždí dolů a najednou bumprásk!

A je zrovna tak pravděpodobné, že tam nálož uložili dávno předtím, než Norma s Evanem přijeli. Možná, že se někdo převlékl za továrního mechanika prověřujícího nové elektronické poplašné zařízení, které si Meyer nechal instalovat, a už někdy v lednu donesl výbušninu na loď a napěchoval ji do vybrání v zadní části nádrže.

Když se rozum tímhle způsobem dostane do obrátek, spánek se odkládá. Tak jsem své myšlenky násilím odtrhl od výbušnin a myslel jsem na Annie Renzettiovou, na to, jak je sladká i plná utajené energie. Znovu jsem si ji poskládal, kostičku po kostičce, orgán po orgánu, a poklusem jsem se za ní rozběhl za hranice spánku.

# 4

Jitro druhého dne přineslo černou oblohu, zavěšenou tak nízko, že do ní člověk málem vrážel čelem. Sotva jsem zaslechl, jak se Meyer ráchá pod sprchou, vrátili se ti dva muži z Washingtonu. Urostlý bělovlasý švihák s ruměnými tvářemi byl Warner Housell, který se představil jako člen štábu protiteroristického výboru senátora Derregranta. Druhý, s hubou teriéra, příčeskem a naslouchátkem byl Rowland Service, poradce z ministerstva financí. Oba měli v rukou tmavě hnědé aktovky s mosazným kováním. Oznámil jsem jim, že Meyer tu bude co nevidět, a jestli si dají kafe, a oni že dají, bez cukru a bez smetany. Chovali se k sobě daleko odměřeněji než minulé odpoledne.

Meyer se vyštrachal z koupelny v županu a s hlavou jako střep. Když jsem ho představil, nalil si kafe a hodil do šálku kostku ledu, aby ho mohl vypít rychleji.

Otázky kladl Warner Housell. Od své poslední návštěvy si obstaral všechny nezbytné informace o Meyerově kariéře a choval se s patřičným respektem. Párkrát jenom naťukl něco z jeho minulosti a potom se zeptal: „Jak jste se vůbec na konferenci v Santiagu dostal?“

„Pozval mě předseda, dr. Isling z Londýnské vysoké školy ekonomické. Osobně se domnívám, že se uskutečnil nějaký výběr, ale jak probíhal, o tom opravdu nemám tušení. Sešli se tam zajímaví lidé.“

„Přišel jste do styku s některým z nich už dříve?“

„Nikdy ne do osobního. Jsou to šikovní lidé. Akademici s ohromným smyslem pro to, co je praktické a co by se mohlo opravdu osvědčit.“

„Vzpomínáte si, že byste kdy ve svých projevech kritizoval anebo naopak schvaloval způsob, jakým vojenský režim zachází s disidenty?“

„Nikdy před nikým své názory neventiluji. Pokud ano, tak pouze před svými přáteli, jako před zde přítomným panem McGeem. Ano, vím, že se tam hovořilo o porušování lidských práv.“

Housell se obrátil na mě. „Vzpomněl byste si na nějaké takové názory, které má na mysli dr. Meyer?“

„Podle mě to neřekl tak docela přesně. Hovořili jsme o tom, co nazývá paradoxem iránského šáha. Když rozdrtíte vzpouru tím, že zlikvidujete lidi, kteří se pokoušejí svrhnout vaši vládu a nastolit svoji vlastní, naskýtá se pak otázka, v kterém okamžiku porušujete jejich lidská práva a v kterém okamžiku oni porušují vaše? Šáh nechal Chomejního uprchnout do Paříže, Batista nechal odejít ze země Castra. V kterém bodě na té pomyslné stupnici se z lidí stávají disidenti a v kterém bodě přerůstá krize v ozbrojenou vzpouru?“

Meyer souhlasně přikývl. Warner Housell si dělal poznámky. „A teď,“ řekl, „jste si vědom, že by byl váš život v důsledku santiagské konference nějak ohrožen? Nevzpomínáte si na jakoukoli, sebenepřímější hrozbu?“

„Žádnou jsem neočekával, tak jsem vážně nebyl ve střehu. Žádné podezřelé dopisy, telefonáty, konflikty, prostě nic.“

„Pan Service z důvodů, která zná něj lépe on sám, považuje tento směr kladení otázek za neplodný. Máte slovo, pane Servici.“

Rowland Service vytáhl malý poznámkový blok a zachmuřeně probíral stránku za stránkou. Otravný trik.

„Jaký je váš zdroj příjmu, doktore Meyere?“

„Prosím vás, nemám rád, když se lidi titulují doktore, pokud zrovna nejde o mozkového chirurga nebo někoho takového. Jsem zvyklý na oslovení Meyere. Můj příjem pochází z přednášek, konzultantské činnosti a také z dividend, úroků a kapitálových zisků z investic.“

„Prudce trhl svou fízlovskou hlavou a zabodl do mě ty svoje bledé, k sobě sražené oči. „A vy, pane?“

„Vy co?“

„Jaký je váš zdroj příjmů?“

„Jak se co naskytne.“

„S drzostí u mě ještě nikdo nepochodil, McGee.“

„U mě taky ne, Servici.“

Housell zasáhl. „Prosím vás, dovolte, abych vysvětlil, kam míří…“

„Hergot, teď se snad ptám já!“

„Až já vysvětlím celé pozadí. Dvě naše vládní organizace jsou v kontaktu s podzemními skupinami v Chile, přitom spojení obstarává naše ambasáda. Také tamější režim má svoji informační síť. Tady pan Service strávil včera takřka celý den a večer prověřováním, ale nenarazil na jedinou stopu. Ani takzvaná Osvobozenecká armáda chilského lidu, ale ani jakákoli antipatie k jakémukoli expertovi, který se zúčastnil před třemi lety té santiagské konference, prostě a jednoduše neexistují. Situace v Chile se dost uklidnila. Došlo k dostatečnému hospodářskému vzestupu, aby se lidé nedívali na vojenskou vládu tolik skrz prsty. V kontextu všeho, co je těmto skupinám známo, je pro ně útok na zde přítomného dr. Meyera nepochopitelný. A proto…“

„Já to řeknu,“ skočil mu do řeči Service. „Jsme toho názoru, že ten telefonát byl jenom zastírací manévr, který měl odpoutat pozornost od skutečného motivu. Je daleko pravděpodobnější, že výbuch souvisí s pašováním drog, které se podél pobřeží Floridy tak rozmohlo.“

Meyer odložil kávu a vytřeštěně na toho chlapa zíral. „Pašování drog?“ zeptal se nevěřícně. „Pašování drog! Moje neteř byla vážená geoložka, která pracovala pro…“

„Nevzrušujte se. Ověřili jsme si, že má rejstřík jak lilium. Zato její manžel nám dělá vrásky,“ obrátil stránku v bloku a přečetl jména „Evan Lawrence, a pak ten lodní kapitán Dennis Hackney Jenkins, alias Hák Jenkins.“

„Nepravděpodobné v obou případech,“ podotkl jsem. „Evan Lawrence sem přijel s manželkou z Houstonu, protože ho chtěla představit svému strýci, svému jedinému příbuznému. Hák byl úspěšný kapitán pronajímaných lodí. Mohl se pochlubit dlouhým seznamem lidí, kteří by na ryby nevyjeli s nikým jiným. Měl na ryby nos. Udržoval tu svoji rybářskou mašinku celou dobu v perfektním stavu. Rok co rok byl předem objednaný na celou sezónu, a za nejvyšší sazby. Svého času se živil jako profesionální zápasník. A svého času si také odkroutil rok v okresním vězení. Vyrostl na ostrovech Keys. Žijí tam desítky Jenkinsů, všechno jedna přízeň. Usadil se,

když poznal Glorii. Před pár měsíci mu bylo padesát. Já při té velké slávě byl. Mají tři syny. Nejmladšímu je patnáct. Ani Hack ani ti kluci by se v životě do něčeho takového nenamočili.“

Fízl na mě upřel kalný pohled. „Všechno si pochopitelně prověříme.“

Urostlý, zdravím kypící člen štábu poznamenal: „Prosím, omluvte mého kolegu. Neumí zrovna jednat s lidmi.“

„Jsem tady, abych dělal svou práci,“ pravil Service, „a ne abych cenil chrup na voliče.“

„Dělejte ji někde jinde,“ řekl Meyer.

Oba na něho pohlédli. „Co jste to říkal?“ zeptal se Service.

„Tečka za spoluprací. Už žádné otázky a žádné odpovědi. Rozhovor končí. Odejděte.“

„Já vám všem, vy přemoudřelí experti, vidím až do žaludku,“ vyštěkl Service. „Až zase přilezete a budete prdelkovat u nějakýho ministerstva kvůli smlouvě na konzultaci, tak se možná shle…“

Housell vyskočil ze židle. „Tak se přece ovládejte, Rowlande, proboha svatého. Chováte se jako idiot!“

„A vy zase víte kulový, jak se vede výslech!“ ječel Service.

Housell ho za jeho neustálého protestování vyvedl, ještě ve dveřích se otočil a omluvně se usmál. Dveře se zavřely. Když šlápli na rohožku na kraji malé lodní lávky vedoucí k doku, cinkl zvonek. Meyer zapadl do kuchyňky a nalil si čerstvou kávu. Všiml jsem si, jak se šálek mírně chvěje, když ho zvedal ke rtům, aby si opatrně usrkl.

Posadil se a zaškaredil se do šálku. „Chtěl jsem je odsud vypakovat, abych mohl přemýšlet. Rozptylovali mě.“

„Ve špatném slova smyslu?“

„To taky.“ Znovu usrkl a odložil šálek na stůl. „Pochopitelně to mohlo mít něco společného s drogami. Někdo někoho vypekl nebo práskl, a tak najali zabijáka, který si popletl lodě. Jenomže ten anonymní telefonát tuhle alternativu vylučuje. Ten, kdo volal, znal moje jméno. Promiň, Travisi. Přemýšlím nahlas, jenomže to jde jaksi ztěžka.“

„Jen pokračuj.“

„Ten telefon zazvonil asi osm minut po výbuchu. To znamená, že volající věděl, že k němu dojde, a nacházel se na nějakém výhodně položeném místě, odkud všechno sledoval a teprve potom vytočil číslo. Takže ta nálož se musela dostat na loď těsně předtím, než s ní Hack vyjel na moře.“

„To by šlo.“

„Za předpokladu, že ten anonym toho tolik věděl, uniklo by mu snad, že nejsem na palubě?“

„Rozumný předpoklad.“

„To tedy znamená, že telefon měl odvést pozornost od skutečného motivu a skutečné oběti. Někdo chtěl zabít Hacka, nebo Evana Lawrence anebo Normu. Takže to máme jeden terč a dvě náhodné oběti, ne tři.“

„Hack Jenkins?“

„Podle mě to není vyloučené,“ řekl. „Nejde mi z hlavy, proč chtěl za každou cenu vyjet na tak neklidné moře.“

„Když jsi byl v Torontu, Hack je vyvážel na ryby. Tvoje neteř přišla rybařině na chuť. Jako by se s Evanem na vodě narodili. Párkrát byli venku i v dost ošklivém počasí, a tak mám dojem, že Hack odhadl, kolik toho ta tvoje kocábka snese, a dost jí důvěřoval. Jestli jen tak mimochodem utrousil, že trochu dál na moři se něco hemží, myslím, že Evan s Normou, a zvlášť Norma, na něho naléhali, aby zkusili něco ulovit, a když počasí začne moc zlobit, že se rychle vrátí.“

„Jí se to opravdu líbilo?“ povytáhl obočí.

„Asi dva dny po tvém odjezdu je Hack vzal na lov tarponů. Zarazila dvacetikilového macka, který sebou mrskl do kokpitu, rozmlátil skříňku s rybářským nářadím a odplácal se zpátky do vody, jenomže jí se povedlo ho udržet na udici a přitáhnout k harpuně. Vyprávěla mi o tom, živě gestikulovala, úplně překypovala energií. Takže dokážu pochopit, proč se pouštěli až za bójku.“

„Evanovi se to taky zamlouvalo?“

„Souhlasil se vším, co chtěla Norma.“

„Zdálo se, že si rozumějí,“ řekl Meyer. „Ani si nestačili uvědomit, že umírají. To je tedy věta, viď? Nic se nemůže přihodit tak

rychle, aby nezbyl mikroskopický okamžik, kdy si člověk uvědomí, co se s ním děje. Každá nervová buňka v mozku se může prostřednictvím elektrických impulsů spojit s třemi tisíci jinými buňkami přes stovky nervových výběžků, z nichž každý disponuje stovkou zakončení. Deset bilionů buněk, Travisi, neustále si vyměňujících zakódované informace. Mozek má čas podat zprávu o svém vlastním rozkladu, čas, za který se zformuluje pár otázek o tom proč, co, kdo… a co se to se mnou děje? Snad měsíc smrtelné choroby se zhustí do jedné tisíciny sekundy, pokud si člověk uvědomí sám sebe. Každý jsme expert na svou vlastní smrt."

A já věděl, že to podivné poslední konstatování je pravda. Jsme experti. Dokážeme to hned napoprvé. A než to uděláme, příliš dlouho o tom přemýšlíme.

„Hackovi dva starší kluci přijeli domů," řekl jsem. „Čekají, až se moře utiší, a někdy večer, tak kolem půl osmé, vyplujou všechny lodě na moře, do vody se hodí věnec a pastor Sam John Hallenbee z První přímořské baptistické církve pronese přes megafon pohřební řeč, poručí Hacka hlubinám a tak dál."

„Rád bych něco takového i pro Normu a Evana. Jenomže všichni její přátelé jsou v Houstonu. Budu tam muset zajet a zjistit, jak se to má s pozůstalostí. Dalo by se předpokládat, že dědicem budu já, ale člověk, nikdy neví."

„Posnídáš něco?"

„Ne, díky. Bojím se, že mám ještě žaludek jako na vodě."

„Co kdybys na sebe něco hodil, zajdeme si promluvit s Jenkinsovic kluky."

„A s Glorií," dodal Meyer. „Stejně k tomu musí jednou dojít. Bude mi to vyčítat. Poprosil jsem Hacka, aby mi prokázal osobní laskavost a párkrát se s Normou a Evanem na Keynesovi projel. Řekl, že to udělá rád. Co měl svoji jachtu vyřazenou z provozu, necítil se ve své kůži, pokud si nemohl jednou za čas vyjet na moře."

Odšoural se hodit na sebe nějaké šaty. Neměl moc velký výběr. Všechny jeho pečlivě opatrované letité košile, kalhoty a saka vylétly do povětří i s jeho lodí.

# 5

Davovi Jenkinsovi bylo dvaadvacet, živil se jako průvodce na ostrovech Keys, vyznal se v lovu tarpona na mušku, dovedl uštvat lstivého pompana i přechytračit albulu. Doneslo se mi, že si ho tam začali docela považovat poté, co přežil počáteční pokusy místních chasníků, kteří ho chtěli vyštvat. Tam na jihu se hraje tvrdě na tělo. Přijel hned, jak se o nehodě dozvěděl. A z Dukovy univerzity, kde studoval na plné stipendium, dorazil Bud, kterému bylo dvacet.

Hack s Glorií obývali dvoulożnicový hrázděný bungalov nedaleko jedné okresky na východ od města. Vlastnili kus rovinatého pozemku, dva obrovité banánové stromy u domu a rybník s bílými čínskými husičkami, kolem dokola ohrazený elektrickým plotem, který měl chránit husy před dravci. Na příjezdové cestě a na dvoře bylo zaparkováno snad tucet vozidel. Vyjímaly se mezi nimi obrovské vypulírované dodávky, na něž si potrpí kapitáni z půjčoven lodí, pomalované všelijakými nesmysly a vybavené vším možným. V bahně se prohánělštěbetavý houf malých capartů. Miss Agnes, moje předpotopní modrá dodávková rollska, vyhlížela divně mezi těmi bouráky, asi jako stará dáma v čepci na rockovém koncertě.

V domku nebylo k hnutí. Viděl jsem okny, jak se tam všichni hemží. Dojde-li k tragédii, nelítostná konkurence rybolovného národa jde vždycky stranou.

K domku byla vepředu přilípnutá úzká veranda se skosenou střechou, očividně přistavená až dodatečně. Vedly na ni dva schůdky. Jak jsme se k nim blížili, letní síťové dveře se rozletěly a jako šílený z nich vyrazil Rowland Service, ten chlap z financí a náš nedávný návštěvník, a za ním v patách Dave Jenkins, a to tak těsně, že mi trvalo půl sekundy, než jsem si uvědomil, že s ním Dave vyráží dveře. Jednou rukou ho držel za povislou část sedla kalhot a druhou za límec. Servicovy oči a ústa byly dokořán. Dave mu ubalil jednu na cestu a zůstal stát na prahu. Vyšetřovatel přistával v běhu, jenomže byl příliš předkloněný, aby udržel rovnováhu. Nedá se mu však upřít

snaha. Proletěl tryskem ještě asi deset metrů od schodů a pak se zaryl nosem do mokré trávy.

Warner Housell, ten ze štábu, se pokradmu vyplížil s oběma aktovkami z domu a snažil se tvářit nenápadně. V rychlém sledu vyždímal na tváři několikrát ponížený úsměv. Dave se pohnul v náznaku, že po něm půjde, a zadupal. Housell zamečel, vystřelil z verandy, jako by mu hořela koudel a upaloval k místu, kde se ze země zvedal Service a oklepával si zablácená kolena.

„Ahoj Trave," řekl Dave. „Buďte zdráv, Meyere."

Service s Housellem se vecpali do svého pronajatého tintítka. Service podle všeho něco rozčileně vysvětloval a Housell vrtěl zamítavě hlavou. Odjeli.

„Co se stalo?"

„Přijeli před chvilkou. Ten velký se snažil zavřít zobák tomu prckovi, jenže ten se zeptal mámy, jestli snad táta nevylítl do vzduchu proto, že se namočil do nějakého obchodu s drogama. Zeptal se jí malinko přidrzle a malinko hlasitě, a tak jsem ho popadl za flígr, aby ho některej z chlapů nepřizabil. Mámu to sebralo. Ocas jeden mizernej. Drogy! Táta musel sedům měsíců šetřit, aby mohl nechat dát do kupy ten motor na HooBoyovi a nemusel si vypučovat a platit vysokej úrok. Drogy? Táta je nemohl ani cejtit. Pamatujete, Trave, jak tehda natrefil na ty tři žoky marjánky? Už je to víc jak rok, plavaly nedaleko Sherman Key, vylovil je a předal je chlápkům z protinarkotikovýho. Na palubě neměl žádnýho kunšofta. Nikdo se nemusel nic dovědět. Máma říkala, že ani ke špuntu nepřičichl od tý doby, co se před dvaceti lety znova narodil."

„Nemohli bychom si promluvit s Glorií?" zeptal se Meyer. „Teď se to zrovna moc nehodí, alespoň teď ne. Je v ložnici a má tam pár svejch přítelkyň, modlí se tam a brečí a navzájem se utěšujou."

„Myslí si, že za to můžu já?" zeptal se Meyer.

Bud vyšel z domu právě včas, aby zaslechl Meyerovu otázku. „Nemyslím, že o tom přemýšlela z téhle stránky. Ale asi by ji to mohlo časem napadnout," řekl. Byl velmi subtilní a fyzicky se velmi své matce podobal, měl jemné rysy a na očích brýle s kovovými obroučkami.

„Jenom jí řekni, až se to bude hodit, že to nejspíš někdo narafičil tak, aby to vypadalo na teroristický útok," řekl Meyer. „Neexistuje jediný důvod, proč by šli po mně. A nikdo jakživ neslyšel o organizaci, která se k atentátu přihlásila. Byl to jenom úhybný manévr. Domnívám se, že pokud byl někdo z nich tak blízko, že všechno viděl a okamžitě po výbuchu zatelefonoval, musel také vědět, že na lodi nejsem. Chtěli dostat někoho jiného. Normu, Evana anebo Hacka."

Oba chlapci zavrtěli hlavami a Dave řekl: „Nikdo by jen tak pro nic za nic mýho tátu nezabil. Ještě tak nešťastnou náhodou, při rvačce nebo tak. Táta se totiž uměl někdy pěkně rozzuřit. Ale že by ho někdo oddělal tak chladnokrevně, to ne. Takhle ne. Máma povídala, že ty dva měl vážně rád, rád je vozil po kanálu, rád jim strkal pod nos ryby. Jenom si pořád stejskal, jakou to máte strašnou rachotinu, Meyere, a co je s ní práce."

„Jestli na to vůbec kdy přijdou," řekl Bud, „vyjde nejspíš najevo, že sem přijel někdo z Texasu, pověsil se na ty manželata a oddělal je, a bylo mu úplně jedno, jestli se v tom někdo sveze s nimi. Třeba to byl někdo, komu bylo proti srsti, že se vaše neteř za toho chlapa provdala. Anebo to může mít něco společného s naftařinou, třeba věděla něco, co chtěl někdo sprovodit ze světa. Jestli na něco přijdete, hrozně rádi bychom věděli, kdo v tom má prsty. Neradi bychom, aby to skončilo jako obyčejně, že vyšetřování trvá pomalu tři roky, pak dojde k přelíčení a porota prohlásí, že šlo o vraždu druhého stupně. A potom následuje fůra odvolání a takový gauner je za pár let z lapáku venku. My bychom mu fakticky rádi ušetřili trápení, aby takovou dobu jen tak čekal na soud."

Pohlédl jsem jim do očí. Jako by přede mnou stál Hack. Byly stejně jantarově hnědé, plné zlatavých záblesků, jedny skryté za optickými skly, jedny zmáčknuté do štěrbiny nekonečným mžouráním po sluncem zalité rozčeřené vodní hladině a pátráním po rybách. Hleděla z nich naprostá nezávislost.

„Všechno, co zjistíme," řekl jsem, „se dozvíte."

V očích jim zasvitlo uspokojení, pozvolna rozpouštějící jejich vášnivé odhodlání.

„Řeknem mámě, že jste v tom nejspíš omylem, Meyere," řekl Bud.

Při zpáteční cestě do Bahia Mar se Meyer rozpovídal. „Nikdy jsem vlastně Normu nepoznal. Jednou v létě jsem pobyl pár týdnů v Santa Barbara u mé sestry Glenny. Jeden druhému jsme pomáhali zavzpomínat si na dobré i zlé. Mám dojem, že Normě mohlo tenkrát být tak čtrnáct. Chodila do školy pro mimořádně nadané děti a toho léta jezdila s tlupou děcek na nějaké přírodovědné výpravy. Někdy i na pár dní, se spacáky. Měla geologické kladívko a skříň plnou oštítkovaných vzorků. V očích jí skotačilo a zářilo nefalšované vzrušení, že se před ní otevírá dosud nepoznaný svět. Ten její byl čtyři a půl miliardy starý a náhle nemluvila o ničem jiném než o tektonických poruchách, kaktolitech, andezitech a monzonitech, klopila dlaně a jezdila jednou po druhé, aby nám znázornila, jak vznikala pohoří. Je zvláštní, jak se chytrý mladý mozek, vystavený ve správnou chvíli jistému druhu vědomostí, k těmto vědomostem přimkne a s gustem je zhltne. Glenna skrývala rozčarování, že její jediné dítě čeká život plný plahočení od skaliska ke skalisku se spoustou neotesanců, geologickým kladívkem, pytlem na vzorky a sadou základních chemikálií. Myslel jsem si, že budu mít příležitost poznat ji lip, až se vrátím z Toronta. Vídávals je často?"

„Ani ne. Párkrát ke mně zaskočili. Byla už krásně opálená. Na Evanovi bylo vidět, že se musí opalovat opatrně, aby se nespálil. Každý na nich musel poznat, že jsou zamilovaní. Bylo mezi nimi… jak bych to jenom…"

„Erotické napětí?"

„Přesně. A hmatatelné. Dalo se málem pozorovat. Jako dým."

„Nikdy bych si nepomyslel, že se tak vykřeše. Pravda je, že kdysi nebyla nic moc, samá ruka samá noha a k tomu ten předkus. Glennu napadlo, že bude užitečné, když Norma něco vystuduje, a svěřila se mi, že holka nejspíš skončí někde na fakultě a bude jezdit se studentama po horách sbírat vzorky. V jednom kuse jenom žvaním a žvaním a pořád se nemohu dostat k tomu, co chci říct."

„Máš dost času.“ Stáli jsme na světlech. Pohlédl jsem na něho. Kabonil se.

„Travisi, dejme tomu, že v době, kdy jsem byl v Torontu, by přejel nějaký opilec do protějšího jízdního pruhu a oba je zabil. Míra ztráty by byla stejná. Povinnosti by se nijak nezměnily. Zajet do Houstonu a… dát věci do pořádku. A během toho vyřizování, které chci zvládnout sám, mohu nebo taky nemusím narazit na něco, co může nějak souviset s tím, co se stalo. A pokud skutečně něco zjistím, nejsem si jistý, zda si budu umět poradit. Chápeš?“

„Jistě.“

„Přijel bys mi pomoct, kdybych na něco takového kápl?“

„Ježíši, to vážně nevím. Mám zrovna rozečtenou takovou bezva detektivku a taky mě napadlo, že si nechám nasadit nové korunky. Co ti mám povídat.“

„Všechny výdaje hradím.“

„Prokristapána Meyere!“

„Promiň. Bude to tím, že jsem se ještě plně neaklimatizoval. Představoval bych si, že tak se asi cítí člověk po ročním bezvědomí.“

„Stačí křiknout a máš mě tam.“

Za pár dní velké příbojové vlny opadly a na volném moři bylo možné ukotvit pracovní člun. Do vody hupli potápěči a vynesli na hladinu všechno, co zbylo z jachty John Maynard Keynes.

Moc toho nebylo. Masivní kovové části starého člunu byly roztroušeny na velké ploše svažitého dna pokrytého pískem, bahnem a řasami a spousta z nich již spočívala pod nánosem písku. Veškerý lehký materiál dřevo, papír, plastik, lidská těla byl pryč. Přílivy, odlivy a mořské proudy vykonaly své. Podle rozsahu poškození zbytků kovové výstroje motorů, kotev a řetězů, kuchyňských kamínek, kol a kormidla, rámů otvorových krytů a kormového zábradlí přizvaný odborník odhadl, že množství použité trhaviny čtyřikrát až šestkrát převyšovalo velikost nálože, která by dostačovala k zabití tří lidí a potopení plavidla. Nazval výbuch „zajímavě předimenzovaným masakrem“. Jelikož všechno leželo v mořské vodě, testy na druh použité

výbušniny byly neprůkazné. Nenalezl nic, co by se dalo považovat za jakoukoli součást detonátoru.

Všechny lodě z Bahia Mar, které byly schopny takový výlet podniknout a jejichž majitelé se chtěli obřadu zúčastnit, vypluly v soumračném procesí na moře. Vhodili jsme s Meyerem do odlivu svůj věnec za Normu a Evana. Kněz vytruboval tlampačem slova o lidském údělu a útěše. Sklonili jsme hlavy k poslední modlitbě a vydali jsme se na zpáteční cestu v konvoji, s rozsvícenými světly, která mžourala do houstnoucí temnoty. Cestou jsme uhnuli trochu stranou a nechali proplout Royal Viking Sea, mamutí plovoucí hotel, tonoucí v záplavě zlatých světel, plný turistů směřujících k ostrovům a vyhlídkovým autokarům.

Jakmile jsem se opět ocitl v bezpečí kotviště B-80 a opět zapojil telefon a přívod elektřiny, zašli jsme si do restaurace na večeři. Potom jsme se vrátili a vystoupili nahoru do teplé jasné noci, uvelebili jsme se na skládacích stoličkách na horní palubě a koukali na hvězdy, které byly příliš jasné, aby je mohla zcela zastřít záře a smog vycházející z města. Kdesi skrz vůni moře jsme však smog cítili, pach vyložené kyseliny, stříknuté připáleným vínem a chcíplou myší.

„Ustavičně mě napadá, že si něco půjdu vyhledat a pak si teprve uvědomuji, že to nejde," promluvil Meyer. „Nemám ani její fotku. Poslala mi jednu ze svatby, okopírovanou z polaroidu."

„Mám dojem, že dneska už se dá udělat fotka z fotky. Upřímně řečeno, omlouvám se za svoji blbost. Vždyť tohle museli udělat. To znamená, že se poohlédneme po někom, kdo nějakou fotografii má a ty si podle ní necháš udělat jinou."

„Někdo v Houstonu," řekl. „To je pravděpodobné. Víš, všechny fotky, na kterých byl Keynes, zůstaly v něm."

„Podívám se do šuplíku, kam házím fotky. Nejspíš tam jedna bude, jestli ji chceš."

„Nemohu si zvyknout na roli hosta. Chci mít svoji loď a žít na ní právě tak, jak jsem byl celá ta léta zvyklý."

„Jestli chceš, můžeme se po nějaké poohlédnout."

„Zatím ne. Totiž, pokud ti ještě nelezu na nervy."

„Zatím to není tak hrozné.“

„Někdo tady v okolí si určitě Normu s Evanem vyfotil.“

„Jasně. Ale kdo? Třeba nějací turisté, čirou náhodou. Nesmíme taky zapomenout na ten rozmazaný snímek, který pořídila, ta paní z Venice, ten otištěný v novinách dva dny po té… nehodě.“

„Možná nebudeme daleko od pravdy, když budeme říkat vražda.“

Zmizel jsem do podpalubí mrknout se po starých novinách, jenomže už byly vyhozené.

V sobotu dopoledne jsem tedy zavolal Abe Palinkovi, jednomu známému, který měl v novinách na krku lokálky. Přeptal jsem se ho na tu fotografii. Abe to odkráčel zjistit a za chvíli mi zavolal.

„Tak teda k věci, byl to klasický mininegatívek z klasického prťavého Kodaku na kazetový film. Udělali to na papírech Kodacolor, asi víš, že na něm vychází černá a bílá dost matně, což se při přetištění v novinách ještě zvýrazní. Jenomže Clancy si řekl, že pro nás je to dobrý až-až, protože je v něm přej tak nějak drama: idylka těsně před tou slupkou. A tak jsme ho rychle vyvolali, udělali sadu fotek, vybrali jednu, která se nám hodila, udělali z ní černobílou a zbytek jsme poslali té paní máš něco na psaní? Paní Davisové, osmčtyřiosm, Sunrise Road, Venice, telefon třicettři-pět-devět-pět. Jak je možný, žes nenažhavil drát a nedal mi hlášku, McGee?“

„Nic se zatím nedělo.“

„To povídej holubům, ti nemají uši.“

„Díky, Abe.“

Vytočil jsem informace a poprosil o číslo pana Davise z Venice. Po čtvrtém zazvonění se ozval hluboký, teplý, chraplavý a poněkud zadýchaný hlas. „Prosím?“

„Paní Davisová?“

„Ano, tady Brandy Davisová.“

„Volám z Fort Lauderdalu. Jmenuju se McGee. Travis McGee.“

„Pane McGee, když slyším jméno toho města, řeknu vám tedy, že se mi obrací žaludek. Je už to pět dní, jenomže to všechno vidím tak živě před očima, jako by se to stalo před pěti minutama. Omluvte

mě, jsem trochu udýchaná. Zrovna jsem zamykala venkovní dveře, když zazvonil telefon. Utíkala jsem ho zvednout.“

„Nechci vás zdržovat.“

„Chtěla jsem si jenom skočit do lékárny, nic víc.“

„Totiž, proč vlastně volám, ta jachta patřila mému příteli.“

„Prý nebyl ve městě, když se to stalo.“

„To je pravda. A s lodí vyletěly do vzduchu i všechny fotografie, na kterých měl loď i svoji neteř. Viděli jsme vaši fotografii, v novinách…“

„Ty ji teda pěkně zpackali! Panenkomarjá! Zaplatili mi pětadvacet dolarů za právo k uveřejnění. Mrzí mě, že vůbec uvedli, kdo je dělal. Umím fotit daleko lip!“

„O tom nepochybuji!“

„Totiž, abyste rozuměl, udělala jsem dvě. Byl to příšerný prcek, ta kocábka, a tak bych ji bývala vůbec nefotila, jenomže se Simem sbíráme kuriózní jména lodí a ke každému pořizujeme pro jistotu snímek. Při téhle plavbě se nám, mně tedy určitě, asi nejvíc líbilo jméno jednoho miamského motorového člunu, který jsme viděli v Nassau. Jmenoval se Estoy Perdido, což znamená jsem ztracen. Takže jsem zmáčkla spoušť dvakrát, protože mi připadalo, jak jsem se koukala hledáčkem, že zrovna v okamžiku, kdy jsem mačkala spoušť, vyšplíchla vlna a možná zakryla část jména na kořme. Ale ukázalo se, že jméno, vyvedené zlatým ozdobným písmem, vyšlo na obou fotkách pěkně. Chcete snad říct, že ten chudák by chtěl snímek své lodi a neteře?“

„Vážně chtěl.“

„Přišly mi zpátky poštou předevčírem, tak jsem je zanesla rovnou do fotomatu, aby mi z toho nejpovedenějšího udělali fotku dvacet na pětadvacet. Obyčejně to trvá věčnost, ale mám taky ty malé fotky, které udělali v redakci. Třeba si myslíte, že to není normální, nechat si dělat zvětšeninu, když jde o lidské neštěstí, jenomže já něco takového ještě nezažila, v životě ne. Ty dva zbylé snímky nepotřebuju, tak je hned hodím na poštu, až půjdu do lékárny, platí?“

„Jste velmi laskavá.“ Čekal jsem, než si dojde pro tužku a pak jsem jí nadiktoval svoji adresu.

„Na palubě Srdcové sedmy! To abych přijela a vyblejskla si také ji. Co je to za loď?“

„Starý člunový hausbót. Šestnáct metrů, dva diesely. Zvládne šest uzlů, když zrovna nepluje proti větru.“

„Zní to tak kuriózně. To jméno je vážně zvláštní. Snad tam nelámete dívčí srdce?“

„Kdepak. Souvisí to s pokerem. Měl jsem jednou…“

„Poker já znám. Vím, co je fleš, dvojka, trojka, postupka…“

„Měl jsem lícem dolů plonkovní srdcovou sedmu a položil jsem čtyři kříže.“

„Snad jste celý hausbót nevyhrál na…“

„To ne, ten bluf mi sice hodil slušný balík, ale když to všichni zapakovali a já shraboval bank, náhodou se mi ta plíva otočila. No a od té chvíle se mě při hře drželi jako štěnice, protože měli péči o mou poctivost. A mně padala karta.“

Hlas jí prudce klesl o půl oktávy. „Vypadá to, že s vámi se člověk asi nenudí, pane Travisi McGee. Co byste tomu říkal, že byste se zarazil u nás a vyzvedl si ty fotky osobně? Co Sim odjel na tu jejich záhadnou konferenci o zakládání trustů v Lichtenštejnu, začíná to tady na mě všechno nějak padat.“

„Musím přiznat, milostivá, že to zní náramně lákavě, a já mám vážně sto chutí dát cihlu na plyn a přijet pro vás, jenomže v pondělí mi budou nasazovat novou protézu.“

„Uhm. Tak třeba někdy jindy,“ řekla břitce. „Při druhé už to vůbec nebolí.“

„To vám přeju. Běžím to hodit na poštu. Těšilo mě. Sbohem, pane McGee.“

Meyer odletěl do Houstonu v neděli a ozval se ve čtyři odpoledne v pondělí dvanáctého. Z jeho hlasu zněla únava.

„Zpráva o vývoji situace. Vlastně se žádný vývoj nekoná. Dopravní ruch v tomhle městě je obludný. Je to banda maniaků. Odhlásil jsem se z hotelu a přestěhoval jsem se k Normě. Chceš si to poznamenat?“ Nadiktoval mi adresu, telefonní číslo a dodal: „Byt docela ujde. Nachází se v architektonickém uskupení, kterému se říká za-

hradní areál. Žádný dům nemá víc jak dvě patra, všechny jsou k sobě nalepené, ale tak vtipně natočené, že vytvářejí iluzi soukromí. Má tu všechny věci, a tak mě napadlo, že se mi tu bude lépe pracovat, pokud mi její advokát vybaví, abych se sem mohl nastěhovat. A vyšlo to. Zanechala poslední vůli a všechno odkázala mně. Listina je datována brzy po Glennině smrti. Nejspíš se ji chystala znovu pozměnit, ve prospěch Evana. Byli sezdáni v sobotu, sedmnáctého dubna. Je možné, že se k ní nastěhoval už předtím. Nejspíš ano. Začal jsem se probírat písemnostmi. Její právní zástupce je poměrně příjemný. Je to malá firma Spravoval její daňové záležitosti a patrně jí radil, do čeho investovat. Windham, tak se jmenuje. Roger Windham. Říkal jsem, že mi připadá příjemný? Nejspíš se opakuji. Zjišťuji, že se jaksi brzy hned unavím. Je tu práce nad hlavu. Windham se domnívá, že měla nějaké věci uložené kdesi ve skladišti. A bezpečnostní schránku v bance. Bude muset sehnat nějaké lidi z daňového, bez jejich přítomnosti se totiž schránka nesmí otevřít.“

„Mám už začít balit?“

„Zatím ne. Nejprve vyřídím ty nepříjemnosti a pokud narazím na něco podezřelého, potom, jestli by tě to příliš neobtěžovalo…“

„Nech už toho! Mimochodem, ta paní Davisová mi posílá oba snímky. Vyfotila si loď kvůli jménu. Sbírají s manželem jména lodí.“

„Stále mi to připadá jako zlý sen. Na toaletním stolku jsem našel ve stříbrném rámečku obrázek jejích rodičů. Jsem na něm s nimi, stojíme před nějakými stromy. Vůbec si nevzpomínám, že by nás kdy takhle fotili. Obyčejně si takové věci pamatuji.“

„Meyére, jdi si dneska brzy lehnout.“

„Řekl jsem ti, co máš dělat s mojí poštou?“

„Zfalšoval jsem tvůj podpis na kartičkách se změnou adresy. Všechno chodí sem. Dneska přišla tlustá bichle z Federace zainteresovaných ekonomů, účet z American Expressu, katalog obchodního domu Vermont a výpis z bankovního účtu. Taky jsem mluvil s Irvem. Objevila se desetimetrová jachta Rawson z Panama City na Floridě. Je zakotvená kousek od nás. Jako ze škatulky. Firma je před pár lety přestala vyrábět, protože byly příliš kvalitní. Prvotřídní dieselové motory, klimatizace, zapisovací hloubkoměr. Staří manželé, co na ní

bydleli, tak on šel v březnu do nemocnice a potom do nějakého ústavu a minulý týden zemřel a paní nejprve zkouší, jestli by jachtu neprodala soukromě, než ji vydá v plen zprostředkovateli. Požaduje jenom třicet dní na vystěhování a pak se vrátí do Jižní Dakoty. Nabízí ji za osmapadesát a půl. Walter říká, že takových devětatřicet čtyřicet dostaneš od pojišťovny."

„Nechce se mi o tom ještě přemýšlet."

„Je to dobrá cena a má prostorný trup."

„Až si skutečně pořídím novou loď, budu muset zauvažovat o jiném jménu. Nemůžu jí přece říkat stejně."

„Tak dobrá… zase se ozvi."

Zamířil jsem tedy po svých k molu bé osmdesát a seznámil jsem se s tou starou paní z Jižní Dakoty. Provedla mě celou lodí. Byla na ni pyšná. Prý věděli, že jeden z nich bude stejně muset umřít dříve, a každý z nich doufal, že to bude on a ne ten druhý. „Jenomže už to tak vypadá, že George vyhrál," dodala. „Povězte vašemu příteli, jak je pěkná, jak hezky jsme ji opatrovali."

## 6

Když ve středu přišla pošta, objevil jsem v ní i těžkou žlutou obálku. Vzadu na chlopni bylo vytlačené jméno a adresa Brandy Davisové. Obálka byla na rubu obložena jasně žlutým hedvábným papírem, obsahovala ty dva slíbené snímky, ale žádnou zprávu ani komentář.

Letmo jsem obě fotografie přelétl očima. Stačil jsem si všimnout jenom kormy, jména podsaditého plavidla nachýleného pod olověnou oblohou a bílých hřebenů vln převalujících se na splaškovém moři.

Vrátil jsem se na svou loď a prohlédl jsem si je pečlivěji na světle. První ukazovala vzdalující se jachtu na patnáct osmnáct metrů, druhá na takových třicet. Za předpokladu, že se obě lodi pohybovaly průměrnou rychlostí šest uzlů, vzdalovaly se od sebe přibližně rychlostí patnáct námořních mil za hodinu, neboli o málo rychleji než šest metrů za sekundu. To znamená, že zhruba za deset sekund po pořize-

ní druhého snímku byli ti tři rozmetáni na maděru: vysoká štíhlá žena, čerstvě opálená a v sytě oranžových bikinách, stojí na pravoboku u zábradlí, jednu ruku opřenou o příčku, mává a usmívá se, jsou vidět bělostné zuby a černé vlasy pleskající ve větru; u krytého kormidla udělaný Hack Jenkins, jehož silueta se tyčila na pozadí moře za předním sklem, s kapitánskou placatkou posunutou do týla; Evan Lawrence, sehnutý prozatím v kokpitu, stáčející lano, takže na prvním snímku byla vidět pouze záda a zadnice v texaskách, zatímco druhý snímek ho již zachytil, jak se začíná napřimovat a otáčet směrem k aparátu. Původně jsem předpokládal, že ten člověk je Evan Lawrence, muž, s kterým jsem lámal chléb, pil víno a plácal nesmysly. A najednou to nebyl Evan Lawrence. Jak se totiž začal napřimovat, jak se začal otáčet, proměnil se v jinou osobu, ne tak rozložitou, s pletí, která se lépe opalovala, vlasy měl náhle delší, rozcuchané a vyšisované od slunce. A jakmile se jednou proměnil v někoho jiného, nedokázal jsem tu osobu žádným zápřahem imaginace ani vůle převtělit zpátky v Evana Lawrence. Jenomže ona se opravdu proměnila v někoho, kdo mi byl odněkud povědomý. Zadíval jsem se na linku obočí a sklon čelisti, zachycené zezadu, zprava doleva. Snímek byl ostrý. Na levém zápěstí se něco blýskalo, hodinky nebo náramek. V zásuvce jsem našel zvětšovací sklo, ale nebylo k ničemu. Prohlédl jsem si tedy ruku a zjistil jsem něco velmi zvláštního. Na místě malíčku a prsteníku levé ruky trčely pahýlky, o málo delší půlky prstu.

A v tom okamžiku mi došlo, kdo to je. Lidi kolem půjčovny mu říkali Pogo. Jen pánbůh ví proč. Meyer mě na něho jednou upozornil coby na příklad absolutně šťastného člověka. Podle Meyerova odhadu čítalo jeho funkční IQ sedmdesát pět. Miloval moře. Ryby mu doslova učarovaly. Zdálo se, že jeho tělu stačí jenom koka kola a všelijaké šlichty. Uměl klást návnadu, vystrojit loď, lovit do sítí malé ryby, hákovat velké, vydrhnout loď, poklízet všechno svinstvo, servírovat kolu a pivo, jako blesk vyšplhat na pozorovací věž a pátrat zrakem v moři, jestli někde netáhnou ryby. Byl šťastný a spokojený, samý úsměv, hbité pohyby, ke každému se choval zdvořile. Ve tváři se mu usídlil tučný dobromyslný výraz, který se nesrovnával s jeho šlachovitým tělem. Měl tenký pisklavý hlásek. Kdykoli některý z lodi-

vodů potřeboval na den nebo na týden někoho k ruce, nabídl se Pogo. Platili mu na dlaň. Trpěl nějakou psychickou poruchou, která mu zabránila, aby se naučil číst a psát.

Sešel jsem dolů k půjčovně a vyhledal jsem plachtu Key Kitty. Kokpitové kryty byly otevřené a kapitán Ned Thine jimi zíral zasmušile dolů na elektrikáře, který se v něčem vrtal.

Ned mi podal pivo, posadili jsme se na kraj doku a probírali nedávný smuteční obřad i jak se Glorie držela a jak jeho žena povídala, že Glorie se jednou stejně znovu provdá. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že má tři takové habány.

„Neviděls někde Poga?“ zeptal jsem se jen tak mimochodem.

„A víš, že ne? Možná už celý týden. Máš pro něj kšeft?“

„Jestli je volný. Kde vůbec bydlí?“

„Tuhle a tamhle, jak se mu co šikne. Potom, jak vloni o tom čase zašili Roye, když mu pod kola vletěl ten spratek, spával Pogo na palubě jachty Honeydoo a pomáhal Stubovi, který po Royovi převzal rita. Taky se chvíli uhnízdil ve skladišti nějaké přístavní firmy, než ho prodali. Pogo není zlej. Maká kolikrát lip než některý, který to mají v hlavě v pořádku. Já bych moh vyprávět! A jaktěživ jsem neviděl, že by měl špatnou náladu.“

Zavedl jsem řeč na něco jiného a za malou chvilku jsem odemkl z řetězu kolo, zajel ke kotvišti šedesát šest a vyrazil pěšky k tankovacímu doku. Sám tam palivo nekupuji, a tak nikoho z personálu neznám. Službu měli dva, ryšavý chlapík s úzkým obličejem v kanceláři a mladý Kubánec s vyholenou hlavou, který zrovna plnil nádrže motorového člunu z Georgie. Zrzavá kebule byla pátého dopoledne v práci.

Že u nich John Maynard Keynes tankoval, si pamatovali jenom proto, že nedlouho poté vyletěl do vzduchu, a policie je vyslýchala, když jim kdosi dal hlášku, že to dopoledne kolem desáté viděl Keynese u jejich tankovacího doku.

Všimli si ženy v bikinách, ale jinak skoro ničeho. Na lodi byli tři lidé. Možná taky čtyři. Nevěděli tehdy, kam dřív skočit. Žena platila hotově. Sešla do podpalubí pro peněženku. Tři sta šedesát litrů normálu. Sto dvacet devět dolarů dvacet centů. Řekla si o účtenku.

„Se ví, že sem tam viděl Hacka Jenkinse," řekl zrzek. „Pamatuju se, jak mi vrtalo hlavou, co dělá na takovej šunce, když má svoji loď."

Žádný z nich neznal člověka jménem Pogo, co vypomáhá u doků naproti v Bahia Mar. Jelikož všichni kapitáni z půjčovny byli zvyklí nakupovat palivo v Bahia Mar, nebylo na tom nic divného. Každé velké přístaviště si zřejmě vytváří vlastní klientelu.

Opíral jsem se do pedálů na cestě zpátky do Bahia Mar a nepřestával jsem poškubávat za nitky nicotných nepravděpodobností v naději, že se něco rozmotá. Norma Lawrencová na mě zrovna nezapůsobila dojmem dominantní ženy, která vyskakuje ze židle a vytahuje šrajtofli. Bylo by daleko pravděpodobnější, že by sáhla do peněženky a podala peníze Evanovi, aby zaplatil. Proč ale zůstal Evan dole, když vyjížděli na moře do vlnobití, které začala zvedat bouře ženoucí se od pevniny? V takovém nečase zůstávali zákazníci vždycky na palubě, drželi se zábradlí a nastavovali tváře větru jako psi vyklonění z oken automobilů.

Odtáhl jsem kolo na palubu a uzamkl ho ke kroužku, který jsem přišrouboval ke kormové příčce, pod přesah čela. Odemkl jsem a vešel do salónu, do klimatizovaného chladu, který zmrazil pot vyždímaný tím ďábelským vynálezem s desetistupňovou přehazovačkou.

A co když Evan Lawrence v okamžiku velkého třesku nebyl vůbec na lodi?

Byla to myšlenka, která urážela mé citové škatulky. Byl to přece velmi příjemný, laskavý a veselý člověk. Byl samá legrace, čerstvý ženáč zbožňující svoji manželku. Pokud ale na palubě nebyl a nedal vědět, že unikl smrti, potom se nabízí možnost, že výbuch byl jeho dílem a že má také na svědomí ten anonym, aby odvrátil podezření jiným směrem.

A pokud to je takový gauner, určitě po něm zůstalo něco, co ho prozradí. Nevěděl jsem o něm dost a Meyer také ne. Večeře na lodi ještě není důvod k výslechu. Tehdy se zdálo, že o sobě mluví otevřeně, ale vzpomněl jsem si, že jediným slovem nezavadil o rodinu. Jen samé historky o tom, co ho tuhle a tamhle v životě potkalo. Jak se seznámili. Jak se jí pověsil na paty. Pochybné kšefty. A víc ani ň. Mi-

lovali se a k tomu ta fyzická přitažlivost, tak výrazná, že ji člověk takřka cítil ve vzduchu, jako pach pižma.

K večeru jsem zabrousil k půjčovně, v době, kdy už zákazníci pózují před aparáty se svými úlovky, kdy se lodě drhnou, dává se do pořádku výstroj a proudem vody se splachuje sůl. Čekala mě parádní fuška. Hledal jsem Poga.

Nakonec mi Dan List, kapitán jachty Nancy Mae III poradil, abych se zkusil přeptat v boudě na staveništi tamhle za tou velkou cedulí, jíž už jsem si všiml a která hlásala VĚŽOVÉ DOMY S VYHLÍDKOU NA POBŘEŽÍ, 200 elegantních družstevních bytů, cena 165 000 - 325 000 dolarů, po kolaudaci. K nahlédnutí ukázkový byt. Zájemci mohou volat na to a to číslo. Jenomže stavební jeřáby ochrnuly, když se stavba vyšplhala do třetího patra. Stály mlčenlivě proti obloze jako obrovití uhynulí brouci. Někomu se přestalo dostávat něčeho podstatného: peněz, času nebo života. Jednoho z toho.

V boudě na staveništi bydlel nějaký dědek v modré uniformě. V padajícím soumraku jsem si všiml předpisově ustlaného skládacího lůžka. Dědek měl cejchu, odznak a v černém koženém pouzdře revolver.

„Jestli někde natrefíš na toho magora Poga, kamaráde, tak mu vyřiď, že si má přijít sbalit těch svejch pět švestek. Jinak tady nemá co pohledávat. Má je v kufru a papundeklový krabici. Jsou to nějaký hadry a voplzlý knížky. Sem tu jenom na záskok, než seženou někoho jako Pogo, kdo jim tu bude tvrdnout za pár šupů. Dělám strážnýho a mám na to papíry, a stará je nervózní, když je v noci sama v bytě a já sem tu zatím v tom smradlavým vedru a dávám bacha, aby sem nelezli vandráci, Haiťani a podobnej póvl a nedělali tu bordel. Vyřiď mu, že jestli se tu v dohledný době nevokáže, tak všechno letí z vokna. Není nikde napsaný, že mu to musíme schovávat. Tohle mu pěkně vzkaz.“

„Má tam něco cenného?“

„Je tam nějaká plechová krabička. Je zamčená a žádnej klíč sem u ní nenašel. A ta malá televize, na kterou čumím, abych tady z toho nezcvoknul. Pokaždý začne skákat vobraz a nejde ustálit. Musí se

dycky čekat, až se ustálí sám vod sebe. Člověk má pocit, jako by mu někdo špejlema vypichoval voči.“

Poplácával ustavičně to černé kožené pouzdro na pistoli. Od toho věčného plácání bylo celé oblejskané. Byl to zvyk, který mu mohl urychlit cestu do márnice. Řekl jsem, že jestli Poga uvidím, všechno mu vyřídím.

Když ohlásíte, že se někdo pohřešuje, nic zvláštního se neděje. Policie má obyčejně plnou hlavu jiných starostí. Nikdo by určitě nešel oznámit, že zmizel Pogo, a neviděl jsem jediný důvod, proč bych to měl dělat já. Musel bych odpovídat na spoustu otázek a vyplňovat spoustu formulářů. Lidé bez domova proudí ustavičně sem a tam napříč krajinou a nahoru a dolů podél pobřeží. Nikde se dlouho nezdrží. Stávají se neidentifikovanými kostrami v opuštěných sadech. Pitomé romantické holky utečou z domu, jsou zavlečeny do temného lesa a do kartoték putují snímky jejich chrupu. A postupem času se z mělkých hrobů stávají hroby hluboké a jenom zlomek z těch tisíců a tisíců se vůbec najde. Pohřeb bez rakve, bez pomníku, hlína nahonem upěchovaná na úděsný předsmrtný škleb. Starý tlustoprd jednou tu krabičku vypáčí, vybere všechno, co má nějakou cenu, a zbytek někam zahodí. Kufr a deštěm nacucanou lepenkovou krabici odvezou popeláři. A za pár let si možná někdo vzpomene: „Hele, pamatuješ na Poga? Kdysi tu dělával. Takovej pošahanej, ale pracant všechna čest.“ A někdo jiný mu odpoví: „To jsem tu asi ještě nebyl.“ Málokdo si dneska něco pamatuje. Nejde mi z hlavy ten chlap, co mu patří půlka Nancy Mae III, s kterou jezdí Dan List. Před třemi sezónami hrával ještě stažené křídlo za Delfíny a za sezónu složil třináctkrát zadáka i se šiškou, než mu rozmlátili koleno. A já si teď ne a ne vybavit jeho jméno. Sto devadesát výška a takových sto dvacet kilo živé váhy, rychlý jako ďábel. A já si za živý svět nevzpomenu ani na jméno, ani na příjmení. Meditování o pomíjivosti lidského života ve mně často probouzí pocit opuštěnosti. Vrátil jsem se na loď, natáhl jsem se a zavolal Annie Renzettiové na nové soukromé číslo, které rozezvoní telefon v kanceláři a zároveň i v bungalovu na pláži v Naples. Nechal jsem ho čtyřikrát zazvonit a zavěsil jsem. Pokud byla sama, mohla ho po čtvrtém zazvonění zvednout. Pokud ne, zavolá mi poz-

ději sama. Jestli není v práci vůbec, nikdo jiný telefon nezvedne. Ví se, že je soukromý.

Zkusil jsem to opět ve čtvrt na deset a ozvala se mi z bungalovu. „Tak jak je, Annie?“ zeptal jsem se.

„Dneska jsem utahaná jako kotě, miláčku. Začnou se sjíždět zítra dopoledne.“

„Kdo?“

„Přece můj sjezd, ty trumbero. Zapomněls? Třiapadesát lékařů specialistů s manželkami a manžely, výjimečně s blízkými přáteli. Proktologové.“

„Zapomněl jsem, že je to tento týden.“

„Do pondělí odpoledne, kdy se všichni sbalí, budu mít určitě od toho ustavičného usmívání v obličeji křeče. Zítra ráno sem přijede nějaký naprogramovaný skrček z generálního, aby ještě jednou všechno překontroloval. Tahle sešlost nekouká na nějaký ten pětník. Chtějí pěkný balení mají ho mít. Vedení má zájem na tom, aby se sem rok co rok vraceli. Nevěřil bys, co jsem vydala jenom za maso. Ústřice a škeble sem dopraví aerotaxi. Pro dámy orchideje. Prvotřídní hudební trio v hale. A ještě než přijedou, osobně prověřím každý pokoj, každé apartmá, každou osušku a žárovku. Pěkně mě ale míchá, že sem musejí někoho posílat, aby mě kontroloval. Dokázala jsem, že to tady vedu po čertech dobře, nebo ne? Dostávám každý měsíc výpisy ze všech našich filiálek. Jsem pokaždé mezi prvními deseti co se týče poměru hrubého zisku k hrubé tržbě, procenta obsazení lůžek a stabilizování zaměstnanců. Zaměstnali mě, abych šéfovala, tak mě mají nechat šéfovat, no ne?“

„Správně!“

„Můj milej, jde to se mnou z kopce. Proč to máš ale odnášet ty?“

„Kamarádíme se přece. Pamatuješ?“

„Ale jestli sis myslel, že sem zrovna teď přijedeš…“

„Tak na to zapomeň?“

„Tak nějak. Zastav se, až ten blázinec skončí. Abys věděl, byla jsem proti. Nedomnívám se, že bychom tu měli pořádat sjezdy nebo kongresy, ani v okurkové sezóně ne, ani za výhodných finančních

podmínek. Musela jsem odmítnout rezervace našim štamgastům, jenom abych mohla ubytovat ty… ty…“

„Pozor na výrazy.“

„Jsi v pořádku, miláčku? Mám pocit, že nejsi ve své kůži.“

„Cítím se jen trochu osamělý. Meyer volal z Houstonu. Dostal povolení bydlet v jejím bytě, než se dá všechno do pořádku. V telefonu mi připadal s nervama na huntě, ale jinak to asi zvládá. Jenomže já vím něco, co on neví, a váhám, jestli mu to mám říct. Brzy za ním pojedu. Možná už zítra.“

„Jestli mu máš říct co?“

„Neřeknu ti, jak jsem na to přišel, ale pokud přišli na Meyerově lodi o život jenom tři osoby, pak jedna byla jeho neteř, druhá Hack Jenkins a třetí obecní blbeček, příležitostný dělník přezdívaný Pogo, skutečné jméno neznámé.“

„Co tím chceš říct, že jenom tři?“

„Na fotografii jsou jenom tři. Třeba byl Evan Lawrence v podpalubí. Ale něco mi říká, že byl na břehu. Mám pocit, že byl někde, odkud měl na jachtu dobrý výhled a odkud stiskl knoflík na dálkovém odpalovacím zařízení. Nemohu se toho pocitu zbavit, přestože si myslím, že něčeho takového by nebyl schopný. Byl mi vážně sympatický. Dobře vypadal a byla s ním legrace. Chápeš?“

„Chápu, co chceš říct. Jak by to ale zaonačil, aby zůstal na břehu?“

„Nemám ponětí. Mohl na poslední chvíli vycouvat. Postěžovat si, že ho zlobí žaludek. A Hack by býval nalodil Poga, aby mu píchl s rybami, jelikož při takovém vlnobití bude mít sám plné ruce práce u kormidla. Lawrencovi bydleli na lodi skoro čtrnáct dní, takže Evan měl dost času udělat Meyerovi v lejstrech inventuru a získat dostatek informací, aby mohl v telefonu sehrát komedii, že v tom má prsty nějaká teroristická sebranka.“

„Ale co teď?“

„Drahá Annie, můžu se mu zavrtat do života a zjistit, jestli byl tím člověkem, za jakého jsem ho pokládal. Jestli ano, tak je taky po smrti. Jestli ale narazím na nějaký zádrhel, tak mrtvý není a rázem stojíme před úplně novou záhadou.“

„V každém případě budeš muset začít v Houstonu a budeš muset říct Meyerovi, co si o tom myslíš, ne? Takže si zatím nemusíš dělat vrásky. Všechno mu hezky řekni.“

„Už toho zažil tolik…“

„Podívej, drahoušku. Doufej, že dokáže přijmout věčnou pravdu, že život je jeden z nejtěžších. A chvílemi nepříjemně nevypočitatelný.“

„Tohle všechno by se daleko lip probíralo, kdybys měla hlavu opřenou o moje rameno a já bych tě levičkou objímal a…“

„Mlč. Prosím tě, mlč, McGee. Nebyla bych ti k ničemu.“

„To už nech na mě.“

„Ani nápad.“

„Mám to chápat tak, že mezi mnou a mým idolem stojí třiapadesát proktologů?“

„Jak chceš. Pozdrav za mě Meyera. Že ho zdravím, líbám a tak dále. A brnkni mi z Houstonu nebo kde budeš ale ne dříve než příští pondělí, což bude… devatenáctého. Koukej, jestli se něco semele, tak se zbytečně do ničeho nepleť, slibuješ?“

„Slibuju.“

„Něco mě napadlo. Na jednom místě na kanálu rozprodávají kotviště, jinými slovy prodávají kotviště i s dokem, pilíři a přístřeškem, chtějí takových čtyřicet padesát tisíc za ohrádku tak akorát pro Srdcovou sedmu. Ještě jsem všechno nepropočítala, ale nejspíš bych mohla přemluvit vedení, aby mě do toho nechali investovat jakožto do doplňkového zábavního podniku pro náš hotel. Potom bychom mohli vypracovat nějakou dohodu o pronájmu, nějakou smlouvu mezi hotelem a tebou. Tím bychom získali nastálo rekreační loď, kterou by si hoteloví hosté mohli dopředu objednávat, a daly by se pořádat vyhlídkové plavby, nebo výlety s koktejlem, anebo i s večeří, tady by se ovšem musela do detailu promyslet obsluha. Zkrátka a dobře, tohle by tě mohlo slušně zaopatřit, drahoušku. Já vím, trhák to zrovna není, ale zato bys měl stálé místo a byl bys prakticky svým vlastním pánem. A… taky bychom se viděli častěji.“

„A já bych se za ničím nehnal a zbytečně se do ničeho nepletl.“

„Tak nějak.“

„A směl bych při těch večeřích nosit takovou tu krásnou velikánskou bílou kuchařskou čepici?“

„Ty jsi teda syčák, McGee.“

„Zkus se nad tím ještě jednou vážně zamyslet. Opravdu si myslíš, že bych něco takového dělal?“

„Hm… Máš pravdu. Je to pitomost.“

„Stejně dík za péči.“

„Vážně není zač. Dobrou noc, McGee. Miluju tě.“

## 7

Ve čtvrtek ráno po snídani mě navštívil Dave Jenkins. Zrovna jsem se myl, když přišel. Na svůj věk vypadá staře. Letní slunce na ostrovech ho opálilo do cihlového bronzu, pod vypraženými chloupky na obrovitých pažích mu hrály svaly. Skosená rozložitá ramena zdědil po tátovi.

U domorodců na to musíte jít od lesa. Nic se neděje bez příčiny a dříve nebo později se k tomu, co mají na srdci, buď oklikou dostanou, anebo si to rozmyslí a odejdou. Nejrychlejší způsob, jak je přimět, aby si to rozmysleli, je začít z nich rovnou tahat rozumy.

Porozhlédl se po salónu a poznamenal: „Pomalu bych to tady nepoznal.“

„Už jsi u mě dlouho nebyl.“

„Naposledy, to mně mohlo bejt tak čtrnáct. Přetlačovali jste se s tátou rukama, možná čtyřicet minut, pot z vás lil a sem tam jeden z vás zahekal, obličeje červený jak řípy, ale ani jeden jste nepovolil. Měl o chlup větší sílu a vy zas o chlup lepší páku, poněvadž máte delší ruce.“

„Pamatuju se.“

„A pak už to Meyer nevydržel a vyhlásil remízu a oba dva jste se svalili ze židlí a leželi na zemi a dejchali jak čokli v parným létě.“

„Dobře si na to pamatuju. Dáš si pivo?“

„Já na to nikdy nezapomenu, nikdy v životě. Jakživ jsem neviděl, že by někdo s tátou neprohrál, ani při přetlačování ani v ničem jiným. Počítám, že na pivo je na mě ještě trochu brzo.“

„A co mexické, Carta Blanca?“

„No, tak brzo zase není.“

Přišoural se za mnou do kuchyňky a já vybral z lednice dvě chlazená a otevřel je. Vrátili jsme se do salónu. Dave se svalil do křesla, dlouhými doušky se napil a otřel si ústa hřbetem opálené ruky. „Fakticky třída. Díky. Byli jste s mým tátou přátelé.“

„Dobří přátelé.“

„Na něco jsem přišel. Nevím si rady a nemám nikoho, komu bych se mohl svěřit. Buda do toho nechci zatahovat. Odjel zpátky do školy, na nějaký letní seminář. A Andy je ještě kluk. Mámy se taky zeptat nemůžu.“

„O co vlastně jde?“

Ještě jednou dlouze zaváhal, potom pokrčil rameny a vzdychl. „Prostě takhle. Mám tam na jihu u Marathonu rozjetej dost slušnej kšeft, ale nic takovýho, jako měl táta tady. Měl jsem v ruce jeho kalendář na příští sezónu a nemá tam skoro jedinej volnej den. Vím, jak lovil ryby. Leccos jsem od něho odkoukal, ale není to ono. Ten ucítil ryby na sto honů. S naší jachtou bych si mohl dělat, co bych chtěl, můžu si ji nechat anebo ji střelit. Obrážel jsem chlapy z půjčovny a snažil jsem se zjistit, jestli bych ji i s klientama nemohl za nějaký slušný peníze pronajmout. Všichni se ale chovali tak nějak divně. Chápete to? Něco mi tady nehraje, ale na nic jsem nemohl přijít.

A tak jsem skáknul do loděnic, k Daltonovi a Forbesovi, kde dávají do kupy ten motor. A tam se vám chovali zrovna tak divně. Ještě tejden a bude hotová. Vylezl jsem po žebříku na palubu. Prohlížel jsem pracovní výkazy. Za celou práci je zaplacíno. Třicet osm tisíc dolarů na dřevo.“

„Na seřízení dvou starých dieselů?“

„Seřízení? Ani náhodou. Dali tam fungl novej pár rychloběžnejch nafťáků, má všecky možný technický finty, jaký si umíte představit. Celej předek trupu vyztužili a příčně zesílili. Namontovali vysokootáčkový oběžný kola. Nový ovládání. Zvenku vypadá jako dřív.

Vždycky byla tak trochu líná. Mohl se v ní klidně dál šmrdolit a všecko by bylo při starým, ale jak by někdo otevřel naplno škrtící klapky, ten kŕáp by vyrazil dopředu jak střela.“

„Nemá výtlakový trup?“

„Nemá. Tvarem připomíná modifikovaný hluboký véčko, a krom toho přidali na trup nějakej novej převod nebo co, kterej ho vymrští rovnou do vodorovný polohy. Pamatuju se, když byla nová, pokavaď jsme jeli po větru s obouma motorama na plnej plyn a před náma široko daleko volný moře, zdvihla se pokaždý do ty vodorovný polohy a klouzala. Jenomže dostat ji tam stálo moc benzínu. Jerry Forbes povídal, že podle nich zmákne přes čtyřicet uzlů, až se jim povede správně seřídit převody. Nechci na to ani pomyslet. Řekl mámě, že musí schrastit dohromady pět táců na opravu motorů. Probíral jsem se mu v papírech a nenašel jsem ani čárku, odkud se nějakých třicet osm tisíc vzalo ani kam se podělo. Co to podle vás znamená, Travisi?“

„Zvětšili palivovou kapacitu?“

„Použili větší nádrže a umístili je tak, že těžiště rovnováhy je trochu víc vepředu než bejvalo. Když si tu loď pořizoval, bylo mně šest, Budovi čtyři a Andy ještě nebyl na světě. Byli jsme na ni hrozně pyšní. Byla tak krásná!“

„Tvůj táta byl správný chlap, Dave. Měl spoustu přátel. Dřel jako mezek. A nikdy by nikoho nepodrazil.“

„Tak mi řekněte, kde vzal ten správnej chlap třicet osm tisíc v hotovosti?“

„Podíval ses poslední dobou kolem sebe? Všiml sis lidí, kteří pracují pro půjčovny? Spousta z nich má nové velké náklaďáky a dodávky. Jejich manželky jsou samý zlatý šmuk. Kupují si nové televizory s obrazovkami jako vrata. Zbrusu nové automatické pračky se sušičkami. Jezdí na výlety do Freeportu za nákupy a do kasina, a třeba i do filiálky banky Nova Scotia.“

„To se ví, že jsem se porozhlídnul. A přemejšlel jsem o tom. Znal jsem jednoho frajera v Marathonu, kterej si pořídil žihadlo, něco na způsob kalifornskýho člunu. Trup jako retko a posilovač, aby ho mohl vytočit na pětaosmdesát, aspoň to tvrdil. Každej tejden shrábnul

deset táců za převoz kokainu. Jednou si ho vyčíhali a chtěli ho obklíčit. Měli tři čluny, ale žádnej nebyl tak rychlej jako ten jeho. Jenomže on se pokusil uniknout kolem takovýho útesu, řízl to moc těsně a proměnil se i se svou parádní loďkou v ohnivou kouli, která se ještě skoro padesát metrů kutálela po hladině. Jeden můj známej to viděl na vlastní oči. Nemluvíme tady o gaunerech jako byl ten pašerák kokainu. Mluvíme o mým tátovi, Dennisovi Hackneym Jenkinsovi, o Hákovi. Mluvíme o zatloukání a hotovejch prachách a proč mu předělávali loď na časovanou pumu."

„Koukej. Nechtěl bych tady ustavičně někoho omlouvat. Zrovna načal druhou padesátku. Chlapi jsou schopni ledasčeho, když mají na krku narozeniny s nulou na konci. Vrtá jim hlavou, jestli jejich život nepostrádá smysl. Uvažují, jestli neměli žít nějak jinak. Nesuď ho. Člověk se nechá svést. Dopadnou jich jenom pár, a ti, které opravdu zbohatnou, se dostávají ven na kauci a trvá spoustu let, než se takový případ dostane před soud! Prokuratura v Miami má nevyřízených případů pašování drog na devět let dopředu."

Náhle se zvedl. „Díky za pivo. Takovej on nebyl. Víte to sám a já to vím taky. A já už si zjistím, co se tu do prdele dělo." A zapadly za ním dveře. Slepá oddanost. A mě se najednou zmocnila lítost, že jsem svůj život neprožil jinak a neměl syny. No jistě, McGee. Jenomže to, co chceš ty, je dospělá varianta, velká, urostlá, věrná a oddaná. Tys ale nikdy netoužil po tom, co jí předchází: pleny a očkování, rodičáky a domácí úkoly, sekání trávy na zahrádce, důchodové pojištění, vánoční dárky, úrok z hypotéky, splátky na auto, účty za zubaře a školné. Sám sis vybral, chlapče, a co sis nadrobil, to si taky sněz. A jestli se nakonec nenajde nikdo, komu bude alespoň trochu líto, až natáhneš brka, i to bude patřit k obchodu, který jsi usmlouval se životem. Je možné, že právě tohle se mi před pár týdny snažila vysvětlit Annie.

Pokud je Dave Jenkins tak chytrý, jak jsem si o něm myslel, nechá práce na jachtě dokončit, vrátí ji do půjčovny a začne plnit Hackovy závazky ke klientům. Je samozřejmé, že Hack nepracoval ve vakuu. Dříve nebo později se nějaké informace proláknou. Někdo se objeví. Rybolov na pronajmutých lodích je štvanice. Peněz je málo a

bude ještě míň. Spousta jich měla zálusk na hranatého macka, jak se říká žokům marihuany. Hack nebo kdokoli jiný, kdo by jezdil s nadupanou jachtou, by si mohl přijít na deset tisíc dolarů za jeden výlet k pašerácké lodi a zpět, k nějakému zrezivělému křápu, který bude pobafávat kdesi na moři, sto kilometrů od pobřeží.

Rozhodl jsem se, že ho po návratu z Houstonu vyhledám a zjistím, jestli se vůbec něco stalo. Ale pasovat se s ním nebudu. Vypadal silný jako jeho táta a měl delší ruce. Jedno takové utkání a musel bych si týden čistit zuby levačkou.

V pátek šestnáctého mě letadlo společnosti Eastern Airlines dopravilo z Miami přes Atlantu do Houstonu. Letěl jsem první třídou a namlouval si, že to kvůli místu na nohy. Při sto devadesáti centimetrech nemám tu správnou turistickou míru. Pravděpodobně jsem však letěl jedničkou proto, že ji mám prostě rád. Kdybych létal častěji, nejspíš bych si našel ucházející způsob, jak vklínit kolena mezi sedadla pro standardní turisty. Ale jelikož cestuji letadlem zřídka, mívám sklon zaopatřovat se jen tím nejlepším.

Zburcoval jsem předtím Meyera, který mě čekal u východu a vedl mě s mým palubním kufříkem ven na parkoviště k vypůjčenému datsunu, který vypadal ještě menší než prostor mezi sedadly v turistické třídě.

Upozornil mě, abych na něho raději v poledním provozu nemluvil. Brzy jsem pochopil, co tím mínil. Svištěli jsme po Eastex Parkway stovkou, neboť taková byla průměrná rychlost prchajících, hustě na sebe namačkaných vozidel, v němž jsme byli sevřeni. Silniční provoz se řídí pravidlem, že každá silnice s hustým provozem si stanoví svoji vlastní rychlost. Ohromný balík cukrkandlově zbarvených autíček, dodávek, náklaďáků, kamionů, taxíků a jiné rozmanité veteše na podvozku proplouval v přesném seskupení a několikacentimetrových rozestupech jasem, zápachem, týravým řevem a mhouřivým třpytem červencového poledne, zlatým slunečním svitem, který smog zdusil na mosaz. Odborníci na silniční provoz zřejmě nejsou s to pochopit, že hustý provoz si tvoří vlastní pravidla, jelikož nikdo nemůže udělat myšku a vytlačit někoho ke straně a zároveň nevyvolat tla-

kovou vlnu, která rozvřeští pneumatiky a pomuchlá nárazníky dva kilometry dozadu. Jako první na to přišli v Kalifornii. S ohledem na blaho lidstva jde nejspíš o daleko závažnější objev než je východní čas nebo sekvojové horké koupele.

V takovém provozu se vyskytují dva druhy maniaků. K prvnímu patří takový řidič, který jede zákonem stanovenou devadesátkou a stává se balvanem v bystřině. Bystřina se musí rozdělit a obeplout ho, řidiči si přitom hledají místo v jízdních pruzích na obou stranách a dochází jim trpělivost, když se jim to nedaří. Nakonec tedy vystrnadí někoho jiného, což postiženého rozlítí do té míry, že po pár kilometrech skutečně do někoho narazí. Tak vznikají vyhlazovací automobilové války. Chvílemi pociťuji prchavou sympatii k jednomu chlapíkovi z Dallasu, jenž takový stejšn, který se před něho vnutil, zatlačil do prostředního pruhu, vyskočil z vozu, vytáhl provinilého řidiče od volantu a mrskl s ním do proudu rychle projíždějících vozidel. Porota čin označila jako vraždu v afektu. Neovladatelný vztek.

Druhým maniakem je člověk, který se snaží jet o patnáct kilometrů rychleji než ostatní vozidla, místo aby jel o patnáct pomaleji. Tenhle typ mívá často mozek vylágrovaný chlastem, hašišem, stimulanty nebo manželskými neshodami.

Jakmile si jednou ujasníte pojem balíku určujícího zákon, máte napůl vyhráno. Od vozidla před vámi stačí udržovat jenom takovou vzdálenost, která vám umožní bezpečně zabrzdit a zároveň nedovolí, aby se před vás vecpalo auto ze sousedního pruhu. Doporučuje se jezdit ve středním, jelikož někteří zoufalci odbočující z hlavní doprava začnou sundávat nohu z plynu se zbytečným předstihem. Pokud možno se vyhýbejte levému pruhu, jelikož v případě velké zácpy v protisměru to nějaký blbec, co tam přihopsá přes střední pruh, obyčejně do někoho napere v levém. Blížíte-li se k nájezdovému pruhu na rušnou dálnici, nezapomeňte přizpůsobit svoji rychlost průměrné rychlosti proudu vozidel, než se k němu přilípnete. Ustavičně se dívejte daleko před sebe, jestli se někde něco nesemlelo, a pokud ano, zapněte okamžitě výstražná světla, aby tomu oslovi za vámi došlo, že za okamžik bude muset začít brzdit.

Meyer si vedl dobře, seděl mírně nahrbený a svíral volant v poloze za deset dvě. Přejeli jsme mimoúrovňovou křižovatku na okruhovou dálnici a mířili jsme k západu. Průměrná rychlost se mírně přehoupla přes sto deset. Dal se první výjezdem za odbočkou na dálnici číslo deset, zamířil opět na západ, na křižovatce se obrátil na jih a po několika kilometrech odbočil na silnici vedoucí k Piney Village, piniovému městečku, což bylo přehnaně optimistické pojmenování rozestavěného sídliště se skrumáží činžáků a maisonetových domků z mořeného dřeva s nějakým kamenným obložením. Byly sesazené v podivných úhlech u zakroucených asfaltových cest a měly navozovat iluzi soukromí. Zvýšené krajnice narušovaly rovinatou nudu a o život tu zápasily nově vysazené stromy. Architektovi nepochybně učarovaly strmé střechy, což je v houstonském klimatu do očí bijící nepříčetnost. Meyer zatočil volantem doleva, doprava a ještě jednou doleva, vklouzl do příjezdové uličky o chlup širší než jeho oranžový datsun a zaparkoval s předním nárazníkem milimetr od zavřených vrat do garáže. Vypnul motor a hlasitě vydechl úlevou.

„Provoz na mrtvici," ozval jsem se. „Jel jsi dobře."

„Díky. Poslední dobou nejspíš dělám lip, když se soustředím vždycky jenom na jedno a všechno ostatní pustím z hlavy. Ať řídím auto, holím se anebo smažím vajíčka. Onehdy jsem něco sčítal na kapesní kalkulačce a najednou si říkám, co to vlastně dělám?" Zamračil se na mě. „Zničehonic jsem ztratil orientaci. Musel jsem se znovu najít, zjistit, co jsem zač, kde jsem a co provádím. Jako když se probouzíš z hodně hlubokého spánku. Je to divné."

Vystoupil jsem a následoval ho ke dveřím bloku D3, které odemkl. V chodbě namačkal na malém panelu číselnou kombinaci a z mřížky se ozvalo: „Identifikujte se, prosím."

„Tady Meyer. Dvaosmdvasedmpět."

„Děkuji," řekla mřížka po krátké odmlce.

„Ostraha," vysvětloval Meyer. „Všechny domy jsou napojeny na centrální dispečink. Až odejdeme, budou poslouchat, jestli neuslyší zvuky vloupání, nebo požáru a já nevím čeho."

Byl to městský mezonet s dvěma ložnicemi a koupelnou, vedle balkónu s kuchyní, koupelnou a pracovnou pod ložnicemi. Dvě pod-

laží vysoký obývací pokoj měl na jedné straně skleněnou stěnu s posuvnými dveřmi, které se otevíraly do malé zahrádky, obklopené ze tří stran dvoumetrovou betonovou zdí. U protilehlé stěny byl krb. Nábytek moderní, vypadal pohodlně a nezabíral přitom moc místa. Barvy byly většinou laděny neutrálně, ale na stěnách visely pestré grafiky a na policích ležely knihy v barevných obalech. Celý byt měl v sobě cosi dobře postaveného, bytelného, účelného a neosobního.

„Norma tady bydlela ještě za svobodna a Evan se k ní nastěhoval. Byla vůbec první nájemnicí po dokončení domu. Měla byt pronajatý na podkladě nějaké složité smlouvy o pronájmu a koupi, podle které platila šest set dvacet pět měsíčně a z toho se dvě stovky deponovaly na úschovný účet. Po uplynutí dvouleté nájemní lhůty mohla byt koupit za původní cenu, která činí pětašedesát tisíc dolarů. Lhůta vyprší letos v říjnu. Takové byty se dneska prodávají za devadesát až sto, tak si myslím, že rozhodně neprohloupila. Ani ne dva kilometry odtud je velké nákupní středisko a není to ani daleko do středu města.“

Soudil, že bude nejlepší, když zůstanu u něho, a přidělil mi ložnici nalevo. Asi za pětasedmdesát sekund jsem měl vybaleno a sešel jsem dolů. Navrhl, že bychom mohli pojíst někde u té nákupní promenády. Na odchodu použil interkom a zamkl.

Zamířili jsme ke kovovým plochám parkoviště nákupní promenády. Meyer poznamenal, že teplota se do oběda zase vyšplhá k padesátce. Vlna veder trvala již čtvrtý den. Povídal, že umírá spousta starých lidí. Neodvažují se nechat otevřená okna, protože by jim do bytu nalezli bezprizorní parchanti, terorizovali by je a sebrali všechno, co se dá někde střelit. Okna mají pevně zatlučená hřebíky. Sedí v padesátistupňovém vedru, bosé nohy v pekáčích s vodou, ovívají se, kolabují a umírají. Nemohou si dovolit utrácet za klimatizaci a v mnoha případech ani pár šestáků za zapnutí elektrického ventilátoru. Z míst, kde kapou, ani odjinud ve městě, nejsou vidět gigantické věžáky úřadoven sedmi sestřiček ropného průmyslu.

Procházeli jsme chladnými a stinnými pasážemi promenády, které lemovaly zářivě osvětlené obchody. Vydlážděné široké uličky pro pěší vedly k obchodním domům Sears, K-Mart, J. C. Penney. Všude

fontánky a lavičky a orientační mapky: Stojíte zde. V chládku promenády se štrachaly tisíce lidí, děti pobíhaly sem a tam a z kornoutů jim kapala zmrzlina. Tak dneska vypadá karneval, zábava, kterou nabízí pohled na krámky s obuví, letní výprodeje, ohlušující muzika vycházející z prodejny firmy Radio Shack, anebo snaha zapamatovat si zůstatek, který již byl zaznamenán na účet úvěrové karty. Na jednom rohu vystavovali uniformovaní policisté bezpečnostní zařízení a odpovídali na otázky kolemjdoucích. U klenotnictví postávali hlídači ve stejnokrojích. Mladé maminky s unavenými a škaredými výrazy nemilosrdně řezaly své ratolesti, které vyluzovaly srdcelomný bekot.

Zavedl mě do stísněného automatu s německým jménem, kde jsme si sedli ke stolku pro dva. Doporučil klobásu, kyselé zelí a černé od pípy. Budiž.

Potom se mě zmocnil pocit, že je u konce sil. Naplánoval si, že mě vyzvedne na letišti, odveze domů, ubytuje a vezme mě sem. Jenomže tady to končilo. Na ostatní mu došel dech.

„Jak to jde?“ zeptal jsem se.

„Jde?“

„Likvidace pozůstalosti.“

„Inu, zanechala poslední vůli. Všechno připadá mně. Nestačila ji přepsat. Už jednou dědice změnila, po smrti mé sestry.“

„Jde o velkou částku?“

„Je je to asi složitější.“

„Fajn. Prostě se ti o tom nechce mluvit. Nic se neděje.“

„Počkej, Travisi. O to nejde. Nechci ukvapeně ovlivnit tvůj úsudek, že ti před tím řeknu, co si o tom myslím sám.“

„Před čím?“

„Domluvil jsem schůzku s Rogerem Windhamem.“

„Jejím advokátem?“

„Ve tři u něho v kanceláři v budově společnosti Houston Trust.“

„Projděme si nejprve pár věcí,“ navrhl jsem. „Dobře si prohlédni tohle.“ Podal jsem mu malou barevnou fotografii.

Podíval se na ni a rozpačitě na mě pohlédl. „A co jako?“

„Prohlédni si pořádně ruku toho chlapa.“

Obočí mu překvapeně vyjelo nahoru. „Panebože! Vzpomínám si, jak mi Pogo vyprávěl o té nehodě. Tahal na palubu maka a smyčka na ocelovém vlasci mu sklouzla okolo prstů právě v okamžiku, kdy ten žralok mrskl hlavou naposledy. V tu ránu mu je ušmikla. Ano, teď je to jasné, je to opravdu Pogo. Podle fotky v novinách jsem si myslel…“

„Já taky. Potom mě napadlo, že Evan Lawrence mohl být v podpalubí, když je ta ženská fotila. Zkoušel jsem to prověřit. Přeptával jsem se u tankovacího doku. Chodil jsem od jedné nájemné lodi ke druhé. Nenapadá mě nic lepšího než tohle: Evan Lawrence byl šikovný, rychle chápal. Nebylo třeba vyhazovat zbytečně peníze za pomocníka, když Hack vyjížděl s Normou a Evanem. Při vlnobití na otevřeném moři by se Hack postavil za kormidlo sám. Takže když Evan nemohl, najal Poga. Norma byla do rybaření udělaná. Pokud se Evan necítil ve své kůži, nemyslím, že by bývala zůstala zavřená v nějakém motelovém pokoji jenom proto, aby se mohli držet za ruce, i když to vlastně byly jejich opožděné líbánky. Je to sice jenom domněnka, ale myslím si, že z Evana se fašírka nenadělala. Vypadal na báječného chlapa, a tak je těžké logicky domyslet, jaká alternativa zbývá.“

„Výbuch má na svědomí on.“

„Přesně tak. A jelikož pár týdnů na lodi žil, měl možnost pohrabat se ti v papírech a použít jaká návnadu báchorku o chilských teroristech. Koukám ale, že tě to vůbec nepřekvapilo. Co to?“

„To se dozvíš až u Windhama.“

Chvíli jsem čekal, než jsem se dovtípil, že víc už z něho nedostanu. Potom jsem mu tedy naservíroval další chod story, jak Hack Jenkins vysázel firmě Dalton a Forbes třicet osm tisíc, aby mu z lodi udělali torpédo plující devadesátkou v hodině, a jak bude do týdne hotová.

„Přišel s tím za mnou malý Dave. Úplně ho to vyvedlo z míry. Nedovede si představit, že by se jeho táta namočil do obchodu s drogami.“

„Ty ano?“

„Já nevím. Nevím, čím ho kdo mohl přitlačit ke zdi. Třeba už ho unavilo koukat se, kam to dotáhli jeho kamarádi. Jenomže mně dělá starosti jiná věc. Jak je možné, že ti druzí, kteří mají stejné vysloužilé rybářské vraky, si přijdou na slušné peníze jenom tím, že vědí, jak na to.“

„Tohle není Hackův styl. Byl nejlepší v přístavu,“ řekl Meyer. Pokrčil rameny. „Na druhé straně žijeme v době, kdy se od lidí dá čekat ledasco. Dělají věci, které by je dříve ani ve snu nenapadly.“

Jídlo bylo nad očekávání. Na cestě zpátky promenádou k východu na naše parkoviště jsme minuli krám, kde prodávali počítače, tiskárny, programy a počítačové hry. Byl nacpaný samými puberťáky, týpky, kteří nosí drátěné obroučky a vědí, jak to v atomovém věku chodí. Prodavači byli shovívaví a nechávali je počítače programovat. Necelých dvě stě metrů dál, v sousedství šesti biografů postávali zase jiní, házeli čtvrťáky do hracích automatů na hvězdné války, napjatě se skláněli nad odpalovacími páčkami a zapínali úděsné pazvuky fingovaných mimozemských soubojů. Každý kluk z tamtoho obchodu s počítači mohl válečníky poučit, že jelikož ve vesmíru není atmosféra, jakýkoli zvuk je tam naprosto vyloučen. Sešlost byla dokonale rozhozena: budoucí šéfové a budoucí podřízení. Dvacet v prodejně počítačů a dvě stě v pasáži.

Budoucí šéfové běželi dál kolem nás do džungle programů CPM, M-Basic, Cobol, Fortran, Z80, Apples a Worms. Zanedlouho budou vůdcové mikropočítačové revoluce prodávat do každé domácnosti předem naprogramované jednotky, které budou servírovat zábavu, tisknout zprávy, obstarávat zboží poštou, splácet půjčky, vyrovnávat účty v bance, kontrolovat výdaje a vypočítávat daně. Jenomže to už budou budoucí šéfové na vzdálenější straně džungle a budou se zabývat bublinovitými paměťmi, stroji navrhujícími jiné stroje, projekty tak esoterickými, že je mozky nás chodců nejsou s to pochopit. Bude to ten největší převrat v dějinách, větší než vynález kola, Franklinova bleskosvodu a papírových ručníků.

# 8

Střed Houstonu vypadal v pátek odpoledne jako po vymření. Velké mrakodrapy obložené žulou a mramorem stály v jakémsi zasmušilém mlčení, utopeny v zlatavém smogu. Zanedbatelný provoz, pár chodců, několik obchodů, velké vylidněné náměstí. Meyer sjel dolů po rampě do podzemního parkoviště.

Jakmile jsme opustili garáž, pochopil jsem, proč je venku na ulicích tak pusto. V podzemních tunelech bylo chladněji i rušněji. Přejeli jsme důležitou odbočku a museli jsme se vrátit zpět na křižovatku, než jsme konečně našli řadu výtahů patřících společnosti Houston Trust.

Advokátní kanceláře Sessions, Harkavy a Windham se nacházely na šestadvacátém podlaží. Čekali jsme deset minut usazeni v plastikových křeslech a listovali jsme novinami, než nás sekretářka Rogera Windhama, kostnatá prošedivělá rudovláska, zavedla dozadu do malé zasedačky.

Roger Windham nás očekával. Dlouhán něco přes třicet, měl světle ryšavou ofinu, neupravený nazrzlý knír a světle modré oči, napohled zarudlé a podrážděné. Na sobě měl košili s dlouhým rukávem a perfektně uvázanou konzervativní vázanku. Vrtalo mi hlavou, kolik kravat by se našlo v centru města, když se teplota šplhá k čtyřicítce.

Neušlo mi, že se mě Windham snaží někam zařadit, když nás Meyer představoval a když jsme usedali na tři židle na konci jednacího stolu. V úřadu jsem se nenarodil a je to na mně vždycky vidět. Jsem příliš snědý od moře, příliš vytáhlý, samý kloub a spousta blednoucích jizev, vzpomínek na dávné taktické chyby a strategické omyly. Přijít tak na opravu stropní elektroinstalace, nevzbudil bych v něm zvědavost co by se za nehet vešlo.

Windham otevřel fascikl ležící před ním, opět ho zavřel a vzdychl. Poškrábal se na pihovatém zápěstí. Rukávy košile měl vyhrnuté do půlky šlachovitých předloktí prozrazujících tenisového fanatika.

„Jestli tomu dobře rozumím, pane McGee, jste zde jako přítel strýce zemřelé.“

„A také jako někdo," dodal jsem, „koho by velmi zajímalo, jakou náhodou k tomu došlo."

„Nejste sám," řekl unaveně. „Spravoval jsem Norminy právní záležitosti a radil jsem jí ve finančních otázkách bezmála čtyři roky. Čím déle jsem ji znal, tím hlubší náklonnost jsem k ní cítil. Musím se přiznat, že v tomto případě se nemohu ubránit jisté předpojatosti. Neuvědomoval jsem si, jaký jsem byl hrozný blázen, dokud jsem zničehonic nezjistil, že je zamilovaná do Evana Lawrence, že se k ní nastěhoval a že se budou brát Byla to úžasná žena. Netušil jsem, jak dalece mi přirostla k srdci, až když už bylo na všechno pozdě. Ale tohle jsem vám nechtěj vykládat, doktore Meyere…"

„Prosím vás, říkejte mi prostě Meyere, McGee je Travis. My vám budeme říkat Rogere. Hovoříme tady o osobních záležitostech, a tak bude lepší, když formálnosti necháme stranou."

„Souhlasím. Nastíním vám nejprve, v jakém stavu byly její finanční záležitosti, než odjela do Mexika. Byla velmi inteligentní. Ale to vám Meyere jistě nemusím říkat. Vystudovala velmi mladá. Am Dexter, který má na geology nos, ji získal před šesti lety. Najmul ji od firmy Conoco, a přemluvil ji k dlouhodobému kontraktu, s menšími podíly na zisku, než si tehdy asi zasloužila, a nepochybně menšími, než by jí patřily v době… v době, kdy zemřela."

Těžko dobýval slova z úst. Hlas mu zadrhával. Mluvil o věcech, s nimiž se nedokázal vyrovnat.

„Zkrátka a dobře, přestože jí vypláceli méně, než by odpovídalo její tržní hodnotě, dokázala si i po odečtení daní a životních nákladů našetřit slušnou sumu. O její daňová přiznání se starala naše firma. Snažil jsem se ji přimět, aby investovala do soukromých vrtných projektů lidí z její branže, lidí, které zná a kterých si váží. Řekl jsem jí, že to bude dobrá forma daňového úniku pro svobodnou osobu s jejími příjmy. Jenomže ji manipulace s penězi a jejich množení vůbec nezajímaly. Chtěla je mít někde uložené a víc se o ně nestarat. A tak si na mé naléhání otevřela před třemi lety účet u banky Houston Bank and Trust a převedla na něj všechny svoje úspory. S tamější pracovnicí Phyllis DeMarovou jsme uvažovali, co bychom měli Normě doporučit. Nakonec jsme jí zařídili nákup kumulativních akcií, jelikož

jsme nepokládali za vhodné, aby pobírala zisk pouze z investic. A jelikož jsme ji zařadili mezi osvobozené od daně, příjem viditelně narůstal.“

„To bylo velmi uvážené,“ poznamenal Meyer.

Windham obrátil otevřený fascikl na stránku, kde jsme s Meyerem spatřili sloupce čísel, potom obešel stůl, sklonil se mezi nás a prstem ukazoval na příslušné cifry.

„Tohle je celkové vyúčtování, které zpracovalo svěřenské oddělení. V tomto sloupci jsou vklady, tady čerpání peněz a konečně celková hodnota spravovaných financí v závislosti na tržní hodnotě držeb. Ta se uvádí ke konci každého měsíce pravidelně od založení účtu.

Jak vidíte, celková hodnota konta dosáhla maximální výše tři sta patnáct tisíc sedm set dvacet osm dolarů a čtyřicet centů, a to posledního února letošního roku. Po tomto datu nebyly zaznamenány žádné další vklady. V období od prvního března do patnáctého června, to znamená za tři a půl měsíce, se z účtu pouze čerpalo. Konto kleslo až na tuto hodnotu, která odpovídá dnešnímu stavu, to je devět tisíc tři sta a nějaké drobné.

I když si uspořila dost, vzhledem k sumám, které procházejí bankami ve městě, jde pouze o zanedbatelnou částku. Ve všech případech schválila prodej cenných papírů, podepsala zplnomocnění a deponovala šeky na účtu, který si ponechala u První národní banky. Potom si během zmíněné doby nechala vyplatit velký počet šeků. Jelikož mě a naši banku jmenovala spoluvykonavateli závěti, měl jsem přístup k záznamům jejích běžných účtů. Souhrn je uveden na dalším listu. Tady ten sloupec zaznamenává běžné vedení účtu: úvěry ve zboží, směnky, atd. Tady jsou šeky, které si nechala proplatit v hotovosti. Bylo jich sto padesát dva, všechny v hodnotě od patnácti set do dvou a půl tisíce dolarů. Zhruba deset týdně. Každý všední den dva. Jelikož však čas od času vyjížděla do terénu, musela si jich občas nechat proplatit daleko víc. Chodila po filiálkách naší banky. Evidentně chtěla nahromadit velkou hotovost a neupoutat přitom sebemenší pozornost. A vyšlo jí to.“

„Co ji podle vás k tomu vedlo?“ zeptal se Meyer. „Zkuste hádat.“

Windham se vrátil ke své židli a schlíple se do ní zhroutil, s bradou opřenou o stříšku sepnutých dlouhých prstů. „Moje odpověď vyplývá z mé předpojatosti. Odkud ten Evan Lawrence pochází? Třeba se provdala za nějakého hochštaplera, nebo za někoho posedlého slepičími plány vydělat milión. Přestože peníze samy o sobě Normu nezajímaly, nebyla padlá na hlavu. Skvěle jí to pálilo. Je možné, že by se nechala obalamutit?“

„Je to pravděpodobné,“ řekl Meyer. „Byla po uši zamilovaná. Tady potom hraje důvěra obrovskou roli. Člověk potlačuje pochybnosti z obavy, aby tomu druhému neublížil. Nic pro ni nebylo v životě důležitější než její muž a její práce. Jestli ji požádal o půjčku a uvedl přesvědčivé důvody, určitě mu vyhověla.“

„Ale proč takové tajnůstkaření?“ otázal se Windham. „Jestli ji trápily nějaké pochybnosti, věděla, že se může přijít se mnou poradit.“

„Vylož mu to, Travisi,“ vybídl mě Meyer.

Nechtělo se mi, jelikož jsem tušil, že to s Windhamem škaredě zamává.

„Byl to strašně silný výbuch,“ řekl jsem mu.

„Četl jsem zprávy. Vím o tom. Pumové útoky jsou poslední dobou v módě. Víte, kolik dětí se dá zabít takovou bombou umístěnou v autě?“

„Nenašly se žádné identifikovatelné tělesné pozůstatky. Upřímně řečeno, nenašel se jediný vlas. Nenašel se nikdo. Nikdo z těch, kteří byli na palubě.“

„Četl jsem o tom alespoň něco v tom smyslu a nemohl jsem tomu uvěřit. Nešlo mi to na rozum.“

„Nikdo z nich si neměl čas uvědomit, co se děje. Přestali najednou existovat,“ dodal jsem.

„Její přátelé,“ pokračoval, „se rozhodli, že asi tak za týden uctíme jejich památku. Má-li se totiž vypravit pohřeb, musí být co pohřbívat.“

„Uctili jsme jejich památku na moři nedaleko Lauderdalu," řekl Meyer. „Byla tam spousta lodí. Lidi se přijeli rozloučit s kapitánen Jenkinsem. A když začali házet do vody věnce za Hacka, hodili jsme jeden i my, za něho a za Normu s Evanem."

„To jsem moc rád," řekl.

„Jenomže teď," pokračoval jsem, možná zbytečně zvýšeným hlasem, „jsme si s Meyerem téměř stoprocentně jistí, že ten výbuch roztrhal jenom tři lidi, Normu, Hacka a neškodného střízlíka, který na lodi jenom vypomáhal."

Windham zavrtěl hlavou a klouby prstů si protíral únavou zarudlé oči. „Co se mi to tady snažíte namluvit?"

„Evan Lawrence měl dost času všechno si promyslet. Šťastní manželé bydleli na Meyerově jachtě. V oblasti kolem Miami se dá koupit cokoli na světě. Vážně cokoli. Třeba bazuka s bednou protitankových granátů. Miny. Perské kurvy. Čínské jedy. Jediné, co potřebujete, jsou prachy na dlaň. Evan měl na lodi přístup k Meyerově odborné kartotéce. Mohl vydolovat dost informací o jeho pobytu v Chile, aby pak v telefonu bájil o teroristické akci. My jsme tu třetí osobu na palubě identifikovali jako najatého pomocníka. Evan byl natolik šikovný, že Jenkins by v žádném případě nikoho nenajímal, kdyby byl Evan k ruce a pomohl Normě s výstrojí a návnadou. Když natankovali, Norma vytáhla peněženku a sama tomu pumpaři zaplatila. Být tam Evan, podala by peníze jemu, aby zaplatil. Kdyby tam byl, byl by se nacházel na palubě, když míjeli boji a vjížděli do té sloty. A ještě přesvědčivější Rogere je, jak do celého obrazu zapadají ty peníze."

Neřekl ani slovo. Udělal něco zvláštního a dojemného. Zvolna se předklonil a spočinul čelem na vyleštěné tmavé desce stolu. Zrzavé vlasy měl na temeni prořídlé. Dodávalo mu to zranitelný výraz.

Mlčeli jsme. Po chvíli se napřímil. „Jako bych to tušil," řekl bezbarvým hlasem. „Možná jsem to tušil už tehdy, když mi podával ruku. Po svatbě. Pumpoval mi rukou a zubil se na mě a mlel pantem, jak je hrozně šťastný. A v jednom kuse se horlivě šklebil. A ona tam stála a tu jeho velkou pracku měla vlastnicky ovinutou kolem pasu. Díval se na mě… tak nějak potutelně, jako bychom oba věděli, co má

za lubem. Mám pocit, že se v duchu chechtal, jak přiměl Normu, aby pěkně potichoučku vybrala peníze z banky a přitom se ani slůvkem nezmínila svému oddanému příteli. Anebo se chechtal prostě tomu, jak mu všechno vychází podle plánu.“

„Možná už tehdy přemýšlel o tom, jak se jí zbavit, aby to vypadalo, že o život přišel i on,“ dodal Meyer. „Jenomže tehdy ještě nemohl mít všechno promyšlené do detailu. Nevěděli, že budou bydlet na mé lodi, když já budu přednášet v Torontu.“

„Ale vždyť se zdálo, že jsou tak hrozně zamilovaní. Oba,“ divil se Roger. „Jak se to jeví policii?“

„Zatím jsme ji z toho vynechali,“ odpověděl Meyer. „Chtěli bychom Evana Lawrence najít sami, ale nemáme se zatím čeho chytit. Nezůstaly po něm žádné osobní dokumenty. Žádné otisky prstů. Nic. Jen pár drobných historek, které nám vyprávěl o své minulosti. Chystáme se tu jeho minulost prověřit, ovšem za předpokladu, že si ty báchorky nevycucal z prstu.“

„Starý Dexter tenkrát neměl půjčovat Normu Pemexu,“ řekl Windham. „Víte, když jsem tehdy přišel na to, že pomalu likviduje svoje konto, pochopil jsem, proč se mi po sňatku s Evanem Lawrencem vyhýbá. Svého času jsem jí řekl, ať se zastaví, že si promluvíme o změně závěti. Jenomže se k ničemu neměla. Domníval jsem se, že to nijak zvlášť nespěchá. Chtěl jsem ji prostě vidět a promluvit si s ní. Byla to upřímná duše. Když vybírala ty peníze, trápilo ji, že dělá něco bez mého vědomí. Skutečně za mnou kvůli tomu chodit nemusela. Konec konců byly to její peníze. Jenomže ona nechtěla přijít a mlčet o tom. Omlouvám se, že tady takhle plácám, že přemýšlím nahlas. Mám prostě takový hloupý pocit, že jsem ji ztratil natřikrát: když se vdala, když zemřela a teď když se dovídám, že ji možná zabili. Vážně si myslím, že mě měla ráda. Vždycky jsme se spolu moc nasmáli. Prostě jsem se včas nerozhoupal. A ona se náhodou ocitla v nepravou chvíli na nepravém místě a nachomýtl se tam Evan Lawrence, ten chlap s hubou od ucha k uchu, a položil na ni ty svoje pracky.“

„Vlastně jsem ji ani pořádně neznal,“ ozval se Meyer. „Měl jsem se o to pokusit, jenomže ona lítala z jednoho do druhého. Ono se

řekne pokusit, ale všichni hned vidíme, co nás to bude stát. Všichni slibujeme, že budeme vzorní až pak. Co nevidět. Jenomže to naše co nevidět proběhne kolem nás, že si ho ani nestačíme všimnout. Potom slavnostně přísaháme, že se polepšíme. Všichni kdesi ve skrytu duše taháme to malé tyranské závaží, že bychom měli lépe žít a více se snažit, jenomže všechno je jinak. Všichni žijeme právě tak, jak jsme v kterémkoli daném okamžiku schopni. To nám ovšem nebrání nadále toužit po něčem lepším.“

Sjeli jsme dolů do spleti tunelů, vyhledali podzemní garáž a při výjezdu zaplatili parkovací poplatek. Na cestě zpátky do Piney Village mlčel. Podle všeho se soustřeďoval na řízení. Stejně jsem však vycítil, že se mu kdesi hluboko v mozku, kde jeho malý osobní počítač sjíždí rovnice, dala škatulata do pohybu.

Jakmile jsme se ocitli v hale, ohlásil svůj návrat a hlas kanceláře ostrahy potvrdil kovovým zaskřípěním příjem. Natáhl jsem se na pohovce u krbu. Meyer stál u skleněné stěny a díval se ven do zahrádky.

Nakonec přišel a sedl si vedle mě. „Jakmile Windham zařídil, že tu mohu bydlet, požádal mě, abych prošel všechny písemnosti a dokumenty a podíval se, jestli se z nich nedá něco zjistit o Evanu Lawrencovi. Zbylo tu po něm jen pár starých hadrů, pracovní boty, a nějaké milostné dopisy, které mu psala Norma. To jsou naše jediné stopy.“

„Jsou na nich adresy?“

„Ne. Obálky chybějí. Podle obsahu soudím, že je sem zasílala z nějakých výprav do terénu. Všechny ostatní její písemnosti jsou odborné dokumenty, tamhle v těch šanonech ve výklenku, kde si udělala pracovnu. Zprávy, zaměřovači náčrtky, denní hlášení o vrtech. Mapy terénu. Počítačové sestavy. Všechno na první pohled pečlivě utříděné. Jak ho budeme hledat?“

„Můžeme začít s jeho fotkou.“

„Žádnou jsem nenašel. Ani jednu. Doufal jsem, že najdu alespoň pár fotografií ze svatby.“

„Ty se někde najdou. Pozvala určitě na svatbu kolegy z práce. Svatební hosté s sebou obyčejně nosívají mrňavé aparátky a pořizují

rozmazané snímky šťastných novomanželů. A za nic na světě by je nevyhodili.“

„Ano, už jsi o tom mluvil. Zapomněl jsem. Zdá se, že letos toho zapomínám nějak moc.“

## 9

V sobotu jsme se rozjeli ke čtvrti, kde sídlila společnost pro ropný výzkum Amdex. Dali jsme se výpadovkou číslo deset, potom na východ a za Jacinto. Prostranství zaplněné velkými kamiony a nepochopitelnými kupami strojního zařízení bylo obehnáno protihurikánovými zábranami a ostnatým drátem. Stály tam dvě dlouhé budovy z prefabrikovaných ocelových dílců. Už v půl desáté dopoledne bylo vedro na omdlení. Strážný u hlavní brány nás vpustil dovnitř a řekl, abychom zaparkovali u první budovy. Meyer se vklínil mezi bílý Continental a řadu velkých masivně vyhlížejících náklaďáků.

Prošli jsme dílnami. Stroje byly ztichlé, pracovní plošina prázdná, vzduch zatuchlý. Příčkami rozdělené a klimatizované kanceláře se nacházely na vzdálenějším konci první budovy. V místnosti za recepcí mlátili dva muži a několik žen do klávesnic zařízení na zpracování dat, na malých obrazovkách zářily zelené číslice. Ze dvou rychlých tiskáren, které rachotily a hučely, vycházela leporela a hromadila se v připravených schránkách.

Pan D. Amsbary Dexter přispěchal z větší kanceláře vzadu. S Meyerem se znali, samosebou, a podle všeho ho viděl rád. Mě si prohlédl od hlavy k patě pohledem bleskurychle odhadujícím moji solventnost, který ovládají všichni kšeftsmani už na obecné škole, a došel k názoru, že jsem hoden pouze zlomku jeho pozornosti.

Podal nám ruku a potom klusal před námi do své kanceláře. Pokynul nám, abychom šli dál a ukázal směrem ke křeslům. „Jen dále, dále.“ Jednou půlkou zadnice se ten pomenší šlachovitý mužík s prosvítající pleší uvelebil na rohu svého psacího stolu. Zažloutlými prsty zalovil v kapse košile a vytáhl cigaretu. Měl vybledlé oči, zalité nervózní ostražitostí, a nakřáplý hlas.

„Meyere, musím vás požádat o laskavost. Mluvil jsem o tom s našimi právníky. A taky jsem si to ujasnil s Rogerem Windhamem. Nevidí žádný důvod, proč by se měla platit vyšší daň, protože i kdyby se nesáhlo na svěřenské konto, plyne dostatečná suma ze zaměstnaneckého pojištění. A kromě toho jsou tu úroky z nevyplacené mzdy a podíly na zisku, které jí patří. V takovém případě je dědická daň zanedbatelná a není třeba se obávat, že ji nebudete s to zaplatit. Podle všeho jí jinak náleží už jenom stará dodávka, odborná literatura, nábytek a tak dále. V malé pracovně, kterou si zařídila doma vedle schodiště jsou dvě čtyřzásuvkové ohnivzdorné registratury ze šedé oceli. Zakoupili jsme je a jsou vedeny v inventáři firmy. Obsahují pracovní dokumenty, které vypracovala v rámci své zaměstnanecké smlouvy a patří proto nám. Většinu dokumentů tvoří rozbory jednotlivých nalezišť, ale dost se jích týká i pozemků, které máme v pronájmu.“

„Prošel jsem kartotéku, pane Dextere. Její osobní písemnosti jsou v jedné zásuvce, přesněji řečeno v polovině jedné zásuvky. Jakmile je vyklidím, celá kartotéka a zbylé dokumenty jsou vám k dispozici.“

„Vážím si vašeho postoje. Pokud nemáte námitky, pošlu k vám zítra pár mládenců, aby ty registračky odnesli.“

„Jenom ať mají s sebou nějaké povolení, pro případ, že by někomu vrtalo hlavou, kam je odnášejí.“

„Maličkost. A teď, pánové, v jaké záležitosti jste vlastně se mnou chtěli mluvit?“

Meyer mi pohledem pokynul a já začal otázkou: „Zajímalo by nás, jaký názor jste si utvořil o Evanu Lawrencovi.“

„Názor? Nuže, působil velmi příjemným dojmem. Všechny si nás okamžitě získal. Napadlo mě, že je pro ni trochu starý, že těch deset dvanáct let rozdílu mezi nimi je možná příliš, ovšem na druhé straně se z ní začala pomalu stávat stará panna. Měla třicítku na krku. Pokud chtěla děti, měla skoro nejvyšší čas. Asi mi byl trochu protivný. Bral si úspěšnou ženu. Jednou by z ní byla moje nejlepší geoložka a, kdoví, možná by se jednou stala v naší branži legendou. Tím míním, že na to měla. A napadlo mě, že manželství tohle všechno

může pohřbít. Rozumíte, děti a manžel a vůbec. Jistě, všechny moje obavy teď vypadají směšně. Co jsem si o něm myslel? Floutek, který si s ničím nelámal hlavu. Plážový povaleč. Když jste mu něco říkali, naslouchal vám tak, že ve vás vzbudil pocit kdovíjak nejste důležití a zajímaví."

„Znamená její odchod pro vaši společnost velkou ztrátu?" zeptal jsem se.

„Bude mi chybět. A moc. Pokud se nevyznáte v současném výzkumu ropy a zemního plynu, je těžké popsat, v čem spočíval její talent. Jeden můj dávný přítel ji pro mě ulovil, když ještě pracovala u firmy Conoco. Zaměstnal jsem ji před šesti lety a musel jsem ji hodinu přesvědčovat. Dohodli jsme se na podmínkách smlouvy.

Víte, normální smrtelník si ani nedovede představit, kolik zatracených údajů se musí brát v potaz, máte-li učinit nějaké rozhodnutí ohledně průzkumu. Staré vrty, vzorky z vrtů, staré geofyzikální průzkumy, těžné sondy, geologické průzkumy. Tolik nezpracovaných informací, aby se v tom čert vyznal. Norma nás postrčila dopředu. Na její popud jsme začali zpracovávat údaje počítačem a využívat letecké mapování. Letadlo už máme, je vycpané elektronikou. Také s ním sem tam provádíme mapování na zakázku, abychom si přivydělali na placení pronájmu. Norma se mimoto pustila do dálkové sensorové analýzy. Tou se získávají automatizované obrazové analýzy fotografií pořízených satelity. Spojila se s jedním schopným programátorem a nakonec vymysleli program, který spojoval všechny nahodilé informace dohromady, od prvopočátků geologického průzkumu a seizmografických záznamů přes nabíjené vývrty a různé sonární metody až po analýzu jádra.

Vtip je v tom, že nějakým šestým smyslem dokázala vycítit, co je cenná informace a co je veteš. Když jste potom příslušná data sjeli na počítači, nakreslil vám mapu podpovrchových struktur, která byla jednoduše dokonalá, žádné anomálie, jaké mívají na svědomí sporné plochy. Norma nás posunula o velký krok před celý houf malých výzkumných firem. Stávalo se, že si vzala štos počítačových map a dostala se do úplného tranzu, rázem snila o tom, jak povrch země vypadal na tom místě v dávnověku a potom na určité místo namalovala

malý červený kroužek s velkým písmenem N. Svoji značku tady vrtejte. Anebo všechno vyhodila. O suché díry se nikdo nepere, to bylo její.

Hergot, zpracování dat nám přineslo ještě spoustu dalších výhod. Máme neustále přehled o splátkách za pronájem pozemků. V současné době upravujeme programy, abychom nezůstali pozadu za nejnovějšími poznatky v oblasti ropného výzkumu. Denně dostáváme výpisy o stavu výdajů. Kromě toho provádíme vlastní ekonometrické studie. Jenomže sledovat neustále každý šroubek a každou matici, to je jako vést domácnost. Normin největší přínos se týkal zpracování informací o něčem, co by se mohlo nalézat pár kilometrů pod zemí, a případného zmapování. Když začaly vrty vynášet, připadl jí z každého procentuální podíl. Dostávala určitá procenta za ty, na kterých pracovala, a méně za ostatní, plus procenta za otvírkové vrty prováděné na základě jejího doporučení. Víte, hlavně jí to ohromně technicky myslelo, a to, co nosila v hlavě, uměla perfektně uplatnit v praxi.“

„Mám tomu rozumět, že vyplácení jejích procent tím pádem končí?“ otázal se Meyer.

„Zní to, jako byste s tím nesouhlasil. Unikají vám širší souvislosti. Já tady nevedu žádný provinční spolek, který školí lidi, aby je pak schlamstla některá ze sedmi sestřiček. Všechno má svá pravidla. Norma k nám přišla s otevřenýma očima. Čím déle u nás kvalitní odborníci zůstávají, tím mají větší gáži. Pokud odejdou, jejich procenta se vracejí do tyglíku. Pokud odejdou do důchodu, náleží jim procenta až do smrti za předpokladu, že u firmy odpracovali nejméně patnáct let. V případě smrtelné nehody je tu pojištění a procenta, která se vyplácejí dědicům ještě po celý další kalendářní rok. Takže si přijdete na své, nemějte obavy.“

Meyer se viditelně dopálil. Velmi tiše zavrčel: „Nikdy nevyjadřuji souhlas ani nesouhlas s praktikami, s nimiž nejsem zevrubně obeznámen. Pokud je člověku určitý postup proti srsti anebo jej bezdůvodně hájí, potom podle mě existuje důvod pochybovat o jeho účinnosti nebo morálnosti. Nepřišel jsem, abych se dozvěděl, zda ‚si přijdu na své’, jak jste se ráčil vyjádřit. Přišel jsem, abych zjistil, zda

nám můžete poskytnout nějaké užitečné informace o Evanu Lawrencovi. Pan McGee a já jsme naprosto přesvědčeni, že zavraždil moji neteř. Máme-li ho najít, musíme se o něm dozvědět co nejvíc.“

Dexter sjel z rohu psacího stolu, vyvalil oči na Meyera a potom na mě. „Prokristapána!“ zašeptal. „Zavraždil Normu? Pro peníze? Ježíši, kdyby se jí držel, za deset let by nevěděli co s penězi. Nechtějte mi namluvit, že by zabil někoho, kdo mu snáší zlatá vajíčka!“

Potom se zvláštně mírně uklonil Meyerovi.

„Omlouvám se. Špatně jsem vás pochopil. Domníval jsem se, že vás nějaká banda pomatenců chtěla oddělat a nešťastnou náhodou zabila Normu s manželem. Napadlo mě, že jste se přijel přeptat, kolik vám to hodí. Při své práci se setkávám se spoustou lidí, kteří nedělají nic jiného než že se snaží dopídit, kolik jim to hodí. Obyčejně jsou potom velmi zklamaní. Jak to ten člověk udělal? Nechal místo sebe zabít náhradníka?“

„Uhodl jste,“ řekl Meyer. „Nenašly se žádné pozůstatky. Na fotografii, kterou pořídili z jiné lodi pár okamžiků před výbuchem, jsou zachyceni Norma a kapitán Jenkins. Neoficiálně jsme identifikovali i třetí osobu jako najatého pomocníka. Policie zatím nenašla jedinou stopu po té údajné teroristické organizaci. Nevylučuje se ovšem, že o sobě dala vědět nějaká mezinárodní organizace s neodolatelným nutkáním likvidovat ekonomy, což je docela pochopitelné, neřkuli sympatické.“

Užasl jsem. Byl to takřka první záblesk humoru, který jsem u něj po roce zaznamenal, přišel nečekaně a na nečekaném místě.

„Ale vy toho víte určitě víc, než co jste mi zatím řekli.“

„Zjistili jsme jisté stereotypy v chování. Zato přesvědčivé,“ řekl Meyer.

„Domnívám se, že jsem vám řekl všechno, co o jejím manželovi vím. Milý chlapík. Možná mu chyběla větší motivace. Možná byl o dvanáct let starší než Norma, možná méně. Napohled člověk, který má spoustu přátel a známostí. Typ cesťáka. Měl sympatický úsměv. Dospěl jsem nakonec k názoru, že si Norma nevybrala špatně. Totiž, pokud se mermomocí musela vdát.“

„A co nějaké zvláštní znamení nebo vlastnosti?“ zeptal jsem se. „Večeřeli jsme s nimi na mém hausbótu a nějak nás nic nenapadá. Výška tak sto pětasedmdesát sto sedmasedmdesát, váha něco přes devadesát kilo. Na tu váhu měl ale dobrou postavu. Mírně prořídlé hnědé vlasy. Zelené oči, pokud se nepletu. Nos trochu nakřivo. Hodně opálený. Pěkné zuby.“

„Měl obrovské ruce,“ dodal Dexter. „Jako lopaty. Silná zápěstí. Byl takový veliký, kostnatý. Mluvil trochu mexickou španělštinou.“

„Víme, jak se seznámili,“ pokračoval jsem. „Jestli na ní podvodně vylákal peníze a zabil ji, bude se snažit ztratit. Chceme se vydat po jeho stopě a pokusit se něco vypátrat. Potřebujeme jeho fotografii. Uvažovali jsme, že třeba na svatbě někdo fotil.“

Zavolal z vedlejší kanceláře jakousi kyprou ženštinu a zeptal se jí.

Vzpomněla si, že jedna jejich kolegyně tehdy hodně fotila. Jmenuje se Mariane Hofferová a bydlí s přítelem v malém bytě ve čtvrti Post Oak. Vyšla ven a naťukala na stroji jméno, adresu a telefonní číslo, vrátila se a podala lístek Meyerovi.

Mariane bydlela ve druhém podlaží nového, odpudivého činžáku u Westheimerovy ulice, za sídlištěm Galleria. Marianin přítel si nás změřil špehýrkou a zachrastil řetězem na dveřích. Chlap jak hora s dlouhýma chlupatýma nohama. Byl v trenýrkách a rozhalené žluté košili. Přes gumu trenýrek se mu vydouvala flákota hnědého břicha. Měl velikou hlavu, hnědou hřívu a světlý plnovous.

Sotva nás pustil dovnitř, udělal čelem vzad a zařval: „Mario! Sou tu ti chlapi kvůli těm fotkám. Tak Mario!“

„No jo, no jo,“ zaječel hlas za zavřenými dveřmi.

Vyšla za pár minut v bílém froté koupacím plášti, který jí splýval až na zem, vlasy zatočené v modrém třecím ručníku. Byla to drobná žena s všetečným přátelským kukučem. Její přítel zmizel v přístěnku vedle obývacího pokoje a z polohy vleže sledoval za strašného kraválu nějaké automobilové závody.

Mluvila zvýšeným hlasem, aby přehlušila burácení motorů: „Tak já chci jít na koupaliště, jenomže na milostpána je přej moc vedro. Tady jsou ty fotky. Nedá se říct, že by se zrovna povedly. Měla jsem

totiž ten jeho Pentax, s kterým fotil, než si pořídil Nikona, a nikdy mi pořádně nevysvětlil, na co jsou všecky ty hejblata.“

Stáli jsme a společně jsme si ty fotografie prohlíželi. Jeden snímek prozrazoval, že se je bezpomocí snažila zabrat oba zblízka. Bylo to venku, pod nějakými stromy. Na fotografii se Evan díval přímo do aparátu, poněkud udiveně. Norma stála za ním, rozostřená.

„Hostina byla v takové zahradě za restaurací, ohromný místo na svatbu. Jídlo bylo úplná báseň a já se trochu picla z vína. Přej to bylo španělský šampáňo, co já vím? Koukněte, nechtě si je všecky. Kamarádily jsme se, jenže ona už to má za sebou, a já ji tady nechci mít, stačí?“

„Jestli jste si opravdu jistá, že ne…“ řekl Meyer.

„Na to můžete vzít jed, že jsem si jistá. Vy jste její strejda, tak chápu, jak vám na těch fotkách záleží. Jenže my jsme si stejně kdovíjak nerozuměly, chápete? Je to hrůza, umřít na svatební cestě. Ale co naděláte?“ Otočila se a zaječela, „Nemůžeš ten zasranej kravál ztlumit?“

„Když se ti to nelíbí, tak di na chodbu!“ zařval.

Poděkovali jsme jí a odešli. Kráčeli jsme ke schodišti a zavřenými dveřmi k nám doléhal její jekot a jeho řev.

Přesvědčil jsem se, jestli máme negativy, včetně toho s Evanem. „A teď se poohlédneme po něčem, kde nám z toho udělají dobré fotky,“ řekl jsem.

V pondělí ráno jsme do družstevního bytu v Piney Village přinesli čtyři barevné fotografie. Zvětšeniny dvacet krát pětadvacet byly důkazem, že ve fotolaboratoři si dali záležet. Prvotní zásluhu na jakosti snímků měla ovšem optika aparátu Pentax. Na fotografii byl nadevší pochybnost Evan Lawrence. Každý pór, každý pupínek a každá vráska smíchu neklamně dokazovaly, že to není nikdo jiný než Evan Lawrence. Udiveně se usmíval, jedno obočí povytažené. Fotografie byly založené v šedivých portrétních deskách.

Meyer se usadil za Normin psací stůl v malé pracovně, kterou si kdysi zařídila. Registratury byly odvezené.

Obloha měla barvu dělového bronzu a ve stříbrošedivých přívalech z ní padal déšť. Od zálivu se k nám přiblížila tropická atmosférická porucha, fabrika na déšť, která narušila vlnu veder. V autoklempířských dílnách ve městě se hromadily štosy nevyřízených zakázek.

S rukama založenýma na prsou jsem se opřel o šikmé rýsovací prkno, jednu nohu na příčli stoličky, na které sedávala skloněná nad svými mapami.

„Bezpečně víme jedině to, že tu po sobě nenechal žádnou stopu," řekl Meyer. „Bydlel tady skoro tři měsíce. Nezůstaly tu žádné osobní věci, žádné osobní písemnosti. Jenom pár levných svršků z řadového krámu. Tenhle byt se mu měl stát domovem. To přece není normální, aby tu po něm zůstalo tak málo."

„Říkal jsi, žes našel nějaké dopisy, které mu psala ze služebních cest. Není tam nějaká narážka? Nějaký záchytný bod?"

Zachmuřil se. „Když jsem ji našel, žil jsem v domnění, že je také mrtvý. Nechtěl jsem jim takhle sprostě lézt do soukromí. Vyhodil jsem je, ale potom jsem je zase z koše vybral a uložil je k ostatním písemnostem. Jenom pár jsem jich zběžně přelétl očima. Je jich asi tucet, mám takový dojem. Byla hrozně zamilovaná."

Odešel, našel ty dopisy a donesl mi je. „Travisi, nechce se mi je číst. Kdyby ti to nevadilo…"

Bylo jich dvanáct, napsaných na papíru, jaký byl zrovna po ruce. Na žlutých kancelářských papírech, listech ze záznamníků, nepopsaných zadních stranách starých počítačových sestav. Psala ukvapeným škrabopisem člověka, který je v jednom kole, používala zkratky, vynechávala slova. Mluvila o práci, ale nezabíhala do odborných detailů, kterým by patrně nerozuměl.

Všechny byly datovány a daly se rozdělit na malé hromádky. Podle všeho mu z terénu psávala pravidelně. Tři dny po sobě v březnu, čtyři v dubnu, dva v půlce května a tři v červnu.

*Drahý, dneska jsem měla hrozný výstup s jednou farmářkou, která pochybuje, že po skončení prací dáme pozemek do pořádku. Ustavičně vycházela z domu, kňourala nad vyježděnými kolejemi a rozči-*

*lovala se, že jí plašíme zvířata. Zkoušeli jsme nové zařízení a já musela dohlédnout, aby ho umístili přesně na místo, které jsem označila na leteckých snímcích. Pokud se po shromáždění všech nezbytných údajů rozhodneme vyvrtat zkušební sondu, tak už se opravdu zblázní.*

*Tolik se mi po tobě stýská, že tomu ani nemohu uvěřit. Myslím na to, jak se mě dotýkají tvé ruce, až mě opouštějí síly, zmocňuje se mě závrať a zapomínám, co tady vlastně dělám. Když zavřu oči, hledím do tvých a vidím v nich celý svůj život. Ty mě nikdy v životě nemůžeš milovat tak, jak já miluji tebe. Nikdy jsem si nepomyslela, že bych mohla něco takového k někomu cítit. Ve snu by mě nenapadlo, že bych mohla po někom tak silně fyzicky toužit. Zítra večer přijedu, drahý, a budeme spolu, sevřeš mě v objetí a budeme to dělat dlouho a dlouho, dokud mě to nepřipraví o rozum.*

Erotické napětí vyzařovalo ze všech dopisů, těch napsaných před svatbou i těch po ní. Prozrazovalo velmi silnou fyzickou závislost. Soudil jsem, že bývala velmi cudná, ne moc hezká a také nejistá v jakémkoli sexuálním vztahu, oddaná spíše své práci. V devětadvaceti, probuzená Evanem Lawrencem, chtěla dohnat všechno, co zameškala, a z dopisů vysvítalo, že si nevedla špatně.

Jenomže já hledal narážky a vodítka. Co peníze? Jaký vlastně byl Evan Lawrence?

V jednom dopise z června jsem narazil na zmínku, která mě zmátla.

*Mám dojem, Evane, jak jsme si onehdy v noci povídali, že jsem asi tím plánem nebyla tak nadšená, jak sis představoval. Mrzí mě to. Nechtěla jsem, aby to tak vyznělo. Je to prostě tím, že jsem celý život byla tak hrozně pinktlich. Jistě, pouštěla jsem se do velmi riskantních podniků v práci, ale nikdy ne v osobním životě. Já platím i každou pokutu za nesprávné parkování včas. Vím, že se tomu směješ a možná tě to i trochu rozčiluje. Řekla jsem ano a nemám v úmyslu své rozhodnutí změnit. Potíž je v tom, že je musíme vrátit do příštího dubna. Když říkáš, že vrátíme, tak tomu věřím. A taky dokážu, drahý, pochopit, že máš svoji hrdost a chceš svým dílem přispět k zajištění naší*

*budoucnosti. Ale mně je to vážně lhostejné. Nepřemýšlím o věcech takhle. Mám tě ráda takového, jaký jsi, a kdybys měl pět miliónů nebo dvacet osm centů, bylo by mi to srdečně jedno. Vkládám ti do rukou svůj život a všechno, co s ním souvisí. Už bude pomalu půlnoc a já zívám, z té benzínové lampy v dodávce mě bolí oči a navíc se sem hrnou snad všichni komáři z Louisiany. A zítra máme zjistit možná ještě ne definitivně zda má význam dál ten pozemek pronajímat. Pokud ano, je třeba začít s hloubením vrtu nejdéle do začátku srpna.*

Zatrhl jsem příslušnou pasáž a zanesl ji Meyerovi. Pozorně si ji přečetl. „Takhle to tedy je! Zažádala si o čtvrtletní daňový odhad mimo srážky, které jí odečítali z platu v Amdexu. A ona by do patnáctého dubna musela zaplatit ten odhad plus daně za uplynulý rok. Informovala ho, že bude potřeba dotyčnou záležitost ukončit a vrátit zpátky dostatečnou částku, aby byla při penězích, až bude muset ty daně platit. Měl nějaký plán a přemluvil ji, aby mu pěkně v tichosti a nenápadně dala ty peníze k dispozici, aby je mohl řekněme zdvojnásobit.“

„Z toho by ovšem vyplývalo, že Norma byla slepice, Meyere.“

„Co tak asi mohla říct? ‚Ne, díky. Nepřeji si, abys do něčeho vrážel moje peníze. Nemám k tobě důvěru. Nejste dost inteligentní, pane Lawrence. Já je poctivě vydělala a jsou moje. Uvažuj o taktice, s jakou na ni mohl vyrukovat, a potom rozvaž, jestli o ní opravdu chceš tvrdit, že je slepice.“

Řekl jsem mu, že jsem se podle všeho špatně vyjádřil a znovu jsem se začetl do té navýsost intimní korespondence a některý dopis jsem prošel i víckrát. Zatrhl jsem několik pasáží a nakonec, když jsem nabyl jistoty, že už jsem všechno objevil, hlasitě jsem každou Meyerovi přečetl.

*Určitě máš spoustu přátel, drahý. Copak nevědí, kde bydlíš? Připadá mi divné, že ti nikdo nepíše ani nevolá, jenom mí přátelé lépe řečeno naši přátelé.*

A v jiném listě:

*Nemám ponětí, čím jsem se tě tak dotkla, že ses rozzlobil. To nebyla žárlivost. Byla jsem jenom zvědavá. Chtěla bych znát každičký okamžik tvého života, než jsme se poznali. Pokud se ti o ní nechce mluvit, zapomeň na to.*

A nakonec:

*Je mi úplně jedno, jestli je v Cuernavace nádherně nebo ne, drahý. Všude, kde budeme moci být spolu, bude i bez toho nádherně. Já prostě momentálně nemohu jen tak pro nic za nic všeho nechat a odejít od Am Dextera. Co kdybychom si jednoduše nejprve všechno naplánovali a neukvapovali se? Počkej dva roky a uvidíš, že pak si budu moci dělat co chci. Jenomže já si vážně nedovedu představit, jak bych se vyrovnala s pocitem, že nechodím do práce. Neměla jsem o tom psát v dopise. Nehněvej se.*

Meyer zakroutil hlavou a vzdychl. „Takže on se chystal do něčeho investovat její peníze, vydělat jednou tolik a přesídlit do Mexika, kde by v klidu a přepychu dožili. A nabízí se oprávněná domněnka, že už byl někdy ženatý."

„Kam nás tohle všechno vede?"

„Jenom o chlup dále než nikam. Pokouším se už nějakou dobu rekonstruovat určitý úsek minulosti, který nám popisoval tehdy večer na palubě mé lodi. Prodával nějaké termínované podíly s člověkem jménem Willy v Cancunu. Vystudoval ekonomickou fakultu na Texaské univerzitě. Pracoval pro jistého farmáře jménem Guffey, kdesi severně od Harlingenu. Prodával tam japonské kamenné svítilny. Pracoval také pro Eaglovu realitní kancelář v Dallasu. Načas byl zaměstnaný u rodea. Nezapomněl jsem na něco?"

„Na nic."

„Kde bychom podle tebe měli začít?"

„Ty jseš studijní typ, Meyere. Jeď tedy do Austinu a já se rozjedu do Dallasu."

# 10

Do Dallasu jsem přiletěl v pondělí odpoledne. Trochu mi trvalo, než jsem našel Eaglovu realitní kancelář, jelikož nebyla označena žádnou informační tabulí. Právě se přestěhovali do prostornějších kanceláří v úplně nové budově a cedule ještě nedorazila.

Přibližný směr mi udala úřednice z půjčovny aut. Cesta byla dost spletitá a jakmile jsem se ocitl v označené čtvrti, musel jsem se třikrát zeptat, než jsem konečně nedaleko mamutího nákupního střediska firmu objevil. Sídlila v dlouhé nízké budově se spoustou oken, mdlým kamenným a sekvojovým obložením a velkým vyřezávaným zlatým orlem nad dvoukřídlovými dveřmi v průčelí. Očividně tam dříve stávalo něco jiného a přišlo ke zbourání. Hromady sutě byly nahrnuty k zadnímu konci neupraveného parkoviště a čekaly, až je odvezou nákladními auty. Parkoviště se začínalo asfaltovat. Do truhlíků bylo zasazeno pár mrňavých stromečků a nějaký člověk je zrovna zaléval.

Opřel jsem se do dveří a vstoupil do klimatizované recepce, kde nějaký chlápek v khaki uniformě pomalu vylupoval z průhledné plastikové fólie křesla a pohovky určené do recepční haly.

Za přijímací pult vklouzla sporá nervózní mladá žena, probodla mě očima a vyštěkla: „Díkybohu za ty dary! To je dost!“

„Jaké dary?“

„Jste přece od elektrikářů, ne? Panenko skákavá, neříkejte mi, že nejste z elektrodílen!“

„Jsem z Floridy.“

„Jestli jste sem přišel s něčím kšeftovat, tak vám říkám rovnou, že vypadnete z těch dveří tak rychle…“

„Nic neprodávám, nekupuji a ani nespravuji.“

Konečně se usmála. „V tom případě nám tady budete houby platnej, že? Bůh je mým svědkem, že s tím tady raději seknu než se ještě jednou takhle stěhovat.“

„Snažím se získat pár informací o muži, který u vás kdysi pracoval. Nějaký Evan Lawrence.“

„To mi nic neříká. Ne. Kdy to mělo být?“

„Přesné datum vám neřeknu.“

„Cesťáci si tady podávají dveře, zvláště v posledních pár letech. Co vám budu povídat. Záznamy o starém personálu jsou na disketách a dokud nám někdo nezapojí do té kanceláře vzadu elektriku, tak nám nejsou nic platný. Máme tam čtyři ajbíemky s tiskárnama. Všechny informace o prodeji a pronájmech jsou taky na disketách, jenomže nemůžeme nic sjíždět, protože jsme ustavičně bez proudu.“

„Kdo je tu zaměstnaný nejdéle?“

„Řekla bych, že Martin Eagle.“ Sáhla po telefonu. „Koho mám ohlásit?“

„Jmenuji se McGee. Jsem z Fort Lauderdalu.“

Zvedla sluchátko a řekla velmi ošklivé slovo. Zrudla ke kořínkům vlasů. „Teď je i ten pitomý telefon hluchý. Počkejte tady.“

Odběhla. Muž, který odstrojoval nábytek, se pochechtával a kroutil hlavou. Vrátila se, pokynula mi a já ji následoval do velké rohové kanceláře Martina Eagla s výhledem na hromady sutě, nároží promenády a deset tisíc automobilů mžourajících na slunci. Pokynula mi rukou, abych šel dál, a zavřela za mnou dveře.

Martin Eagle se ohlédl přes rameno, usmál se, pokývl hlavou a otočil se zpátky k bílé stěně poseté otvory. Do otvorů zasazoval pro tento účel vytvarované háčky, na které potom rozvěšoval různé trofeje a diplomy.

Právě zavěsil zarámovaný svitek, který honosnou staroangličtinou hlásal, že Martin Eagle byl zvolen Mužem roku, nejúspěšnějším začínajícím podnikatelem Juniorské obchodní komory. Datum bylo staré tři roky.

„Nemyslíte, že je možná až moc blízko diplomu od městské rady? Co říkáte?“

„To záleží na tom, kolik tam toho míníte pověsit.“

„Výborně! McGee, říkám to dobře? Pro vás jsem Marty. Nevím, jestli mám vůbec všecky ty srágory vyvěšovat nebo ne. Jen se podívejte, vždyť toho mám plný psací stůl. Možná bych ani neměl věšet ten svitek od Juniorky. Ten rok ho dostalo pět lidí. Já byl třetí v pořadí. Víte, tohle všecko by mohlo zbytečně bít do očí. Ale vezměte si třeba takové doktory. Ti si tyhle pitominy vylepují, kde můžou. Asi

to pacientům dodá důvěru. Dělám totéž. Eaglova realitní kancelář vám nabízí čestné jednání, ať kupujete nebo prodáváte. To je jediné, co jsem si o tomhle kšefte natloukl do hlavy. Jen někoho vezměte na hůl, a vrátí se vám to i s úrokama a nebudete v noci spát. Jenomže klidně se nevyspíte, ani když nikoho neošidíte. Lidi neposlouchají a lidi lžou. A vůbec, co pohledávám v novém baráku? Zrovna v téhle době? Chcete to vědět? Na tom starém fleku nám začalo být trochu těsno, ale hodlali jsme tam zapustit kořeny namačkaní jako herinci, ať se děje co se děje. Jenomže vrchnost se rozhodla, že celý blok prostě vybourají a postaví tam další gigantický mrakodrap. A tak jsem tady. Momentík. Chci přibít nahoru tuhle poličku a položit na ni pár orlíků. Mám velkou sbírku orlů. Keramických, stříbrných, kamenných, dřevěných. Ani byste nevěřil, kolik jich mám doma. Všichni vědí, že je sbírám, a takhle potom dopadnete."

Martin Eagle položil na poličku čtyři dravce, poodstoupil, spokojeně zamručel a obešel psací stůl. Posadil se a ukázal na křeslo vedle.

„Bude to tady vypadat dobře, až se všechno zaběhne," řekl. „Hezká budova, co říkáte?"

„Moc hezká, Marty. Jmenuji se Travis McGee."

„Trave, kamaráde, poskytl jste mi neocenitelnou radu, co se týče támhleté stěny. Jsem vaším dlužníkem. Co pro vás mohu udělat? Co byste tomu řekl, kdybych vám udělal cenu na pěkný domek? Proč máte bydlet na Floridě, když můžete žít jako slušný člověk v Texasu? Dojeďte si pro manželku. Do týdne rozjedeme novou nabídkovou akci s promítáním diapozitivů a všechno hodíme na počítač. Bude to probíhat následovně. Přijde dejme tomu nějaký člověk a řekne, že má na útratu pětaosmdesát až sto pět tisíc. Požaduje přinejmenším půlakrovou zahradu. A trvá na dvou ložnicích. Pročpak ne? Ušetříme ovšem spoustu času tím, že mu nejprve ukážeme diáky. Proč máme hned vyrážet autem do přeplněných ulic? Co pro vás tedy mohu udělat?" Byl to příjemný člověk s obličejem šťastlivce. Tmavé vlasy měl sčesané zezadu dopředu a potom zatočené na stranu připlácnuté tužidlem, aby držely. Měl trochu přes váhu, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Pískové kalhoty, bílé polobotky, žlutá sportovní košile s

malým orlickém vyšitým nad levou kapsou. Zlatý řetízek na krku a pravém zápěstí. Zlaté hodinky na levém. Zlatý prsten s orlem na malíku pravé ruky.

„Chtěl jsem se přeptat na jednoho muže, který u vás pracoval."

„Vždyť vám to povídám, Trave, snažíme se je všechny vést v evidenci, jak to jde nejlíp, jenomže dneska je to vážně problém. Takový chlap vyplní žádost a vám to vytahá z kapsy majlant, než prověříte všecky jeho reference. Já dělám někdy a pak toho lituji, že si je prověřuji sám. Trochu si je proklepu. Vezměte si kupříkladu sebe. Kdybyste u nás chtěl pracovat, řekl bych fajn. Poučil bych vás, jak to tady chodí, pomohl bych vám obstarat všechna povolení. Ale nesvěřil bych vám žádnou hotovost, dokud bych si nebyl sakra jistý, že je na vás spolehnutí. Netvrdím, že jsme za ta léta občas nenarazili na červivá jablka. Je jich všude tolik jako obchodníků s ojetinami. Ale měli jsme také už pár opravdových es. Koho hledáte?"

„Evana Lawrence."

„Evana? Evana Lawrence?" Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, tak to mi vůbec nic neříká."

„Tvrdil, že u vás pracoval nejméně rok a že si vydělal spoustu peněz prodejem řadových domků a pozemků."

„Poslyšte, pamatuji si každého, kdo mi vydělává prašule. Protože když vydělávají oni, vydělávám i já. Říkal jste rok? Trave, příteli, někdo vás vodí za nos anebo vy vodíte za nos mě. Jak ten člověk vůbec vypadal?"

Vytáhl jsem z malé kožené aktovky desky, zvedl se, nahnul jsem se a podal je Martymu Eaglovi přes jeho nový velký psací stůl.

S úsměvem je prudce rozevřel.

Úsměv zmizel. Z tváře se mu vytratila krev a snědá pleť se zbarvila do žluta. Jako by přestal dýchat. Náhle se ho zmocnilo zděšení, zvedl se, běžel na soukromou ředitelskou toaletu a práskl za sebou dveřmi. Slyšel jsem, jak se tam dáví, a potom zvuk tekoucí vody a splachování. Když vyšel konečně ven, vypadal šedivě a uštvaně. Tam, kde si čistil žlutou košili, byl mokrý flek. Táhl se za ním slabý čpavý pach zvratků, rychle rozptylovaný klimatizací.

Těžce dopadl za psací stůl a zavrtěl hlavou. „To se mi ještě nestalo. V životě ne.“

„Omlouvám se.“

„Nemusíte se omlouvat. Copak jste to mohl vědět? Jak je stará?“ Pozorně si fotografii prohlížel.

„Z dubna.“

„Kde je teď?“

„Nemám tušení.“

„Asi to se mnou tak zamávalo, že jsme vždycky při sobě hrozně drželi, já a moje dvě sestry. Tenhle chlap není žádný Evan Lawrence. Jmenuje se Jerry Tobin. Všichni ho tu měli rádi. To bylo před pěti lety. A mně to celé proběhlo hlavou snad tisíckrát. Doris, moje mladší sestra, se do něho úplně zbláznila. Co jsem mohl dělat? Nechtěl jsem, aby se provdala za takového hochštaplera. Byl chytrý jak stádo opic. Na kšeft mu to pálilo jako málokomu. Sakra, Dorce ještě nebylo ani jedenadvacet. Jenomže v osmnácti dostala svůj podíl. Všichni jsme ho dostali. Tak to stálo v otcově závěti. Řekl jsem jí, ať ještě rok počká a přesvědčí se, jestli stále miluje Jerry ho natolik, že si ho chce vzít. Řádila jak fúrie. Nechtěla čekat. Byla hezká. A nebyla úplně při smyslech, protože milej Jerry Tobin se jí dostal pod spodničku a ona se toho nemohla nabažit. Volali mi z banky, že se jí snažili rozmluvit, aby konto vybrala, jenomže k tomu, aby jí v tom zabránili, neměli žádné oprávnění. Domů se nevrátila, už nikdy. Druhý den večer byla mrtvá. Kousek za Ingramem, na odlehlé silnici do Kervillu havarovali. Jeli jejím vozem, jejím bílým buickem. Řídila ona. Nevybrala zatáčku, sjeli ze silnice a narazili do stromu. Jeho to vymrštilo z auta, když se auto obracelo na střechu. Prý měla vypito, ale nedalo se to přesně určit, protože auto shořelo a ona se v něm usmažila. Museli ji identifikovat podle chrupu. Pro jistotu. Nějací lidé viděli oheň a zastavili. Jerry Tobin ležel ksichtem dolů na kamenitém břehu, celý domlácený. Probral se až v sanitce. Přijel sem do Dallasu na pohřeb. Jenomže ji už nikdo nevzkřísil. Brečel jak malé děcko. Měl ještě na sobě pár obvazů. Kam se ale poděly peníze? Shořely spolu s ní a jejími zavazadly i s jeho kufry a šaty. Mizérie. Všechno v tahu.“

„Hodně?“

„Záleží na tom, čemu říkáte hodně. Dvě stě dvacet tisíc a nějaké drobné. Já to nekoupil. Já jsem jim tu báchorku nespolkl. Zajel jsem tam a prozkoumal místo nehody. Prohlédl jsem si vrak. Pak to začali vyšetřovat a nic mu nedokázali. Dorka už měla za sebou pár malých havárek a hromadu dopravních přestupku. Odjakživa jezdila moc rychle. A on to věděl. Všechno do sebe zapadalo. Najal jsem soukromé detektivy. Chtěl jsem, aby ho dopadli napakovaného prachama. Chtěl jsem případ nechat znovu otevřít. Najednou ale jako by se do země propadl. Nechal mi na stole vzkaz. Pronásleduje mě tady příliš mnoho smutnejch vzpomínek, Marty. Už nemůžu. Sbohem a hodně štěstí.“ Pokusil se o úsměv.

„Myslel jsem si, že to nejhorší už mám za sebou, ale pak jsem uviděl ten ksicht, ten jeho zasraný afektovaný úsměšek a sebralo mě to. Proč po něm jdete?“

„Možná pro něco podobného. Jenomže v prasátku bylo trochu víc. A také riziko bylo větší.“

„O kolik?“

„O polovičku víc než u vás.“

Tiše hvízdl. „Třeba existuje nějaký zákon o zákazu používání falešného jména.“

„Třeba si ho nechal změnit úředně. Jenomže to vyjde nastejno, když nevím, kde je.“

„Byla plná života! Rozumějte, jestli něco podobného udělal dvakrát, tak je zabil obě.“

„Pouhá domněnka, Marty.“

„Mluvíte jako advokát. Víte, co jsem udělal? Když to jejich pátrání nevedlo k ničemu myslím těch čmuchalů, co jsem platil zeptal jsem se jednoho, jestli by nevěděl o nějakém bezpečném způsobu, jak najít někoho, kdo by byl ochotný Tobina oddělat. Ten dotyčný z toho dost znervózněl. Nevypadal, že by se chtěl někde přeptávat. Chystal jsem se, že se poohlédnu po někom jiném, když vtom se Tobin zdekoval. Nejsem zrovna násilník, jak asi sám vidíte, McGee. Jenomže byla to moje sestra a ten gauner se jí navezl do života a utnul ho. Třeba se všechno přihodilo přesně, jak řekl. No a co? Stejně to byla jeho vina, nebo ne? Mně na nějakém tom dolaru nezáleží.

Mohl jsem najmout prvotřídní eso.“ Pokusil se zasmát, ale oči se mu zalily slzami. Vyskočil a upřeně se zadíval z okna. „Vždycky jsme drželi spolu,“ zachraptěl.

„Pokoušel jste se ho vypátrat?“

„Nějaký čas. Jenomže Amerika je velká. Už tenkrát začala všechna zařízení selhávat. Rozumíte, co se týče nových totožností. Všude samí přivandrovalci, co se stěhují z místa na místo, dávají si všelijaká jména, kupují si nová jména s řidičskými průkazy a pasy a tím vším. Že prý se lidi dají vystopovat přes čísla sociálního pojištění. Kdyby člověk seděl na zadku, možná by se dalo. Jenomže takový tulák a fluktuant si může vymyslet nové numero pro každou práci, o kterou zavadí. Nechal jsem si ověřit číslo, které uvedl Jerry Tobin, když jsme s ním uzavírali smlouvu. Trvalo dlouhé měsíce, než nám přišlo zpátky hlášení přes místní sociální úřad. Bylo to číslo pojistky vydané na nějakou ženskou s italským jménem.“

„Byl do kšeftu?“

„Nemám zdání, jak by si vedl dneska, ale před těmi pěti šesti lety byl třída. V době, kdy on už podepisoval se zákazníkem smlouvu, druhý teprve zájemci ukazoval toaletu. Řekl bych, že tenkrát u nás mohl vydělávat takových sto až dvě stě tisíc ročně.“

„Nevíte náhodou o tom, že na něho někdo ušil boudu s daňovou úlevou?“

„Boudu? Na Jerryho? Ani náhodou.“

„Údajně nakoupil haldu biblí, aby je později prodával školám a kostelům za čtyřnásobek kupní ceny.“

„Absolutně vyloučeno. Na kšefty byl machr. Chytrý jak had. Znám sám pár zaručených fíglů, ale mám takový dojem, že na něho bych neměl. Nabízel jsem mu, že budu otvírat filiálku ve Fort Worthu a že tam může šéfovat, ale nechtěl o tom ani slyšet. Prý je líný. Ale v tom to asi nebude. Podle mě spíš nechtěl být lidem moc na očích, nechtěl na sebe poutat velkou pozornost.“

„Neměl v době, kdy pro vás pracoval, nějaký malér?“

„Měl, ale netýkalo se to peněz. A snad se to ani nedá nazvat malér. Obchodovali jsme s parcelami na sídlišti Crestwinds a za přispění dodavatele a party aranžérů jsme dali dohromady ukázkový dům. V

průběhu nabídkové akce se obchodní zástupci museli podělit o služby v domě. Takže měli klíče. Jedna z našich referentek se jednou večer po zavírací hodině vrátila. Myslela si, že tam ztratila zlatou náušnici, a načapala v posteli Jerryho s manželkou dodavatele. Byla to jeho druhá žena, mladá holka. To se stalo ještě předtím, než si vyhlídl Doris. Ta ženská, co je přistihla, řádila jak tajfun a já jsem Jerrymu doporučil, ať si pro svoje avantýry najde jiný kutloch. Pokud vím, už se to neopakovalo.“

Nakonec jsem se už víc nemohl dovědět. Byl skleslý, zdaleka ne v náladě, v jaké jsem ho zastihl.

Když jsem se zvedal k odchodu, dal mi svou navštívenku.

„Heleďte Trave, ozvěte se. Jakmile se o něm něco dozvíte a budete-li cokoli potřebovat, zavolejte mi. Platí?“

„Jistě.“

„Co se asi děje v hlavě takového člověka? Totiž za předpokladu, že zabil Doris nebo nějakou jinou, o co mu jde?“

„Kdesi jsem četl, že bankovní loupež vynese průměrně osmnáct set dolarů. Tohle by mohl být obdobný případ.“

„Jenomže on nikomu neubližuje pro peníze. To je prostě vyloučeno. Vydělával jich mraky. A celkem za nic neutrácel.“

„Kam máte namířeno teď?“ zeptal se mě ještě. „Kdy došlo k té nehodě?“

Ve chvilce to měl spočítané. „V květnu. V sobotu jedenadvacátého. Před pěti lety a dvěma měsíci.“

„Psali o tom v novinách?“

„Ano. V pondělí ráno. Do nedělníku se článek nedostal.“

„To znamená, že teď se seberu a poohlédnu se po tom článku.“

„Asi tak před rokem jsem náhodou někde ty výstřižky vyhrabal a vrtalo mi hlavou, proč je vlastně schovávám. Tak jsem je vyhodil.“

## 11

Středa dvacátého prvního července, v Naples byla jedním z těch výjimečných letních dnů zastřených špinavou mlhou. Nebe bylo po-

tažené těžkými mračny, nikde se nepohnul ani lístek a pláže před hotelem Eden Beach a jeho bungalovy zaznamenaly invazi neviditelné křídlaté havěti z močálů a zátok, zahánějící rekreanty na útěk do salónů, kde seděli netečně u písmenkového domina nebo vrhcáb. Někteří se odebrali do svých pokojů a oddávali se pochybné zábavě, jakou nabízelo denní televizní vysílání.

Třebaže se Annie Renzettiová se svými padesáti třemi proktology rozžehnala již v pondělí, nebyla zdaleka ve své kůži. Vycítil jsem jistou rezervovanost. Bloumal jsem po okolí, zatímco ona se ještě trápila v kanceláři. I když jsme už přes rok zachovávali nejvyšší opatrnost, utajit nějaký vztah v zařízení hotelového typu je prostě vyloučeno. Ona byla paní šéfová a já jsem byl „ten její“. Moje společenské postavení bylo známo účetním, pokojským, umývačům nádobí, barmanům, servírkám, recepčním, správcům hřišť, správci bazénu, poklizečům na pláži, plavčíkům, tenisovému trenérovi i údržbářům. Takže jsem si byl vědom, a to už nějaký čas, sice nesoustavného, leč důsledného zkoumavého pohledu.

Klepy mohou existovat pouze v případě, kdy vztah, o němž s šušká, může nějakým způsobem, ať dobrým nebo špatným, zasáhnout do života lidí v nejbližším okolí. Jací jsou doopravdy, když jsou sami? Baví se o nás? Rozejdou se? Změní ji to? Přinatrefí se někdo jiný? Neodneseme to nějak my? Co na něm, na ní vidí?

Ona byla včelí královna hotelu a já princ manžel, sporadický návštěvník a pro personál zdroj jistého zájmu a nejistoty. Annie se instinktivně upnula na velice dobrou metodu jednání s personálem. S každým zaměstnancem jednala zdvořile, upřímně a nezaujatě. Pokud bylo třeba, nijaká práce jí nebyla proti srsti. S nikým z nich nenavázala bližší vztah a tak si je všechny udržovala od těla. Naslouchala stížnostem, křížem krážem procházela v neočekávaných hodinách celý areál, špičkové pracovní výkony odměňovala zvýšením platu, zatímco lenoši, flegmatici, zloději a lháři dostávali padáka. Byl jsem pyšný na to, jak si vede, a zároveň mi to bylo trochu nepříjemné. Byla vzor dokonalosti. A podniku vydělávala zatraceně velký balík peněz.

U baru vedle bazénu jsem si dal krvavou Mařenku. Barman se mnou jednal upjatě a odměřeně. „Ano, pane. Ještě něco, pane?“ Nej-

bezpečnější bylo držet si mě od těla na vzdálenost natažené ruky. Z toho může na člověka padnout osamělost.

Kráčel jsem zpátky k její chatě, poslední v řadě, spočívající na téměř dvoumetrových pilotách, odemkl jsem si, natáhl jsem se uprostřed mrňavého obýváku a pokoušel jsem se zahladit škody, způsobené několikadenním vysedáváním v autech, úřadech a letadlech. Jedním ze zaručených pravidel péče o tělo je nikdy nezapomínat, k čemu bylo stvořeno. Tělu dala tvar potřeba překonávat dlouhé vzdálenosti během po pružném trávníku, sprintovat na krátkých úsecích, šplhat po stromech a odnášet břemena do jeskyně, což znamená, že jakékoli vytrvalostní cvičení logicky nenavazující na tyto pradávné funkce obyčejně tělu nesvědčí. Ničí ho časem i opakování hlubokých dřepů. Stejně jako příliš mnoho kliků. Také posilování vybraných svalových partií vzpíráním. I kondiční běh na tvrdém podkladě. Pár let takového běhání pro zdraví a velmi pravděpodobně jste si předplatili trvalou invaliditu. Člověk je tvor kráčející a je k tomu dokonale uzpůsoben. Jediným efektivnějším využitím lidské energie je jízda na kole.

Když tedy dlouho vytírám zadkem jenom židle a křesla, snažím se procvičit ohebnost. Neprotažené šlachy mají snahu se scukávat a nedají se natahovat a smršťovat. Protahujte se zvolna jako kočka. Potom se pomalu stáčejte a ohýbejte, jak nejdál můžete, do jakékoli polohy, až ucítíte, že se svaly napínají. Chvíli v této poloze vydržte a potom se zkuste vytáhnout ještě o kousek. Nehýbejte se, a potom se vypněte ještě jednou. Takto, zvolna a bez zbytečné námahy, uvolňujte jedno svalové vlákno za druhým, dokud nemáte pocit, že celé tělo je ohebné jako dřív. Zkuste také čínskou rozcvičku, zpomalený stínový souboj vyrazte k dlouhému pomalému úderu, balancujte na jedné noze, ustupujte, kryjte se a opakujte výpad. A potom už je čas jít si v klidů a dlouho zaplavat podél pláže a střídat volné tempo s krátkými sprinty. Kraul, prsa, znak, v zápřahu svaly, jimž jste vrátili ohebnost. Vylezl jsem z vody, osprchoval se a natáhl na podlouhlou polstrovanou sedačku pod oknem v obýváku. Listoval jsem časopisem Řídící praxe v hotelech a motelech. Dočetl jsem se, že životnost

mýdla do značné míry závisí na jeho tvaru. Potom se vrátila Annie Renzettiová.

Jak se omlouvala, že ji tak zdržely nepříjemné ředitelské povinnosti, schvátil jsem ji. Přivinula se ke mně, teplá a voňavá, s měkkými a usměvavými rty. Zacouval jsem k pohovce a posadil jsem se s ní. Seděla mi na klíně a já ji k sobě přivinul, tu pohlednou a bystrou holku, nabitou elektřinou jako košík úhořů. Zadlouho, když se slunce nořilo do terakotového smogu, který dnes potahuje mastnotou lem oblohy podél celého našeho pobřeží, jsem namíchal drinky a odnesli jsme si je ven na úzkou verandu, na rozkládací lehátka postavená vedle sebe.

„Letěl jsem do Tampy," řekl jsem, „a přestoupil na letadlo do Fort Myers, tam jsem si pronajal vůz a jsem tady."

„Po pětasedmdesátce?"

„Ne, po Tamiamské stezce, staré cestě kolem pobřeží. Potřeboval jsem se potrápit. Když jsem tři dny pryč, všechno mi připadá hned jiné."

„Třeba to je jiné. Firma mi zaplatila předplatné a v posledním čísle byl článek o obyvatelstvu Floridy. Denně se sem stěhuje tisíc lidí. Natrvalo. Každých šest minut jedna malá rodinka. Ve floridských restauracích může najednou usednout k jídlu jeden a půl miliónu hostů."

„Prosím tě, to už stačí."

„Jsme sedmý největší stát Unie. Každoročně k nám přijíždí třicet osm miliónů turistů."

„A řeky a močály hynou, ptactvo hyne, ryby hynou. Za chvíli nás všechny zaasfaltujou. A lidem, kterým to leží na srdci, se zavírá huba. Projektanti vyprazdňují kapsy na kampaň a přitom se ve veřejné kase nenajde dost peněz na čistění splaškových vod."

„Chudinko malinká!"

„Chudinka Florida. Jednoho dne přestane všechno fungovat, a šmytec. Potom uvidíš ten exodus. Ano, při té ranní cestě těmi končinami na mě padla tíseň. Ale tys mě z ní vyléčila. Jsi přírodní zdroj, který nemohou ani vyčerpat ani pokrýt asfaltem."

„Jsi moc milý. Kde je Meyer? Co jste zjistili?“ Tak jsem jí všechno vyložil. Než jsem skončil, byla tma jak v ranci. Neviděla ještě fotografie Evana Lawrence, alias Jerryho Tobina, a chtěla se podívat na kopii toho texaského článku, reprodukovaného z mikrofilmu. Šli jsme dovnitř a rozsvítili. Připravil jsem čerstvé drinky, zatímco si pozorně prohlížela ten novinový výstřižek a foto. „Hezká holka, viď?“

„Opravdu hezká. Moc se nerozepisovali, že nejspíš utíkala s Evanem Lawrencem z domova.“

„Vážně?“

„Její starší brácha si to myslí.“

Podal jsem jí drink a sedl si vedle ní. Nespouštěla oči z obličeje Evana Lawrence na barevné zvětšenině a tvářila se divně. „Copak, Annie?“

„Chtěla jsem ti říct už před chvílí venku, když jsi mi to všechno vyprávěl, chtěla jsem říct, že mi to prostě připadá neskutečné, ty dvě nehody, ty dvě ženy. Přijde mi to hrozně nesmyslné. Totiž, obě ho zbožňovaly, je to tak? Co ho k těm vraždám dohnalo? Dejme tomu, že by s některou žil celou věčnost a najednou jí měl plné zuby, a tak ji zabil, aby shrábl její životní pojistku. Nějaké takové svinstvo. Ale když se na něho člověk dívá…“

„Tak co?“

„Nějak to dokážu pochopit. Je to typ mužského, jakého většina žen za celý život nepotká. Poznala jsem jednoho takového jako holka. Chodíval k nám na návštěvu. Mohlo mi být třináct. Brával s sebou manželku. Anglicky se skoro nedomluvila. Tuším, že byla Maďarka. On se snažil uzavřít obchod s mým tátou. Chtěl kus pozemku, který táta zdědil. Chtěl na něm postavit nějakou továrnu a snažil se tátu přemluvit, aby se raději rozhodl pro úrok z akcií a nepožadoval mermomocí hotovost. Po letech se mi doneslo, že kdyby táta tenkrát dal na jeho radu, zakrátko z něho mohl být velmi movitý člověk. Podívala jsem se tenkrát na toho muže a šíleně, totálně jsem se do něho zamilovala.“

„Proč?“

„Jak to mám vědět? Podívala jsem se na něho a uviděla jsem v něm něco silného a laskavého, takového něžného. Vyzařovala z něho láska a porozumění! Od prvního okamžiku jsem věděla, že uhodne každou moji myšlenku, každý můj cit, a nebudu mu to ani muset říkat. Podívala jsem se na něho a cosi se ve mně rozpustilo. A ve tváři tady toho muže je něco velmi podobného.“

„Já to nevidím.“

„Taky nejsi žena.“

„Tak proč ti to, co mu vidíš ve tváři, usnadňuje pochopit, co podle naší domněnky provedl?“

„Myslíš toho muže, do kterého jsem se zamilovala? Vyšlo najevo, že je hrozně zkorumpovaný. Bral na hůl svoje společníky. Jeho žena přišla za záhadných okolností v Kalifornii o život. Převrhla se s ní loďka a ona utonula. Když ho sebrali, poslal poštou kauci a vypařil se. Doslechla jsem se, že žije v Turecku. Tam zločince nevydávají. Měl všechno a hodil to za hlavu. Zrovna jako tady ten, ať se jmenuje jakkoli.“

„Třeba Meyer vyhrabal v univerzitní kartotéce lepší jméno.“

„Nenapadlo tě, jestli ten člověk není duševně chorý?“

„Přemýšlel jsem o tom.“

„Pokud člověk žije v bludu, který si sám vymyslel, pak všechno, co dělá, má smysl pouze ve vztahu k tomu bludu. Kolik mu je? Kolem čtyřicítky? Nebo o něco víc. Něco takového mohl třeba provádět dlouhá léta.“

„Že by přitom na sebe neupozornil?“

„Jednou je tu, podruhé jinde. Nikde se nezdržuje.“

„Jaký blud může přimět muže, aby zabíjel ženy, které ho hluboce milují?“

„Trestá je za to, že milují někoho, kdo podle něho není lásky hoden?“

„Ale no tak, Annie!“

„Takže je to schíza. Milenec a vrah v jedné osobě. Existují daleko drastičtější duševní poruchy než tahle.“

Dál už jsme se o tom nebavili. Uložil jsem snímek i výstřižek zpátky do aktovky. Večeřeli jsme pozdě v hotelovém salónku.

„Tak jo," řekl jsem nakonec. „Co tě trápí?"

„Je to na mně vidět? Já nerada."

„Annie, asi před minutou jsem poznamenal, že tyhle brambůrky jsou vynikající. A ty ses usmála a řeklas, že opravdu jsou. Jenomže ony to jsou čirou náhodou restované ústřice."

„To není fér, jdi se vycpat, tohle se nedělá. To je podraz!"

„Tak co je s tebou?"

„Nechtěla jsem ti to ještě dneska říkat. Předvolali mě do Chicaga. Letím ve čtvrtek večer a vracím se v sobotu."

„Co se děje?"

„Jeden známý z Chicaga mi něco naznačil v telefonu."

„Co jako?"

„Vzpomínáš si na jistého Luddwicka, kterému jsem dělala sekretářku, když jsem u podniku nastoupila?"

„Co ho potom přeložili na Havaj?"

„Přesně tak. A jeho nástupce měl havárku a než se zotavil natolik, aby převzal tenhle hotel, já si vedla tak dobře, že mě tady nechali šéfovat nastálo."

„A od té doby si vedeš dobře pořád."

„Určitě si to myslí. Pan Minter, úřadující viceprezident, měl infarkt a odchází předčasně do důchodu. A tak na jeho místo povolávají Ala Luddwicka z Havaje. Čímž se Havaj uvolňuje. Hotel je zbrusu nový a dvakrát tak velký jako tenhle. A jde o daleko větší balík."

Podíval jsem se na ni nakvašeně. „Snad nechtějí to místo nabídnout tobě?"

„A proč ne? Nemám se za co stydět. Dřu jak mezek a mám výsledky. Stačí se podívat na ukazatele. Každý výkaz z počítače jim říká, že tady dělám divy."

„Taková nabídka je přinejmenším milá."

„Nejsem si jistá, že mi to místo nabídnou, Travisi. Zatím se to jenom šušká."

„Ale jestli ti ho nabídnou, nevezmeš ho, viď?"

„Proč bych ho herdek neměla vzít?"

„A co bude s námi?"

„Proboha, Travisi! Jak, co bude s námi? Ty prostě asi nechápeš, jak to v takovém kšeftu chodí, že ne? Právě teď je o mě největší zájem. Dejme tomu, že by mi to místo nabídli a já odmítla. Co by si o mně pomysleli? Ano, nejspíš by si mě tu podrželi, jenomže by o mně… začali pochybovat. Třeba se jí rozklepala kolena pustit se do něčeho většího. Třeba něco kuliší bokem, tam na jihu. Měli bychom jí tam asi udělat hloubkovou revizi. V okamžiku, kdy řeknu ne, přestávám být jejich zlatou holčičkou."

„A kdo potřebuje být zlatou holčičkou? Co je špatného na tom, jak žiješ teď?"

„Jak můžeš být tak přiblblej?"

„Hele, tak to tedy prr!"

„Myslím to vážně. Koukni, když pomyslím na to místo, úplně se mi rozklepe žaludek a nemůžu se pořádně nadechnout. Můj ty bože, miláčku, jedině tam na člověka čekají kopce cenných papírů, superdividendy a možná i křeslo ve správní radě. Koukej, mám svou práci v malíčku. Já tu práci miluju. Miluju náročné úkoly. Co mám podle tebe dělat? Přistřihnout si křidýlka a čekat u telefonu, až se pánovi tvorstva uráčí zavolat?" Pěstí si bušila do prsou. „Jsem jaká jsem a jiná nebudu. A vůbec, co děláš na Floridě tak hrozně důležitého? Pochopitelně, že tě nechci ztratit. Tak proč nemůžeš poslat ten svůj hausbót lodí na Havaj? Mohl by ses tam mít lip než tady. Ta tvoje stará parta kolem Bahia Mar po tobě za tři měsíce stejně ani neštěkne. Čeho by ses zřekl v porovnání s tím, čeho se mám podle tebe zříct já?"

Jídlo bylo dobré, ale sousta nám najednou v ústech zhořkla. Šli jsme se projít. Hádali jsme se celou cestu po pláži. Od západu se zvedl větřík a hnal před sebou na pevninu mračna hmyzu. Vlny pleskaly o hvězdami ozářený písek.

Nevyřešenou hádku jsme vzali s sebou do postele a oba jsme přitom tajně doufali, že milování ji nějak vyřeší místo nás. Ještě nikdy nebylo tak něžné. Jako by se v něm zrcadlil i smutek, lítost a loučení. Potom jsem ji políbil na zvlhlá víčka. Chutnala slaně. Zeptal jsem se jí, proč pláče.

„Asi pro to, co mohlo být a nebude."

„Kupříkladu?“

„Že nejsme mladší. Nevím. Mít dítě v mém věku a s takovou úzkou pánví by bylo velké riziko. A ty už se stejně nikdy nezměníš, McGee. Už je pozdě, aby po tobě skákali caparti. Ale i kdybych byla mladší a chtěla to riziko podstoupit, stejně by mě to, o čem jsem mluvila prve, nutilo k ostražitosti.“

„Co konkrétně?“

„To, jak před druhými skrýváš určitou důležitou část sebe samého. Ta rezervovanost, kterou nedokážu proniknout. Třeba jsi byl kdysi jiný. Třeba jsi tehdy dokázal ze sebe vydat všechno. Když jsi se mnou, mám pocit, že jenom bereš a nic neposkytuješ.“

„A ty máš pocit jako bys jenom dávala?“

„Počkej, drahoušku. Takhle to nemyslím. Neumím pro to najít ta pravá slova. Vím ale, že mám víc energie, než můžeš ty spotřebovat. Nemůžu se vydat ze sebe celá s tebou, protože ani ty, ani léta to nepřipustí. Zato se můžu do poslední kapky vydat ve své práci. Věř mi, nemotivuje mě snaha vydělat hromadu peněz, nebo být důležitá, anebo nutit lidi, aby si mě považovali. Chci dělat to, co dělám, protože je to náročná práce, a když mi jde od ruky, mám pocit intenzivního uspokojení. Dokážeš tohle všechno pochopit?“

„Mohu se pokusit.“

Vydala ze sebe v té temnotě zvuk téměř podobný smíchu. „Ach drahoušku, bylo to fajn. Potřebovala jsem tě. Potřebovala jsem z tebe víc, než jsi byl ochotný poskytnout, ale stejně to bylo hrozně fajn. A teď jsme všechno pěkně zpackali.“

„Jak to?“

„Jestli mi tu práci nabídnou, vezmu ji. Ale jestli to byl planý poplach a já zůstávám tady, nechci už v našem vztahu pokračovat.“

„Proč ne?“

„To, že se můžeš takhle ptát, je taky jeden důvod.“

„Třeba mi to tak nezapaluje.“

„Jak chceš. S tebou to prostě nemá budoucnost. Rozptyluješ mě. Vytváříš malé problémy s hotelovým personálem. Někteří z nich si myslí, že by na tom třeba mohli vydělat, kdyby měli v ruce něco, co by proti mě mohli nějakým způsobem použít, a já je pak musím vy-

vádět z omylu. Vždycky když odejdeš, je moje postel hrozně prázdná. A přece, když vím, že za mnou jedeš, pociťuju divnou nechuť. Jako bych byla tvým majetkem, nebo co. Ty a moje práce se překrýváte způsobem, který mi leze na nervy. Dokážeš to pochopit?“

„Mám dojem, že to asi začínám chápat. Můžeme třeba zůstat u toho, že kdykoli budeš chtít, můžeš za mnou přijet do Fort Lauderdalu.“

„Asi ne. Děkuju, a nemyslím, že by to bylo rozumné. Kromě toho vážně čekám, že to místo na Havaji dostanu.“

Otočila hlavu a mrkla na budík u postele. Tři deset.

„Travisi?“

Podstrčil jsem jí pod tělem ruce, objal ji a přitáhl k sobě.

„Travisi, prosím tě, udělej pro mě něco.“

„Jistě.“

„Tak vstaň, obleč se, sedni do svého pronajatého auta a jeď domů.“

Začal jsem otvírat ústa, ale přitiskla mi na rty dva prsty.

„Prosím tě, drahoušku. Chci si v klidu pobrečet. Chci brečet hrozně dlouho a pak budu spát jak zabitá. Prosím tě, jdi už. A nic neříkej, všechno jsme si už řekli.“

A tak jsem se potmě oblékl, sebral své saky paky, vyšel ze dveří, zavřel je a přesvědčil se, že jsou zaklapnuté. Jeden z jejích bdělých hlídačů mě zastavil, oslepil mě kuželem baterky a zachrochtal, že mě poznává.

Takhle jsem tedy na tom byl, když jsem v tom plechovém chrastítku svištěl přes Alligator Alley.

Říkal jsem si, že ženy jsou nepochopitelné bytosti. Říkal jsem si, že nechápe, čeho se vzdává. Říkal jsem si, že se o ní nejspíš jednou dočtu v novinách, za spoustu let, o upracované drobné šedovlasé ženičce, kterou zvolili do čela nějaké správní rady.

Cítil jsem se v koncích, opuštěně a podivně nicotně. Stále jsem si ještě namlouval, že jsou nepochopitelné.

Jenomže upřímnost se nedá do nekonečna utiskovat. Ano, věděl jsem přesně, co má na mysli. Věděl jsem přesně, proč dospěla k ta-

kovému rozhodnutí, a byl jsem nucen si přiznat, že pro ni to bylo to správné rozhodnutí.

Potom mě začaly pronásledovat nepříjemné pocity. Utrpěl jsem ztrátu. Odmrštila mě. Jsem zhrzený milenec. Jsem sám. A když jsem se pokoušel ucpat hlubiny svého žalu a své porážky, hluboko na dně své duše jsem nakonec narazil na něco malého a škaredého. Bylo to malinkaté a okrouhlé, podobné hlavě s rozšklebeným obličejem. Povídalo mi to samé šerednosti. Ustavičně mi to vykládalo, že se mi vlastně ulevilo. Namáhal jsem se vytlačit ze sebe krokodýlí slzy, ale ten malý ksichtík se na mě nepřestával šklebit. Cítil jsem se zahanbený.

Odemkl jsem hausbót a chystal se vklouznout zpátky do postele, když vtom jsem si uvědomil, že Annie měla třeba podezření, že si na mě došlápne ten malý ošklivý pocit úlevy a ulehčení. Všichni do jednoho, jak říká Meyer, jsme tak či onak, více či méně, skrytě či nepokrytě v jádru prohnilí.

Sbohem, malá Annie. Miloval jsem tě, jak milovat umím. A ještě dlouho budu pociťovat bolestnou potřebu být s tebou.

Co by se stalo, kdybych vážně naložil svůj hausbót na nákladní loď a vyrazil směr Havajské ostrovy? Změna prostředí. Čistší obloha. Cožpak jsem si nestýskal, že na Floridě jde všechno od desíti k pěti pod tíhou špíny, kterou má na svědomí nekonečná invaze nových usedlíků?

Florida je druhořadá, povrchní a laciná, nevkusná a hlučná. Zásoby vody se tenčí. Projektanti začínají brát útokem mokřiny a zátoky, zaštítění heslem nového ekonomického rozkvětu. Rybáři z povolání se stali ohroženým druhem. Miami je hlavní město světa v počtu vražd. Kamióny naložené fosfáty a ovocem drtí vytlučené staré silnice. Stále krutější sucha barví krajinu do hněda. Ti opatrnější se v noci vyhýbají neosvětleným plážím a chabě osvětleným ulicím z obavy před nožem nezletilce, klackem nějakého přivandrovalce, kulkou z ukradené pistole.

A přece… a přece…

Zase jednou popádluju v kánoi dolů po řece Withlacoochee, nazdařbůh v líném proudu a budu se dívat, jak se u paty osamocených

pahorků zvedá ranní mlha, budu pozorovat náhlé střemhlavé padání a kroužení hejna ptáků neuvěřitelné bělosti. Jednou, nevím kdy, zahlédnu na silnici před sebou aligátora, jak zvolna sjíždí po bahnitém břehu do jezírka, uvidím, jak mě jeho vyboulené oči pozorují, spatřím roztančené mračno miliardy komárů v paprscích slunce, pronikajících cypřišovitou mechovinou.

A třeba se ještě jednou budu za rozbřesku brodit proudem a vrhnu se do odlivu v napjatém, mlžném, bezvětrném tichu a najednou zaslechnu hlučné, sykavé nadechnutí delfína, který se vynořil kousek za mnou a vyděsil mě, až ve mně hrklo, a uvidím jeho dobrácký, záhadný úsměv, až zapíská znovu.

Uvidím divoké orchideje, sukovité cypřišovité větve, sluneční kroužky dopadající šikmo na zelenou vodu mokřin, plát větru ženoucího se travnatými pláněmi, mizejícího a utichajícího, hrdelní brebentění divokých krocanů, hasnoucí život uloveného tarpona, křídlaté žraloky, mrkající řasami, plovoucí upejpavě a nepolapitelně mezi vějířovitými korali, sytý, nepolevující, rozum rozrývající, burácivý, pištivý jekot mohutného hurikánu.

A třebas je Florida zanedbaná, její osud nejistý, třebaže ho notný kus spočívá v rukou lidí, jejichž jedinou myšlenkou je napakovat se a vzít roha, v rukou mizerných provinčních politických šíbrů s vyfénovanými pačesy, starců ze severu s mrazivým pohledem, upřímně se pyšnících svými závazky vůči akcionářům, prdelatých starých dobrých hochů z dobytkářských okresů s rukama v prachách až po navoněná podpaždí, přesto patřím jedině tam a ne jinam. Tam jsem a tam zůstanu do chvíle, než mě Neptunova společnost rozptýlí do rozředěných splašků na krok od pobřeží zábavy.

Poskytuje příliš mnoho magických okamžiků, jež vynahrazují všechny její nedostatky. Příliš mnoho záblesků čiré rozkoše.

Uvědomil jsem si, že nemá smysl pokoušet se usnout. Vyhrabal jsem nejvyšší sklenku, jakou jsem měl, v chladničce jsem našel čtyři nenatlučené pomeranče a z pomerančové šťávy, roztlučeného ledu a Boodjesova džinu jsem namíchal snídani pro jednoho truchlícího dlouhána a odnesl jsem si ji na můstek v přední části horní paluby. Zatočil jsem kapitánskou stoličkou a opřel paty o pravou stranu pří-

strojové desky. Kdesi u Baham se po nebi jako lososové vlákno vinul příslib úsvitu.

Uvědomil jsem si, že Annie už třeba nikdy nepřijde a zničehonic mě zachvátil dávivý, hlodavý pocit ztráty, jakési živé zoufalství. A žádná úleva, která by ten pocit zmírnila.

Když ve mně zmizela polovička drinku, rozezvoněl se telefon. Pospíšil jsem dolů, protože jsem věděl, kdo volá, a doufal jsem, že to nepoloží. Stihl jsem to.

„Prosím?“

„Heleď. Takhle ne.“

Zhluboka jsem vydechl. „Máš pravdu. Takhle ne, Annie.“

„Jelikož a protože, byli jsme přátelé.“

„Snad ještě jsme přátelé,“ řekl jsem.

„A přáteli zůstáváme.“

„Dej mi vědět, jak jsi dopadla v Chicagu.“

„Dám.“

„Doufám, že ti to nabídnou a ty po tom skočíš a budeš makat do úpadu.“

„Díky. Chvilku to ale potrvá, než to tady někomu předám. Důkladně. Takže…“

„Se ještě uvidíme.“

„Tak budeme mít čas rozejít se o něco lépe než dneska v noci. Byla jsem hrozná. Promiň.“

„Ty mně.“

„Jak to, že dva mohou být víc než součet dvou jedinců a pak o tolik míň?“

„Asi to bude tím, že jsou to jenom lidi, Annie.“

„Tak jo, musela jsem ti zavolat. Dobrou noc, anebo dobré ráno, vyber si. Spal jsi?“

„Seděl jsem nahoře se studeným drinkem, napadaly mě dlouhé lítostivé myšlenky a čekal jsem na svítání. A ty?“

„Sešla jsem dolů a seděla u vody. Samé dlouhé smutné myšlenky. Tak jsem nakonec musela k telefonu.“

„Zlom vaz, kamarádko.“

„Ty taky,“ řekla a zavěsila.

Vrátil jsem se nahoru a vzal jsem pod ochranu zbytek drinku. Dopil jsem poslední kapku, když se slunce vylouplo do šmouhaté vytékající červeně, zduřelé příslibem zanícených spálenin na začátečnické bílé pokožce rekreantů a dalšího protmavnutí bronzu na vychrtlých, svraštělých tělech osmdesátníků, podobných starým ještěrům a vyložených na soukromých terasách. Sešel jsem dolů a usnul spánkem, který mě obtočil jako gigantické obinadlo. Když mě v poledne probudil telefon, pociťoval jsem divný zmatek, najednou jsem nevěděl, kdo jsem a kde to jsem.

## 12

„Odkud voláš?“ zeptal jsem se Meyera.

„Z Holiday Innu v Austinu. Jedinou novinu, kterou ti mohu sdělit, je, že žádnou nemám. Až na to, že mě bolí oči.“ Jeho hlas prozrazoval únavu a znechucení.

„Dostal jsi můj vzkaz?“

„O jménu Jerry Tobin? Ano. Můj přítel má sice studijní volno, ale absolvent, který ho zastupuje, mně ten dopis od tebe předal. Řekl bych, že to pouze potvrzuje naši domněnku.“

„Souhlasím.“

„Travisi, snažil jsem se co nejlépe odhadnout jeho věk, a podle toho jsem vybral sedm nejpravděpodobnějších ročníků. Zjistil jsem, že Úřad ředitele pro studijní záležitosti a dotace má knihovní středisko a tam byli tak laskaví, že mi poskytli adekvátní prostor a přístup ke kompletní sbírce ročenek ze zdejší univerzity a také z poboček v Arlingtonu, Dallasu a El Pasu. Mají rovněž ročenky ze všech ostatních vysokých škol ve státě. A tak mohu prohlásit, že náš člověk nevystudoval žádnou fakultu Texaské univerzity, ani Texaské křesťanské univerzity ve Fort Worthu, Texaské jižní v Houstonu, Texaské východní v Tyleru, Texaské luteránské v Seguinu, Texaské A a I v Kingsvillu, Texaské vysoké školy technické v Lubbocku, Texaské Wesleovy univerzity ve Fort Worthu, Texaské A a M v College Stationu a Prairie Viewu, Východní texaské baptistické v Marshallu,

Státní univerzity východního Texasu v Commerce, Státní univerzity severního Texasu v Dentonu, ani Státní univerzity západního Texasu v Canyonu. Ani Dallaské univerzity v Irvingu.“

„Pro…“

„Nech mě domluvit. Našel jsem řadu lidí jménem Lawrence a řadu lidí jménem Tobin. Vzájemné porovnávání nějak nevedlo k ničemu. Vyšel jsem tedy z předpokladu, že třeba nedostudoval, a tak důkladně zkoumám skupinové fotografie ve všech ročenkách a je jich sto pětadvacet, abych byl přesný. Jedna z Baptistické univerzity východního Texasu, což je dost nepravděpodobné místo, a navíc z dost nepravděpodobného roku, chybí. Jestli je možné opotřebovat dost velkou lupu, tak mně se to povedlo. Měl jsem fotografii toho chlapa po ruce, aby mi neustále osvěžovala paměť. Zamyslel ses někdy nad tím, jak hodně se většina mladých mužů sobě podobá? Řekl bych, že zrovna tak, jak my připadáme všichni stejní jim. Vytipoval jsem několik těch, kteří by mohli přicházet v úvahu. Poznamenal jsem si ta a ta škola, ročenka toho a toho ročníku, stránka padesát šest, fotbalové mužstvo, druhá řada shora, pátý zleva. Shromáždil jsem asi patnáct těch, kteří připadají v úvahu, a ještě jednou je prověřím, jakmile seženu kousek průhledné fólie na překrývání a mastnou tužku na domalování vlasů a vousů, podle toho, jak je má na fotkách těch patnáct kluků. Nejspíš je nebudu schopen eliminovat všechny. Bez ohledu na to, kolik nám jich z těch patnácti zůstane, shromáždím u každého rozhodující životopisné údaje.“

„To vypadá na pěknou fušku.“

„Taky že ano, o tom nepochybuj. Bádání patří k mému základnímu vzdělání. Shromažďování faktů. Člověk by řekl, že je to otrava. Když je ale pohromadě dost faktů, dá se dospět k nějakému závěru. To je na tom právě zajímavé.“

„Je možné dojít k různým závěrům?“

„Buď ho najdu, a pak se tedy dovíme, kdo to je, nebo kdo to byl, anebo ho nenajdu a můžeme se přiklonit k závěru, že neabsolvoval žádnou vysokou školu v Texasu a pravděpodobně ani žádnou nenavštěvoval; anebo, pokud ano, neprojevoval mimo školu žádnou aktivitu.“

„A to je podle tebe vzrušující?“

„Řekl jsem zajímavé. Měl jsem z něho pocit, že nějaké vzdělání má. Povrchní znalosti. Přibližně takové, jaké bys získal, kdybys absolvoval státní univerzitu na atletické stipendium, nebo kdybys vystudoval nějakou průmyslovku.“

„Kdy s tím budeš hotov?“

„Možná už zítra. Byl bych hotový dávno, kdyby mě nechali dělat po večerech. Jenomže tady v pět zavřou, zamknou a zapnou poplašné zařízení.“

„Co s načatým večerem?“

„Víš, Travisi, hloubal jsem tuhle o televizi a přišel jsem na něco moc zvláštního. Jak to tak vypadá, firmy platí reklamní agentury za natáčení reklamních šotů, které kritizují konkurenční výrobky. Lincoln je lepší než cadillac. Víno z kalifornských vinných sklepů je lepší než víno francouzské nebo španělské. Léky proti bolestem hlavy, léky proti pálení záhy, deodoranty všechny se holedbají, že jsou lepší, účinnější a trvanlivější.“

„A co má být?“

Ozvalo se krátké zafunění, tradičně signalizující Meyerův netrpělivý údiv, že ho někdo nechápe. „Travisi, jakožto ekonom, který se slušně vyzná v realitě, ti mohu říct, že výrobci připouštějící tak okaté pitomosti jsou vinni nebetyčnou blbostí. U zaměstnanců reklamních agentur se určitá bezduchost dá předpokládat, ale ne u lidí, kteří je živí.“

„Nechápu.“

„Obchodníci odedávna vědí, že zlehčování výrobku nebo služby konkurence se rovná sebevraždě. Dejme tomu, že Jones, Smith a Brown vlastní obchody na Hlavní třídě a každý z nich vypráví zákazníkům, že ti druzí dva jsou šejdíři. Netrvá však dlouho a zákazníky napadne, že vlastně všichni tři prodávají šunt a poskytují mizerné služby, což má za následek úpadek jejich živností. A v televizi zase průměrný spotřebitel věnuje reklamám tak málo pozornosti, až mám podezření, že když se v ní zmíní konkurenční výrobek, uloží se jeho jméno ve vědomí stejně pevně jako značka, které se dělá reklama. Promiň, že o tom mluvím v telefonu, ale děsí mě taková stupidita,

která přijde na tolik peněz. Mohla ji přivést na svět pouze kultura založená na řízení věcí jednotnou shodou názorů, míněním výboru. Člověk může vyjádřit svoji nelibost pouze tím, že nikdy nezakoupí výrobek, který mu ustavičně cpou pod nos s tím, že je lepší než podobný výrobek od konkurence. Kdybychom to tak udělali všichni… Odpusť mi to odbočení. Co je s Hackovou lodí?“

„Skočil jsem se tam podívat. Ještě není zpátky v kotvišti. Poptával jsem se a řekli mi, že je ještě v loděnici.“

„Jak se daří Annie?“

„Má se skvěle.“

„Stalo se něco?“

„Povídal jsem, že se má skvěle. Co je na tom špatného?“

„Jen se nedělej. Přede mnou nemusíš nic předstírat.“

„Chtějí jí nabídnout lepší místo. Ona si myslí. Má šéfovat daleko většímu hotelu na Havaji.“

„A jestli jí ho nabídnou, vezme ho.“

„Jo.“

„A tohle tě tak sebralo?“

„Asi ano.“

„Chtěl bych v sobotu v poledne chytit letadlo do Houstonu. Hodilo by se ti, kdyby …“

„Přiletím odpoledne a uvidíme se u tebe.“

„Zjisti, kdy máš přiletět a zavolej mi ještě, můžeme se třeba sejít na letišti.“

Ve čtyři hodiny téměř snesitelného sobotního odpoledne jsme byli zpátky v bytě. Dýchl na nás dusnem, zatuchlinou a pustotou. Meyer zapnul klimatizaci. Prázdnota bytu jenom potvrzovala smrt jeho neteře. Na polici s knihami byla rozestavena sbírka malých keramických koček, šatník byl stále plný jejího šatstva.

Meyer si v Austinu koupil košili. Šedou, kovbojského střihu, s krátkými rukávy a perleťovými knoflíčky. U rozhaleného krku mu vykukovaly kudrlinky černého kožichu. Sedl si a pročítal kopii výstřižku o smrti slečny Doris Eaglové.

„Jde skutečně o jednoho a téhož muže?“ zeptal se.

„Bezpochyby. S Eaglem to vážně zamávalo.“

„Takže tenhle chlap se teď někde promenáduje,“ řekl Meyer a doprovodil svá slova všeobjímajícím gestem, „jí, spí, myje si ruce, přemýšlí si a vzpomíná na své ženy. Dovol, abych ti ukázal, co jsem získal já.“

Zúžil výběr na čtyři tváře a měl fotokopie skupin, v nichž se objevily.

„Snažil jsem se obstarat negativy,“ řekl, „ale jelikož ročenky se víckrát než jednou nevydávají, výtvarná část, fotografické přílohy a slepé stránky se po sjetí na tiskařském lisu vyhazují. Naše subjekty jsem zakroužkoval červenou tužkou.“

Windham sdělil Meyerovi, že náklaďák je jeho a ať si s ním dělá, co chce, akorát že může přijít na přetřes otázka pojištění. Pojištěnec totiž zemřel. A pojišťovny skočí v případě nehody po jakékoli zámince, aby nemusely akceptovat nároky poškozeného. A tak jezděte až do pondělí odpoledne moc a moc opatrně, anebo, a to by bylo vůbec nejlepší, nejezděte vůbec a já ho dám do pondělka pojistit.

Meyer řekl, že bude patrně rozumnější nejezdit s ním vůbec. Byl přepadlý. Oči měl unavené. Jeho mozek se zdál přetažený. Prohlásil, že se cítí starší než jindy. Rychle se stmívalo. Usnul v křesle. Napadlo mě, že půjdu ven a splaším něco k snědku, uvědomil jsem si však, že bych na odchodu spustil celé poplašné zařízení, jelikož neznám správnou číselnou kombinaci, kterou je třeba namačkat na ovládací desce. Vydal jsem se vyplundrovat spíž a lednici. Pod dřezem jsem našel trochu vína a kapku vodky, ve spíži plechovku chili a v ledničce zabalený kus ementálu. Dal jsem si vodku s ledem a ohřál chili se spoustou tence naplátkovaného sýra. Zacloumal jsem Meyerem a mlčky jsme se o jídlo podělili. Odšoural se do postele. Já jsem sklidil, porozhlédl se kolem a objevil brožovaný román Stephena Kinga o velkém psisku s nadpřirozenými vlohami. Vzal jsem si knížku do postele a četl o hodně déle, než jsem měl původně v úmyslu. Ze psa šel hrozný strach. Z autora taky. Vrtalo mi hlavou, jestli by uměl odhadnout, jaký člověk je Evan Lawrence: šel z něho strach jako z Kingova psa, ale na jiný způsob.

Snažil jsem se zaplašit myšlenky na Annie Renzettiovou, ale sotva jsem zhasl, byla tam. A před očima mi ustavičně blikala myšlenka: ZPACKAL JSI TO, ZPACKAL JSI TO. Později se objevil jiný nápis, vzdálenější a ne tak zářivý, avšak o nic méně neodbytný: UŽ NIKDY NENAJDEŠ NIC LEPŠÍHO.

A co jako? Teplé hnízdečko a rodinný krb? Elektrickou sekačku pod stromečkem? Zlatosrstého loveckého psa, který bude vystrkovat hlavu z auta a slintat?

Jak to řekl ten kluk námořnická, co se ládoval špenátem: „Sem jakej sem.“

## 13

Museli jsme vyřídit ještě pár byrokratických náležitostí ohledně majetkového převodu a registrace vozidla, a proto jsme v té dodávce vyrazili z města v pondělí šestadvacátého tak pozdě, že jsme stačili dojet sotva k Robstownu, což je díra takových patnáct kilometrů západně od okraje Corpus Christi. Zůstali jsme na noc v motelu na druhém konci Robstownu, na silnici sedmdesát sedm, a jen jsme za sebou zavřeli dveře pokoje, Meyer popadl telefonní seznam a začal pátrat po jménu Rodefer.

Rodeferů našel devět, ale u žádného z nich nestálo před příjmením Coy Lee nebo C. L., a dokonce ani C. Meyer je tedy chtěl vyřídit jednoho po druhém. „Město máme hned za rohem. Proč ne? Proč máme začínat se svítilnami, když můžeme tohle shodit ze stolu jedna dvě? Anebo taky kápnout na toho pravého.“

U prvního Rodefera telefon nikdo nebral. Když začal vytáčet číslo druhého, uvědomil jsem si, že bych se toho měl ujmout sám. K jeho viditelné úlevě jsem si přisunul telefon k sobě a vytočil další číslo.

„Prosím?“ ozval se váhavě ženský hlas, ani mladý, ani starý.

„To je pani Rodeferová?“

„Teda… ano, až na to, že po r vyslovujeme ou.“

„Rodeferová, samo, já to věděl. Prostě, asi, milospani, sem to správně neřekl už takový léta, že sem to řekl špatně. Třeba mi můžete pomoct, milospani. Je to ňákejch let, co sem v Austinu chodil do školy s Coyem Leem Rodeferem a teďkou se vynacházím tady v motelu vedle Robstownu a koukám sem do ty bichle, esli je v ní taky ta stará vojna Coy Lee a vono nic. Je tam ale fůra Rodeferů a tak mi napadlo, chlapče, proč to neprubnout a nevoptat se, esli to není ňáká přízeň, voni už by ti řekli, kde ho najdeš. My dva smě totiž spolu běhali v jednom mančaftu.“

„Coy Lee, to je bratranec mého manžela! Jak že se jmenujete?“

„Travis McGee, milospani. Jenom tudy projíždím.“

„Inu, jestli jste spolu chodili do školy, tak asi budete vědět, proč toho musel nechat.“

„Vo tom vážně nemám šajna, pani Rodeferová. Já sem totiž, abyste chápala, to taky musel zabalit, jelikož se mi rozmarodila máma a já musel ject domů a starat se vo ni. Pořád sem si sliboval, že se jednou vrátím a dokončím studie, ale nikdy to tak nějak nevyšlo.“

„Zkrátka, abych vám to tedy řekla, zničehonic začal být tak unavený, vyčerpaný a zničený, že si mysleli, že má tuhletu… jak se to jenom jmenuje? No, tu nemoc z líbání. Nemůžu si vzpomenout na název.“

„Mě to taky zrovna nenapadá.“

„No nic, udělali mu spoustu krevních zkoušek a ukázalo se, že má leukémii.“

„To je hrůza! Byl to chlap jak hora.“

„Vrátil se sem a nastěhoval se k rodičům do svého starého pokoje. Věčně ho jenom šibovali do nemocnice a zpátky, já nevím kolikrát. A pak měl revizi… ne, to bude nějak jinak.“

„Myslíte remisi, milospani? Jako, že se mu načas ulevilo?“

„Přesně tak! No nic, jeho máma se z toho mohla pominout, a já mám dojem, že právě tohle dohnalo jeho tátu k pití. Jeho táta byl bratr táty mýho Bena. Nepřežil Coye Leeho ani o rok.“

„Snad neumřel!“

„No ba. Oba umřeli, Coy Lee i jeho táta, ani ne rok po sobě. Jeho táta se jednou namazal a ve tři ráno se obrátil s dodávkou na stře-

chu. A měl to odbytý. S Coyem Leem to vzalo žalostnej konec. Spadl se na slabejch pětačtyřicet kilo a umřel v nemocnici. Máma ho držela za ruku a chlácholila ho, že všechno bude určitě zase dobrý. Tehdy jsem právě začala chodit s Benem a sebralo ho to víc, než bych si bejvala myslela. Je to fakticky hrozná nemoc, ale dneska přej dokážou pomoct lidem, co ji mají, daleko víc než tehdy. Hrozný bylo, že měli jenom jeho. Jeho máma si vzala chlapa se sedmi odrostlejma děckama asi dva roky nato, co se zabil táta Coye Leeho. A víte co, já jí povím, že volal jeden mužskej, kterej se kamarádil s Coyem Leem v Austinu, a ptal se po něm a já vám musela říct, co se s ním stalo.“

„Řekněte jeho mámě, že to byl správnej kluk. Byl to dobrej kamarád a je mi vopravdu líto, co se stalo. Řekněte jí, že všichni, co se s ním v Austinu znali, ho měli moc rádi.“

„To bude ráda, hned zejtra k ní doběhnu.“

„Díky za pomoc.“

„Mrzí mě, že to musely bejt tak špatný zprávy. Ale takovej je halt život.“

„To máte pravdu. Na shledanou.“

Meyer seděl celou tu dobu na pelesti mé postele, aby celý rozhovor vyslechl. Když jsem zavěsil, odsedí si a vrtěl hlavou.

Nesejde na tom, kolikrát to uděláte, kolikrát se vydáváte za někoho, kdo nejste, jakmile vám prostě nějaký důvěřivec upřímně pomáhá, cítíte se pěkně svinsky. Vodit za nos nevinnou duši nepřináší nijaký požitek z pocitu, jak je člověk vypráskaný. V zapadlých končinách Slunečního pásu znamená přátelství hodně. A když se chce člověk něco dozvědět, zvolí si nejrychlejší možný způsob, i kdyby měl handlovat s něčím, co nikdy neexistovalo.

Nakoukli jsme do motelové restaurace a rozhodli jsme se, že se raději poohlédneme po ničem jiném. Zajeli jsme do města a padl nám do oka restaurant, kde se zaručovali, že za žádných okolností nepřesmaží steak. Seděli jsme nad kávou a Meyer konečně promluvil: „Ten hovor s tou paní byl depresivní.“

„Tys neznal starýho Coye Leeho tak dobře jako já.“

„Nech si ty vtipy, hmm?“

„Máš pravdu, byl trapný.“

„Dumal jsem o tom, co podnikneme. Dejme tomu, že bychom ho našli v Corpus Christi? Co když byl Evanem Lawrencem a Jerrym Tobinem a Coyem Leem Rodeferem? A my se před ním objevíme v těchhle texaských hadrech, širácích, keprových kalhotách a směšných košilích? Co potom?“

„Budeme se snažit nepřijít mu na oči.“

„Jenom ho vypátráme?“

„A předáme do rukou spravedlnosti. Jako v tom seriálu Kouř z hlavně s Marshalem Dillonem.“

„Nebude to krajně obtížné, Travisi?“

„Pokud se nám nepodaří obstarat víc důkazů, než máme teď, což je skoro nula, krajně je slabé slovo.“

„Tak co tedy?“

„Meyere, proboha svatého, nemůžeme si přece všechno naplánovat dopředu. Budeme improvizovat. Možná se namočil i v něčem jiném. Třeba natrefíme na něco, co se dá proti němu použít jako důkaz. Zdá se, že rád zabíjí ženy. Pro peníze. Možná se v době, o které zatím nevíme, dopustil nějaké chyby. Martin Eagle by rád, abychom mu dali vědět, až ho najdeme. Mám prostě jenom pocit, že čím hlouběji v minulosti objevíme jeho stopu, tím více se dozvíme. Nemám v úmyslu připlížit se k němu zezadu a shodit ho ze srázu. Podle toho, co nám je momentálně známo, policie ho zatím za nic nehledá. Třeba nezabil čtyři lidi. Třeba někdo umístil nálož, aby zabil jeho, protože se domníval, že bude toho dne na tvé lodi. Třeba na lodi byl. Ty bys mi to měl logicky objasnit, a ne já tobě.“

Křečovitě se usmál. „Moc se mi nedaří, viď? Podle všeho o tom nedokážu přemýšlet. Chci mu prostřelit hlavu. Chci ho vidět mrtvého.“

Časné ráno příštího dne nás zastihlo daleko v údolí řeky Rio Grande. Pokračovali jsme dále do Harlingenu, kde nás lákaly bufety a jídelny všech možných firem, o kterých jsme kdy slyšeli, i spousta takových, které jsme viděli poprvé v životě. Na jednom místě jsme zastavili a podívali jsme se do mapy.

Okresy přicházející v úvahu byly Willacy, Hidalgo, Starr, Zapata, Jim Hogg, Brooks a Kenedy. V údolí samé lesíky, cestou na sever více velkých zelinářských a dobytčích farem.

Jestli je tohle končina, kde Evan Lawrence alias Jerry Tobin rozprodával svých třicet tun japonských kamenných svítilen, budou určitě ležet někde venku na očích, pokud se dostaneme až k domu. To ovšem není jednoduché, jelikož na venkově se stavení, stodoly a kůlny nacházejí dost daleko z dohledu veřejných silnic.

Potřebovali jsme nějakou šikovnou výmluvu, aby po nás nestříleli za vstup na soukromý pozemek. Kdybychom si obstarali nezbytnou výstroj, abychom vypadali jako zeměměřiči, nejspíš by nás zastřelili za vyměřování. Nakonec napadla Meyera spásná myšlenka. Museli jsme si ale sehnat síťku na hmyz a stlouct bedýnku na vzorky.

Dojeli jsme až do Raymondvillu a na silnici sto osmdesát šest jsme odbočili doleva. Než jsme zastavili u třetí farmy, měl Meyer nacvičený postup v krvi.

„Paninko, pracujeme na jednom výzkumném projektu pro Texaskou univerzitu v Kingsvillu. V poslední době došlo k přemnožení pavouka poustevníka, čili šmidláka, jak se mu někdy říká. Rádi bychom, kdybyste nám dovolila prozkoumat okolí základů vašeho domu a hospodářských budov. Nepotřebujeme vstoupit do žádné budovy a neponičíme žádné rostliny. Jde o malého šedohnědého pavouka s podlouhlým tělem. Jeho kousnutí způsobuje často horečku, nevolnost, křeče a hnisání v ráně. Jestli tady nějaké najdeme, dáme vám vědět.“

Stará modrá dodávka vypadala věrohodně a z nás se zanedlouho řinul pot tak, že jsme i my působili hodnověrným dojmem. Nikde nás neodmítli. Ne že by lidé zrovna překypovali vlídností a ochotou, avšak Meyerovo pedantické profesionální vystupování jako by jejich podezření rozptylovalo.

Vandrovali jsme po úzkých silnicích a venkovských cestách a projeli jsme Puerto Ricem, Saň Isidrem, Agua Nuevou, Viborasem, Robbersonem, Guerrou. Přestal jsem naše zastávky počítat. Po kamenných svítilnách ani stopy. V městečku jménem Premont jsme zhltli mizerný sendvič a pomerančovou limonádu a asi hodinu nato

jsme objevili první kamennou svítilnu. Stála na zahrádce před malým bílým stavením, severně od města Rios, na okresce číslo tisíc tři sta dvacet devět.

Malá boubelatá žena se zlatolomem v úsměvu nám dovolila, abychom se porozhlédli kolem. Jak jsme byli domluveni, Meyěr se vydal se svou síťkou na obchůzku a já spustil: „Upoutala mě tamhleta vaše kamenná svítilna. Měl jsem kamaráda, který takové prodával. Možná jste ji koupila od něho."

„Co vás nemá! My tady být teprve šest aňos. Byla tu."

„Mají ji i jiní lidé?"

„Jsou moc chezký."

„Ano, jsou hezké. Víte o někom, kdo ji taky má?"

Zazubila se a krátkou buclatou rukou opsala oblouk, který zahrnul celý svět na sever a západ od Rios. „Chodně moc lidí ji mít," řekla.

Zamířili jsme na sever a na první křižovatce jsme odbočili na západ. Octli jsme se v kraji kamenných svítilen. Na třetí farmě, kde takovou měli, jsme se setkali s člověkem, který si ji koupil.

„Safra, to musí bejt patnáct, sedumnáct let, co mě donutila koupit tu hovadinu. Prodával je takovéj floutek ze starý dodávky. Člověk si s ním pěkně povykládal. Velký se prodávaly za dvaačtyrycet dolarů na dlaň a malý za pětatřicet. Musela mít tu velkou, aby ne. Úplně se do té pitominy zblbla. Kolikrát, když byla teplá noc, vyběhla na zahradu a dala do ní svíčku, a potom si stoupla doma k oknu a koukala na ni skrz síť proti komárům. Líbilo se jí koukat na ni oknem. Kolikrát jsem si z ní dělal šoufky, že za těch dvaačtyrycet dolarů si mohla z petrolejek a žárovek vyzdobit celou zahradu."

Byl to svalnatý padesátník, sluncem vyuzený, do čela měl posunutý slamák a oči vodově modré jako pracovní košili. Ruce jako lopaty byly zkřivené dřinou a na zvrásněných předloktích mu vystupovaly tlusté modré žíly.

„Myslíte, že by se upamatovala na jméno toho cesťáka?"

„Allie zemřela před šesti lety, můj milej. Jednoho deštivýho červnovýho dne, sotva den po svejch čtyryačtyrycátejch narozeninách. Přinesl jsem jí dárek, ale už mě nepoznávala. To už nepoznáva-

la lautr nic. Nikdy na tom nebyla se zdravím bůhvíjak. Klempírovala se srdcem, ledvinama, plícema a člověk měl dojem, že jí odcházejí všechny najednou. Nevím, proč vám to tady vykládám. Člověk tu ale za celej boží den o nikoho nezavadí, a tak je potom řečnej.“

„Vy jste toho cesťáka náhodou neviděl?“

„Jenom zdálky. Viděl jsem ho tam stát, když si přišla pro peníze. Měl jsem dojem, že honíte nějaký pavouky, ale koukám, že nejspíš jdete po tom rajzákovi s lampama.“

Křečovitě jsem se zašklebil: „Dvě mouchy jednou ranou.“ Právě v tom okamžiku k nám přiběhl Meyer a opatrně před sebou nesl zatočenou síťku.

„Tohle je šmidlák,“ řekl nervózně.

„Na to vem jed,“ přitakal jsem a přemístili jsme ho do naší improvizované bedýnky na vzorky. Vypadal líně a letargicky. Meyer vytáhl z kapsy poznámkový blok a zaznamenal čas a místo nálezu.

„Dokázal byste toho cesťáka popsat?“ zeptal jsem se toho muže.

„Safra, vypadal jako všichni zdejší Amerikán, ale mexikánsky uměl, jen co je pravda. Slyšel jsem, jak si povídali s Allie a huba jim jela jak kafemlejnek. Allie jsem poznal, když jsem pracoval ve Vera Cruz, to už ani není pravda. Nejhezčí holka, jakou jsem v životě viděl. Jenom ta mexikánština mi nějak nelezla do hlavy A pánbůh je mi svědkem, že jsem měl snahu. Byla to opravdu chytrá ženská. Potíž byla v tom, že jsem jí chtěl říkat věci, kterým by stejně nerozuměla, poněvadž se nikdy dobře anglicky nenaučila.“

„Odkud je vozil?“

„To vám můžu říct. Ta, kterou si vybrala, měla nahoře vyrýpnutý do kamene nějaký takový rýhy. A tak se sebral a zajel pro novej poklop. Byl moc ochotnej. Že přej je to tam a zpátky slabejch osumdesát kilometrů. Skladoval je někde na sever od Freeru, vedle dálnice es šestnáct.“

„Máte obdivuhodnou paměť, pane,“ utrousil Meyer.

Muž se usmál a zavrtěl hlavou. „Ani ne. Tady u nás se nestavuje tolik lidí, abyste si je nedokázal zapamatovat všecky. A Allie s ním mluvila pěkně dlouho. Možný, že to mě popíchlo, abych si ho pořádně okoukl.“

Poděkovali jsme mu za pomoc. Vypadal poněkud sklesle, že se máme k odchodu. Odjížděli mu hosté. Kolem stavení byl jakž takž pořádek, ale když jsme nakoukli do domu, uviděli jsme na podestýlce ze zmačkaných novin ležet tlusté hnědé psisko a malého krocana, klovajícího do něčeho na podlaze za sebou.

Po pár kilometrech jízdy jsem zastavil a Meyer hnědého poustevníka vyhodil. Když zase nastoupil, zeptal jsem se ho, zda ho rozšlápl. Odpověděl, že o tom přemýšlel, ale nakonec dospěl k názoru, že pavouk má taky svoje práva a odehrál svou roli v naší šarádě dost slušně a v pravý čas a že i on má v přírodě své místo, tak jako ježdík, sněžná husa a Americký svaz občanských svobod. Připomněl jsem mu, že jsou jedovatí, a on na to, že člověk musí obyčejně takové zvíře v přírodě vydráždit, aby ho kouslo. Musí ho ohrozit anebo mu pocit ohrožení vsugerovat. Prý jsou jedovatí i pastevci ovcí na Západě, protože se domnívají, že je ohrožují kojoti, třebaže všechny vědecké údaje ze spolehlivých zdrojů naznačují, že je tomu jinak. Vlci údajně nikdy nenapadli ruskou trojku, a kousnutí tarantuly je méně nepříjemné než včelí žihadlo. Tvrdil, že čím nejistější se stává existence veškerých živých tvorů na zemi, tím cennější je život jednoho každého z nich. Řekl jsem mu, že odbočil sakra trochu daleko od problému, jestli se má mrňavý hnědý hmyz zašlápnout nebo ne, a on mi na to řekl, že ten pavouk není žádný hmyz, nýbrž osminohý dravý pavoukovec řádu Araneae. Zeptal jsem se ho, zda se jeho úcta k životu klene od hnědých pavouků k Evanovi Lawrencovi i on přece musí mít v řádu věcí své místo. Meyer mi sdělil, že mám sklon podkládat diskuse emocemi, čímž je zbavuji veškeré intelektuální zajímavosti. Řekl jsem mu, že mám vážně obrovskou kliku, že mám takového kamaráda, který mi všechno dovede tak osvětlit.

Pozorně pročítal své poznámky a pak řekl: „Ze studentů, kteří přicházeli v úvahu, jsme vyloučili jednoho: Rodefera. Z těch tří zbývajících by nejspíš mohl mluvit plynnou španělštinou Cody T. W. Pittler. Patrně pochází z Eagle Passu. To je na hranicích. A šel studovat na pobočku Texaské univerzity v El Pasu, což je také na hranicích. To pochopitelně nevylučuje Wyatta a Brooma. Ani to neznamená, že jeden z těch zbývajících musí být nutně Evan Lawrence. Jedi-

né, co z toho plyne, je náš další postup. Pokud máme vynaložit stejné úsilí na prověření Wyatta, Pittlera a Brooma, bylo by logické začít u Pittlera.“

„Napadá mě, že Allie byla asi pěkná ženská.“

„Měli bychom se ve Freeru pozeptat na jistého pana Guffeyho, pokud někdo takový skutečně existuje.“

„A změnit strategii, mám dojem.“

„Jak to myslíš?“

„Nemusíme si vymýšlet žádnou boudu, abychom z někoho dostali, kde najdeme Guffeyho. Jestli ho najdeme, něco nás už napadne.“

## 14

Freer byl křižovatkou tří očíslovaných silnic. Vypadal placatě a roztahaně a žily v něm možná dva nebo tři tisíce obyvatel. Na kraji města jsem zahlédl zásobovací prodejnu se zemědělským nářadím. Před ní u krajnice stála pestrá řada traktorů nejrůznějších značek.

Našel jsem místo k zaparkování ve stínu a vešel jsem dovnitř. Byla tam malá kancelář a předváděcí hala a za ní venku ještě údržbářská dílna. Meyer přešel loudavě na druhou stranu k traktorům a pozorně si je prohlížel. Kovbojský slamák měl posunutý do týla, v koutku úst žmoulal zápalku a palce měl zaháknuté v postranních kapsách farmářských kalhot. Vypadal takřka ne docela autenticky. Byl jsem však rád, že ho vidím improvizovat. Začínal přicházet na chuť skromnému umění přetvářky. Jako zastara, před příchodem grázla Boba.

Líně jsem se přitočil dovnitř a obloukem jsem si to namířil k dvěma mužům, kteří se opírali o obludný kus žluté mašiny. Neměl jsem potuchy, k čemu by se dala použít. Budila dojem, jako by měla sloužit k dobývání pařezů a drcení malých domků. Jeden byl starý, oblečený do žlutých tepláků. Tvarem připomínal pivní džbán, rozcuchané bílé vlasy mu trčely do všech směrů a nad levou náprsní

kapsou měl červenou bavlnkou vyšito Buňky. Ruměné tváře mu bezmála ladily s výšivkou.

Ten druhý byl snědý, o hodně mladší a ohromný pořez. Figura jak almara. Hádal bych takových sto osmadevadesát do výšky a sto třicet kilo živé váhy. Měl kulatý dobrácký obličej a nos rozmačkaný skoro na placku.

Přišel jsem blíže a uslyšel jsem, jak Buňky říká: „Poslyš, Migueli, nebudeme si namlouvat, že s tím banka bude souhlasit. Víš, jaký jsou dneska časy. Co nemůžu udělat, jako je bůh nade mnou, je připsat ti to zase na půjčku. Jsme po uši zadlužený na barák a na zboží ve skladu. Vím, že s tebou nikdy nebyly potíže a jsem si jistej, že ti to v bance připočítaj k dobru. Ale měl by sis jít promluvit nejprv s nima. Nabídl jsem ti cenu, slevu a všecko."

Miguel zamumlal něco, co jsem neslyšel. Podali si ruce a Miguel odešel.

Buňky ho vyprovodil pohledem a potom zavrtěl hlavou, usmál se na mě a pokrčil rameny. „Víte, dneska si farmáři až moc na mašiny zvykaj. Jako na drogy. Sotva si naspořej tři dolary, honem se chtěj po uši zadlužit a koupit si něco, co je o polovičku větší, než co by jim stačilo na ten kus pole, kterej obdělávaj. Chtěj větší pneumatiky. Vyšší posed. Sto koní navrch. Dejme tomu, že mu to začnou strhávat z úrody. Není schopnej celý to zařízení splácet a než se stačí otočit, propadne mu hypotéka a přijde i o půdu. A jeden vedle druhýho, počínaje Johnem Deerem a konče firmou International Harvester je tlačí do větších krámů. Divná reklama. Víte, kdo je nejmazanější chlap na okrese? Starej Lopez. Bydlí dole na Benavides Road. Je starší než já, což znamená starší než samotnej Pánbůh. Starej Lopez má tři kluky, samý habány. Míval traktory a plečky a spoustu takovejch srágor. Ale když vylítla cena benzínu a nafty nahoru až bůhví kam, a obdělání jednoho akru vás přijde na takovejch tři sta litrů, proseděl celej den na zápraží a všecko si nechal projít hlavou. A potom začal hospodařit jako zastara Obdělává svůj výměr se šesti mulama. Okresní obchodní zástupce je z něho na mrtvici. Ten chlap vydělává víc než kdo jinej v těchhle končinách Texasu. Dneska má všecku půdu pěkně zaplacenou. Nedluží ani cent. Vemte si takovýho Miguela, kterej právě odjel.

Jestli dneska nedluží dvě stě tisíc, tak sním mulu starýho Lopeze. A teď mi řekněte, nebyla by to legrace, kdybyste semka přišel koupit traktor za třicet tisíc a já vás od toho odradil dřív, než byste se stačil zeptat? Ale proto jste asi nepřišel. Vy nejste farmář. Jestli mi chcete něco prodat, zapomeňte na to.“

„Ne, pane. Přišli jsme se zeptat, jestli náhodou neznáte v okolí někoho jménem Guffey. Měl by to být farmář, rančer, něco takového.“

Mnul si růžovou bradu. „Guffey? Guffey. Guffey. To má být příjmení?“

„Příjmení.“

„Víte o něm ještě něco, co by mi mohlo pomoct?“

„Hrozně dávno, před více jak patnácti lety, pro něho pracoval jeden mládenec. Jezdil po celém kraji s dodávkou a prodával asi takhle veliké japonské kamenné svítilny.“

„No ano, sakra práce! To už bude pomalu dvacet let. Byly ve dvou velikostech. Moje Mabel si koupila dvě ty menší do svý růžový zahrady a já jí je zapojil na elektriku a na verandě jsem udělal vypínač. Dala si tam růžový žárovky. Rozsvěcuje je dneska, jenom když k nám jde někdo večer na návštěvu. Prodal nám je takovej sympaťák. Samá ochota. Donesl je přesně tam, kam mu ukázala, a to si to třikrát vždycky rozmyslela. Pro koho on to ale sakra pracoval? Okamžik.“

„Řekli mi, že bydlel někde tady.“

„Někde tady může znamenat pěknej flák země, milej zlatej. Už se mi to začíná vybavovat. Utekl s jeho dcerou. Bláznivej starej trouba nakoupil těch lamp tuny. Dovezli mu je do Galvestonu lodí a on je dopravil sem. Jak se jenom herdek jmenoval? Počkejte, znám někoho, kdo to bude vědět. Brnknu jí.“

Zmizel v kanceláři a já ho viděl přes sklo, jak mluví a řehoní se. Za hodnou chvíli vyšel a vrtěl hlavou.

„Byla toho ještě spousta, co se mi vykouřilo z hlavy. Zavolal jsem jedny známý, který se z hlavy nevykouří nikdy nic. Takže u Encinalu, pár kilometrů východně od města na silnici čtyřicet čtyři, bydleli nějací Larkerovi. Jí táhlo na třicet a jemu moc nescházelo do padesátky. Děti neměli. Pan Larker, ten pracoval v Encinalu v půjčovně

automobilů. Jeho žena si jednu tu lampu koupila, když nebyl doma. A asi tak za dva měsíce chytil v práci chřipku, bylo mu nanic, a tak se rozjel domů, což je asi patnáct minut autem, a když dával vůz do garáže, všiml si, že za kůlnou je zaparkovaná ta dodávka s lampama. Tenkrát vám foukal takovej vichr, že ho nikdo neslyšel přijíždět. Po špičkách přecházel od jednoho okna k druhýmu, až se podíval do salónu. A tam si to ti dva rozdávali na koberci, ona měla ty svý velký dlouhý nohy zaháknutý za jeho ramena a zadek vypodloženej polštářem, kterej jim kraječkou obšila její máti k pátýmu výročí svatby. Kalhoty měli odhozený stranou. Hume Larker slyšel Betsy Ann, jak překřikuje hukot vichru. Vykládal potom, že se cejtil hrozně mizerně, mrazilo ho od foukajícího větru, cvakal zubama, a tak se prostě otočil, sedl si a opřel se zády o barák a brečel jak malej kluk s hlavou na kolenou. Potom nastoupil zpátky do auta a odjel a oni si toho nejspíš vůbec nevšimli. Asi hodinu se jen tak toulal, a když se vrátil, dodávka byla pryč. Betsy Ann byla v kuchyni a ptala se ho, co dělá tak brzy doma, a on, že mu je zle. Že si půjde lehnout, jenomže než ulehl, měl v plánu ještě jednu věc. A chtěl, aby u toho byla. S rozpačitým výrazem šla za ním. Přinesl ze stodoly perlík, vyšel ven do zahrádky před kuchyní a před jejíma očima roztřískal tu kamennou lampu na cimprcampr. Neřekla jediný slovo a ani se na něho nepodívala. Příští den a přespříští mu bylo moc zle, aby se vydal hledat toho cesťáka. Měl vysokou horečku a nějakou dobu úplně blouznil. Měl namále, povídala jeho sestra. Matně si vzpomínal, že slyšel, jak Betsy někoho odhání od domu. Než se dokázal postavit na nohy, nabít remingtonku a pustit se za tím chlapem, chlap zmizel jak pára nad hrncem. A odvezl s sebou nejmladší holku Walkera Garveyho.“

„Garveyho?“ zeptal jsem se. Měl jsem pocit, že za mým levým ramenem někdo stojí. Mrkl jsem za sebe a uviděl Meyera, naslouchajícího jako u vytržení. Byl jsem rád, že přišel, jelikož už toho začínalo být až moc, abych si všechno pamatoval a dokázal to zopakovat. Jenomže Meyer si všechno zapamatuje, slovo od slova. Má na to buňky.

„Garvey, a ne Guffey,“ řekl Buňky. „Walker Garvey. Pošukanej starej trouba paličatej. Sedm děcek, samý holky. Povdávaly se a sba-

lily kufry, jak to šlo nejrychlejc, dokud nezůstala doma jenom Bela. Isobelle. Skotačivej pulec, bylo jí tak šestnáct, když odešla. Takový vyžle. Neměla ještě skoro žádný kozičky. Malá temperamentní holka s králičíma zubama a vlasama tak blonďatýma, že vypadaly bílý. Cesťák Joe to halt uměl koulet s ženskejma každýho věku.“

„Joe?“

„Moment. Jmenoval se Larry Joe. Tak je to, Larry Joe Harris.“

„Bydlí tady ještě paní Larkerová?“

„Podle toho, co jsem slyšel naposled, ranila asi před třema lety mrtvice a škaredě. Mohlo mu bejt tak osmašedesát. Za tři měsíce bylo po ní. Usedlost prodala nějakým Echeverriům. Přestěhovala se do Encinalu a bydlí teď, tuším, u svý matky a stará se o ni. Paní matince je kolem osmdesátky a má ošklivou artritidu. Ptejte se v Encinalu na Betsy Ann Larkerovou, někdo ji určitě bude znát. Taková vysoká silná bledule.“

„Žije ještě Walker Garvey?“

„Ten už je v pánu léta. Ani si nevzpomínám, na co umřel. Nikdo ho moc nepostrádal.“

„Kde bydlely?“

„U Cotully. Mám dojem, že barák zůstal v rodině. Žije tam jedna z jeho dcer, ale nevím, jak se jmenuje. Můžu vám říct, jak se tam dostanete. Nejrychlejší je to po čtyřiačtyřicítce na západ od Encinalu, najet na dálnici pětatřicet a do Cotully je to potom ani ne padesát kilometrů. Tam sjeďte z dálnice a dejte se okreskou čtyřistašedesátosm zpátky jihovýchodním směrem. Vede souběžně s řekou Nueces. Po takových šesti až osmi kilometrech uvidíte, jak se napravo vzadu krčí pár domků, nějaký kůlny a tak. Myslím, že tomu pořád říkají Garveyova usedlost. Je tam slušná půda, pár kilometrů od řeky. Panstvo, těšilo mě. Doufám, že jsem vám trochu pomohl. Blíží se zavírací hodina a já se tady nezdržuju ani o minutu dýl, než je potřeba.“

Šli jsme k autu. Už nestálo ve stínu a uvnitř byla taková sahara, div se nám neroztavily přezky na bezpečnostních pásech. Poradili jsme se a došli k názoru, že motel v Robstownu je dost pohodlný a jenom něco přes sto kilometrů daleko. Rozhodli jsme se tedy, že to pro dnešek zabalíme. V půli cesty jsme však v Alice narazili na motel

vyhlížející přibližně stejně slušně. Měli tam spousty volných pokojů, a tak jsme si vzali dva singly v zadním křídle. Ze sprchy vytékal rezavý čůrek. Klimatizátory v oknech rachotily, drnčely a hučely, a maso naproti přes ulici bylo jako podešev. Ale jinak bylo všechno jak má být. Dobré postele. Čisté povlečení.

U vydatné venkovské snídaně Meyer řekl: „Larry Joe Harris. Že by stejný chlap?“

„Pokud ovšem v těchhle končinách neharcovaly před osmnácti lety davy lidí, kteří prodávali japonské kamenné svítilny.“

„Předpokládám, že to má být sarkasmus.“

„Jenom si myslím, že je to on. Cítím to v kostech. Víš, všechny ty ženské. A Guffey se podobá jménu Garvey. Tenkrát u mě se snažil být zábavný za každou cenu a přehnal to. Pověděl nám příliš mnoho a uvedl nás na dobrou stopu. Co kdyby tehdy řekl, že kdysi prodával hromosvody nebo korouhvičky? Mohli jsme jezdit pořád dokola a skončit na nule. Kruh se nám pomalu uzavírá.“

„Jenom aby se nám neuzavřel do bodu, ve kterém zmizí nadobro.“

„Koukám, že ses vyspal do růžova.“

„Norma je už třiadvacet dní mrtvá. Je tobě po ránu do tance?“

„Vzbudil jsem se, když jsem se snažil proniknout zpátky do snu, který se mně zrovna zdál o Annie. Stál na nějaké plošině, která se ode mě vzdalovala. A já běžel, jenomže čím rychleji jsem utíkal, tím víc mi unikala. Mávala mi a usmívala se. Ne, není mi zrovna do tance a ani tobě není nijak zvlášť veselo. Mám pocit, jako by mě můj uspořádaný život začal najednou vodit za nos. Ujela mi půda pod nohama. Chci, aby všechno bylo tak jako dřív. Jenomže ono nebude. Už nikdy. Co máš raději, když jsem upřímný, anebo když jsem sarkastický?“

Ústa se mu zvolna roztáhla do úsměvu a v malých modrých očích se mu zablesklo. „Když se to tak vezme, sarkasmus je případnější. Vydáme se za Betsy Ann?“

„A ukážeme jí tu fotografii.“

Sto třicet kilometrů do Encinalu jsme zvládli za půldruhé hodiny. Začal jsem té robustní staré modré kraksně přicházet na chuť. Když jsem na to šlápl, přilípla se k vozovce a seděla na ní tvrdě, ale bezpečně.

Přeptal jsem se hned za křižovatkou u benzínky. Pumpař byl plešatý tlusťoch v kovbojských vysokých botách. Naplnil nádrž a řekl: „Samosebou. Počítám, že Betsy Ann tady znají skoro všichni.“ Podíval se na hodinky. „Za chvilku jde do práce. Chodí na jedenáctou a dělá přes oběd. Jeďte tamhletou ulicí, na rohu odbočte doprava a po pravý straně uvidíte ten lokál, je před ním parkoviště. Jmenuje se to Arturův restaurant. Klidně si tam můžete dát něco k jídlu, vařejí tam dobře. Ale nedávejte si tacos. Objednejte si kuřecí prsíčka na chili. A mají točený pivo.“

Zaparkovali jsme před vchodem. Stálo tam jenom jedno další auto, zaprášený datsun. Na oknech restaurace byly nalepeny pivní etikety, dále tam byly vyviklané síťové dveře a v úzkém lokále tři závěsné ventilátory. Boxy napravo, barpult nalevo, stolky vzadu.

Vysoká žena v uniformě servírky nesla do jednoho boxu kávu. Mechanicky nás přivítala úsměvem. Mohlo jí být kolem padesáti. Měla dlouhé vlasy odbarvené nepřirozeně světle jahodovým odstínem a sčesané rovně dolů, jako se to dneska vidí u mladých holek, což spíše zvýrazňovalo než stíralo dojem, který budily vrásky vyryté v popelavém obličeji. Pod modrou uniformou s bílými manžetami na krátkých rukávech, bílým límečkem a bílým lemováním na kapsičkách se ukrývala napohled štíhlá a atraktivní postava.

Sedli jsme si ke stolku v nejvzdálenějším koutě. Shodli jsme se, že bude nejlepší promluvit si s ní dříve, než se do restaurantu nahrnou hosté. Vrátila se s jídelními lístky. „Specialita šéfkuchaře není ještě hotová, ale prý to do čtvrthodinky zvládne. Nechcete si zatím dát kávu? Dnešní specialita je španělský hovězí guláš.“

Jak jsme se dohodli, slova se ujal Meyer. V tomhle je lepší než já. „Můžeme se vás zeptat na něco osobního, Betsy Ann?“

Zamračila se. „Odkudpak se známe? Jak víte, jak se jmenuju?“

„Věřte mi, nechceme vás zarmoutit ani vylekat. Přišli jsme jako přátelé.“

„Nechápu. Co po mně chcete?“

„Jak jsem říkal, chceme se vás zeptat na něco osobního. Musíme se vás zeptat, bohužel.“

„Co jste zač?“

„Jmenuji se Meyer. A tohle je můj přítel, Travis McGee. Jsme z Floridy. Jeden člověk zabil před třemi týdny moji neteř. Nevíme o něm dohromady nic. Snažíme se ho najít tak, že pátráme v jeho minulosti.“

Vypadala zmateně. „Nevím o žádným zabití, pane. Jste na špatný adrese.“

„Stačí, když nám řeknete, jestli tohle je člověk, kterého jste kdysi znala jako Larryho Joea Harrise.“

S těmi slovy vytřepal ze složky barevnou fotografii.

Vytřeštila na ni oči a vydala podivný, hlasitý, sténavý výkřik a ohnula se v pase, jako by dostala pěstí na žaludek. Dala si ruku na ústa.

Kuchyňské lítačky se rozletěly, vyběhl z nich nějaký muž v bílé kuchařské čepici a v ruce třímal pětadvacet čísel dlouhý dranžírák.

„Que pasa?“ zvolal. „Co se děje, Betsy Ann?“

„Nic. Všechno je v pořádku, Arturo.“

„Jak to myslíš, nic?“

„Všechno je v pořádku, vážně.“

Podezřívavě si nás i ji prohlédl a vrátil se do kuchyně. Z jednoho boxu se vykláněl nějaký mladý muž s plnovousem a pozoroval nás.

Zapotácela se, potom se rychle posadila na jednu z volných židlí u stolku a s očima zavřenýma řekla: „Promiňte. Promiňte mi to.“

Meyer přikryl její dlaň svou. „Promiňte vy mně.“

Zhluboka se nadechla a otevřela oči. „Kde je ta fotka? Chci ji vidět ještě jednou. Díky.“ Nahnula se nad ni a pozorně si ji prohlížela. „Vypadá tak nějak lip než zamlada. Říkala jsem si, že asi umřel, že by se jinak ozval. Ale neozval se. Věděla jsem, že se nedočkám. Bodejť, tohle je Larry Joe Harris. Potřebujete ještě něco?“

„Ne. Moc vám děkujeme.“

„Zabil vaši neteř?“

„Pravděpodobně ano.“

„Je už to osmnáct let. Jak jste se dověděli, co se mezi námi dvěma stalo?“

„Mluvili jsme s nějakými lidmi ve Freeru.“

„Bodejť. Tam žije ta Humova sestra, dora jedna. To bylo nejhorší, co mi kdy provedl, že řekl svý sestře, co se tenkrát odehrálo mezi mnou a Larrym Joem, že jí vyžvanil, jak nás šmíroval oknem. Třeba si myslíte, že jsem mu taky vyvedla pěknou lumpárnu. Proč ne. Jenomže vyzvonit to ty megeře, to už to mohl zrovna vylepit doprostředka náměstí. Já prostě nebyla žádná coura. Když jsem se provdala za Huma Larkera, bylo mně třiadvacet a jemu třiačtyřicet. Milovala jsem ho. Vsadím se ale, že se vám nechce poslouchat, jak tu propírám všecko to špinavý prádlo.“

„Betsy Ann, chceme se o Larrym Joeovi Harrisovi dozvědět pokud možno co nejvíc.“

„Zastavil se u nás s těma japonskejma svítilnama a mně se prostě ohromně líbily. Přemluvila jsem Huma, aby mi jednu koupil do zahrady. Myslela jsem si, že ten cesťák je hodnej kluk. Mohlo mu bejt tak dvaadvacet třiadvacet let. Měl hezkej úsměv a dobrý vychování. Jednou ráno kolem jedenáctý, asi tak měsíc nato, se zastavil a zeptal se, jak se mi ta lucernička líbí. Že přej prodává lampy a taky že hádá z ruky. Řekla jsem, že je to moc hezký, ale že na hádání z ruky peníze nemám. Povídal, že mi bude hádat zadarmo, rovnou tam ve dveřích. Tak jsem nastavila dlaň, on mě vzal za zápěstí, pozorně si ji prohlížel a potom se mi usmál do očí a řekl, že se mi v dlani dočetl, že brzo budu mít milostnej poměr. Řekla jsem, že jsem vdaná. A on na to, že se to stane hodně hodně brzo. Prostě mě pevně držel za zápěstí a usmíval se na mě a vedl mě pozpátku mým vlastním domem. A… pak se to stalo. Připadala jsem si jako ve snu. Znáte ty sny, ve kterejch se na vás něco řítí a vy to nemůžete zastavit? Já nebyla žádná coura. Měl to vědět. Mám ale dojem, že o mně věděl něco jinýho, co jsem sama nikdy nepoznala. Vrátil se k nám ještě osmkrát, když byl Hume v práci. Pamatuju si to tak přesně, protože jsem to počítala. A měli jsme si sotva kdy o čem povídat. Bylo to pokaždý zrovna jako

prvně. Říkala jsem si, že ho příště odmítnu, jestli se u nás ještě ukáže, a když ta stará dodávka zarachotila před domem, celá jsem se nažhavila, že mu řeknu ne, já nebudu, neměli by sme, jenomže on mě pokaždý vzal za ruku a já se nechala vést jako nějaká debilní holka. A tehdy jsem musela bejt o hodně starší než on.

Měl mě ve svý moci. Nevěděla jsem o sobě. Když se za ním Hume vypravil, aby ho zabil, doufala jsem, že se mu to podaří, protože Larry Joe mi zničil manželství. Jenomže ten už mezitím pláchnul s Belou Garveyovou. Byla to ještě malá pitomá holka, ale utekla s ním a vzala všecky peníze, co měl Walker Garvey schovaný v domě, a málem i všecko ostatní, co nebylo přibitý hřebíkama k podlaze. Kde je Larry Joe teď?“

„Nevíme. Odkud tenkrát přišel?“

„Jak jsem řekla, skoro jsme spolu nepromluvili. Dokavaď jsme tam ještě bydleli, lidi se za mnou ohlíželi a pomlouvali mě. Kvůli ty jeho blbý sestře. Jste hodnej člověk, pane Meyer. Řekla bych vám všechno, co vím, abych vám pomohla. Ale nevím nic. Pokaždý, když o tom uvažuju, cítím se tak hrozně pitomě. Mohla bych žít milión let a stejně bych nepochopila, co se se mnou dělo. A nejhorší na tom je, pane Meyer, kdyby se tu teď objevil a usmál se na mě a vzal mě za ruku, asi bych za ním šla zase jak ta ovce.“

„Jsem rád, že s námi mluvíte tak upřímně a otevřeně.“

„Doufám, že ho najdete. Měli byste ho vyřídit tak, jak se to dělá s čarodějnicema a upírama. Vrazit mu kůl do srdce.“

„Nemáte ponětí, kam potom ujel?“

„Nemám a ani policie to nevěděla. Walker Garvey je totiž okamžitě zavolal. Utekli a ještě mu sebrali víc jak dva tisíce dolarů, které našli pod uvolněným prknem v podlážce kredence, nějaký hodinky a flinty a taky nějaký stříbrný příbory, zděděný po Bělině babičce z matčiny strany. A pochopitelně dodávku, kterou podle toho, co jsem slyšela, našli až za dlouho v Abilenu.“

„A ta dívka se už domů nevrátila?“

„Dokonce ani nenapsala.“

Do restaurace vešla skupina mužů, kteří se hlučně bavili a smáli. Rychle se zvedla.

„To už je ale vážně všechno. A už bych o tom nechtěla nikdy mluvit.“

„Děkujeme vám za všechno, co jste nám pověděla,“ řekl Meyer. „Vím, jak pro vás muselo být těžké vzpomínat na to.“

Zjihla. „Je to už tak strašně dávno.“ Odběhla převzít objednávky od nových hostů. Jak se vracela ke kuchyni, kývli jsme na ni a řekli si o ten španělský hovězí guláš. Při obsluhování se chovala zdvořile, ale zdrženlivě. Jako by k rozhovoru nikdy nedošlo.

## 15

Těch pětatřicet kilometrů k odbočce na Cotullu jsme vzali švihem. Cotullu, která byla asi tak dvakrát větší než Freer, protínala silnice devadesát sedm a my z ní odbočili na starou okresku čtyři sta šedesát osm, byla úzká a samý výmol.

Dvakrát jsme zastavili, abychom se přeptali na usedlost starého Garveyho. Podruhé nám podrobně popsali, kudy máme jet a abychom se u silnice dívali po poštovní schránce se jménen Statzer. Prý se tak jmenuje jedna dcera starého Garveyho. Christine.

Příjezdová cesta ke Statzerům vedla takových čtyři sta metrů a stavení byla roztroušena na táhlém vršku. Z křovisek se vyrojil chumel dětí a psů. Psi vypadali mohutně a nebezpečně, ale ti caparti je pleskli přes čumák a zahnali pryč.

Na verandě se objevila světlovlasá žena při těle, zaclonila si dlaní oči a křikla: „Hledáte někoho?“ Měla na sobě džínsy a tričko s reklamním nápisem Knotts Berry Farm.

„Christine Statzerová?“

„To jsem já. O co kráčí?“

„O Isobelle Garveyovou.“

„Belu?“ Sešla ty tři schody a přihrnula se k autu, jak jsme z něho vystupovali. „Ona žije? Kde je?“ Všichni ti prckové stáli kolem s očima navrch hlavy.

„Nevím, kde je,“ řekl Meyer. „Přišli jsme se na ni přeptat.“

Vzrušení jí z tváře vymizelo. „Co jste vlastně zač?“

„Jmenuji se Meyer. Tohle je můj kolega, pan McGee. Pomáhá mi hledat muže, který si vzal moji neteř. Domníváme se, že ji zabil. Stejný muž v době, kdy si nechal říkat Larry Joe Harris, údajně vykradl vašeho otce a utekl s vaší sestrou.“

Naklonila hlavu ke straně a zakabonila se. „Milej zlatej, vždyť to už je nějakejch osumnáct let! Nedá se říct, že byste zrovna šli po bůhvíjak čerstvý stopě.“

„Čím víc nám o něm budete moci povědět, tím máme větší šanci, že ho dopadneme. Napadlo nás, že nám třeba ráda pomůžete.“

Odehnala děti a zavedla nás na dlouhou, širokou verandu. „Nejsou všecky moje,“ řekla. „V létě mi sem dvě my sestry z Lareda vozejí děcka na prázdniny. Všechno se dříve nebo pozdějc srovná. Sedněte si.“

Meyer se usadil do houpacího křesla. Ona se posadila na lavičku a já se uvelebil na zábradlí verandy. Pod lavičkou vedle košíku plného koťat ležela kočka. Přes vedlejší dvorek přecapaly tři husy a se zvědavě otočenými krky po nás pokukovaly.

„Táta Larryho Joea vůbec neznal. Sebral ho tehda při cestě do Galvestonu, když dostal telegram, že jsou na cestě ty zatracený japonský lampy. Jak se to mělo s těma lampama, to víte?“

„Váš otec se namíchl na obchod s potřebami pro zahrádkáře?“ zeptal jsem se.

„Jo. Vztekal se v jednom kuse a ani se nemusel moc nutit. Chtěl původně koupit tucet a pak padesát, jenže nejmenší nabídka byla třicet tun. Vyběhal si povolení, objednal je, ale než sem dorazily, málem se mu už vykouřily z hlavy. Takže se tam vypravil a zařídil, aby je dovezli náklaďákama rovnou sem na farmu. Na zpáteční cestě naložil táta Larryho Joea, kterej stopoval, a nějak se svezla řeč na těch třináct stovek zahradních třídílnejch luceren a tenhle Larry Joe povídá, že dokáže prodat cokoli, komukoli a kamkoli. A tak si plácli. Když jsem ho prvně viděla, připadal mi štramák. Tehda jsem byla už rok vdaná a chodila jsem s pěkným outěžkem. Abyste rozuměli, Bela a já jsme byli nejmladší ze sedmi holek. A když jsem odešla z domu já a nastěhovala se s Burtem k jejich, zůstali táta s Belou sami.“

Meyer nechal ze své složky vyklouznout fotografii a podal ji paní Statzerové. Pozorně si ji prohlížela. „Musí být z poslední doby. Je mu nejvíc čtyrycet, a kdoví jestli. Fešák chlap. Kdo je to za ním?“

„Norma. Moje neteř.“

„Je rozmazaná, ale vypadá pěkně. Ale nic, vypadalo to, že měl táta šťastnou ruku, poněvadž Larry Joe namouduši ty střelený lampy udal. Vsadím se, že v tom starým křápu najel nejmíň patnáct tisíc kilometrů. Lidi, který si je koupili, udělali vážně terno, jestli si na něco takovýho potrpíte. Udal skoro všecky, zbylo jich asi tucet. Budou nejspíš ještě v kůlně. Pamatuju se, že jsem je před pár lety viděla. Možná je Burt někam přestěhoval, nevím. Táta na Larryho Joea poštval poldy. Podle mýho byla potíž nejspíš v tom, že táta měl v jednom kuse rozdělanejch milión kšeftů. Každou chvíli někam vyrážel, aby skouknul něco, co měl v pácu. To ale znamenalo, že Bela s Larrym Joem byli kdyby jednou, ale kolikrát doma sami. My všecky sestry jsme měly Belu opravdu rády. Byla nejlepší z nás, to mi můžete věřit. Byla hodná a šikovná, samá legrace, prostě zlatá. Byla ještě dítě. Chápete? Šestnáct jí bylo. Byla moc mladá, aby ho prokoukla. Když už byli nějakou dobu pryč, dozvěděli jsme se o dvou případech, kdy kromě peněz za ty lampy dostal navrch prémii v naturáliích. Byla v tom nějaká ženská u Encinalu a další zas kousek nad Catarinou. A jestli se prolákly jenom dvě, můžete dát krk na to, že jich bylo o deset víc, jenže si daly majzla a nikdy se na to nepřišlo.“

„Vašeho otce to muselo dost sebrat.“

„Myslel, že zešílí. Nešlo mu do hlavy, jak se Larry Joe dověděl o těch penězích ve skříni, poněvadž by jaktěživ žádný z nás neprozradil, že suší takový prachy v baráku. Z tátova psacího stolu sebrali dvoje zlatý hodinky a taky stříbrný příbory po babičce. A dodávku, která se hodně tejdnů potom objevila v abilenským autobazaru. To z táty udělalo řasa. Ne že by předtím byl bůhvíjak zlatosrdcej. Až do smrti s ním nebyla řeč. Máma umřela, když byly Bele tři, ten ranec holek ji prostě utahal. Heleďte se, řekněte mi něco taky o něm, ať pořád nemluvím jenom já.“

„Když se na jaře oženil s mou neteří, jmenoval se Evan Lawrence. Před pěti lety, když utekl se sestrou jednoho obchodníka s reali-

tami z Dallasu, si říkal Jerry Tobin. Přišla o život při nehodě nedaleko Ingramu, když auto po nárazu do stromu shořelo. On z vozu vypadl. Zatím nevíme, kdo se za těmi jmény skutečně skrývá. Snažíme se to vypátrat.“

Náhle se zvedla a odebrala se na konec verandy. Stála u zábradlí zády k nám, potom se otočila, posmrkávala a pěstěmi si třela oči.

„Zapadá to do sebe až moc dobře,“ vzlykla.

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

Přišourala se zpátky k nám a posadila se. „Před čtyřmi lety jsme tu měli takovou průtrž, že jste to v životě nezažili. Od zálivu se přihnal hurikán a v našem okrese muselo spadnout takovejch čtyrycet čísel vody. Kousek od nás je potok, odsaď není vidět, vlévá se dole do Nueces, a někdy je to jenom takovej čůrek a někdy je vyschlej až na dno. No a ten slejvák vám z něho udělal hotovou řeku a ta si vyhloubila koryto. A potom přilítne domů nejstarší holka my sestry a vykládá, že z břehu čouhá nějaká kostra nebo co. Šla jsem se tam podívat a ohlásila jsem to. Přijeli nějaký experti a vykopali ji. Byla zahrabaná kousek od potoka, takovejch šedesát devadesát čísel hluboko. Podle jejich odhadu tam ležela deset až dvacet let. Kosti z dolních končetin a jedna ruka chyběly, a tak se nedala určit výška. Znalci ze státní kriminálky prohlásili, že se jedná o ženu starou dvanáct až dvacet roků. Našli pár kousků látky. Malér byl v tom, že Bela neměla jaktěživo potíže se zubama, neměla jedinou plombu a za celej život si zlomila akorát jednu kost, a to ještě na noze, jenže kosti z nohou se už nenašly. Voda je odplavila do Nueces, až zmizely nadobro. Lebka byla vzadu porušená, jako by ji někdo praštil naplocho lopatou. Všecky jsme se sešly a důkladně jsme to probraly. Nikdo nemohl dokázat, že ty pozůstatky patřej Isobelle, ale nikdo taky nemohl říct, že ne. A navíc tu byl ten vzkaz, kterej nechala tátovi na stole. Něco jako, prosím tě odpusť nám, máme se rádi, budeme se brát, požehnej nám. Útěk jsme dokázaly pochopit, poněvadž žádná z nás, co jsme byly doma, se nemohla dočkat, až vytáhne z toho baráku paty a zbaví se táty. Probíraly jsme to ze všech stran a nějak nám prostě nepřipadalo normální, že by ji zabil ještě na útěku. Bylo nás šest, tři jsme Larryho Joea poznaly a mluvily jsme s ním a všem se nám zamlou-

val. Nakonec jsme se shodly, že je tam taková cestička, po který se dá sject dolů a nechat auto v lesíku u potoka, odskakujou si tam milenci. Takže jsme si řekly, že to byl nejspíš někdo jinej. Jenže o sobě nedala vědět, za celejch osumnáct roků ani jedinkrát, a přitom jsme se měly tak rády. A z toho, co mi o něm říkáte…“

Zabořila obličej do dlaní. Tiše plakala a ramena se jí přitom chvěla. Meyer si přistrčil křeslo blíže a pohladil ji po rameni. Hladit někoho, na to je machr. A nevypadá přitom trapně. Jako zvěrolékař, který dokáže dotekem zklidnit splašené zvíře, má i Meyer šikovné dlaně na hlazení a utišování bližních.

S obličejem zalitým slzami se k němu otočila. „Já to tušila celou tu dobu. Já to tušila, ještě než přišel ten velkej slejvák.“ Vyskočila a přiškrceným hlasem špitla: „Hned jsem zpátky.“ Vběhla do domu.

Táhlo na desátou. Kolem prošpacírovaly husy a s podezřením v korálkovitých kukadlech si nás prohlížely. Jedno kotě přelezlo okraj košíku a s mňoukáním se rozpláclo na podlážce verandy. Meyer ho vrátil, odkud vypadlo, a kočičí máma jako by se na něho usmála.

Přes dvorek proběhly s velkým povykem děti a jim v patách psiska s vyplazenými jazyky. Když halas utichl, dolehl k mému sluchu zdálky hlas skřivana, až neskutečně líbezný.

Vyšla a rozpačitě se usmívala. „Už je to tak dávno. Netušila jsem, že mě to tak sebere.“

„Chápeme,“ řekl Meyer. „Můžete nám o tom muži povědět vůbec něco, co by nám usnadnilo naše pátrání?“

„Jako co?“

„Co měl rád, co nerad, co uměl, jaké měl zvyky.“

„Moment. Viděla jsem ho tak třikrát, dohromady by to nevydalo ani na celou hodinu. Podle táty uměl výborně zacházet s puškou. Nemám tušení, jak zrovna na tohle přišel. Aha, a mluvil dobře španělsky. Všichni tady v jižním Texasu trochu španělsky umíme, ale on strčil většinu do kapsy. Já se taky jakž takž domluvím, jenže na můj vkus mluvil moc rychle. Jo, a ještě něco, nevím ale, jestli to má nějakej význam. Mívali jsme psy a Bela mi řekla, že psi nemůžou Larryho Joea ani cejtit. Jak ho viděli, zježily se jim na hřbetě všecky chlu-

py. Přej se hrozně vztekal, že ho psi nemají rádi. Chtěl, aby ho měl rád každej každej bez výjimky.“

Usmyslila si, že nám ukáže ty svítilny, a vykročila dozadu ke kůlnám. Šli jsme za ní. Otevřela třetí, strčila hlavu dovnitř a kývla na nás. Když oči přivykly šeru kůlny, spatřil jsem v rohu nějaký tucet svítilen naházený na jednu hromadu. Stály tam jako zakrslí kamenní trpaslíci v čepičkách. Byly temně zelenohnědé, úponky popínavého vína prorůstaly prasklinami a škvírami ve zteřelých prknech a ovíjely se kolem nich, prolézaly dovnitř i ven oválnými otvory, jimiž mělo v noci vyzařovat světlo.

„To je všecko, co tu zbylo. Jistý je, že jich prodal pěknou fůru. Nikdy bych neřekla, že jich může někdo tolik předat. Myslela jsem si, že je to zas jenom další tátův praštěnej nápad. Nechcete jednu?“

„Ne, díky,“ pospíšil si Meyer. „Děkujeme za nabídku.“

Když nás vyprovázela k autu řekla, „Jestli ho najdete, dáte nám vědět? Napište mi a já už to sestrám řeknu. Nejstarší dala svý nejmenší jméno Isobelle. Teď je jí třináct a hrozně se Bele podobá, až mě to kolikrát chytá za srdce, když se na ni podívám.“

Odjížděli jsme po té dlouhé příjezdové cestě a já mrknul do zpětného zrcátka a viděl, jak tam stojí, ruce založené v bok, malá buclatá postavička v nedozírné venkovské krajině, obklopená chumlem dětí a psů.

„A teď do Eagle Passu?“ zeptal jsem se a ohlédl jsem se po Meyerovi. Přikývl. Seděl, ruce složené na prsou, oddělený zdí mlčení. Když jsem přijel na trochu rozšířenou krajnici, zastavil jsem a podíval se do mapy. Big Wells, Brundage, Crystal City. Možná sto kilometrů. Sto kilometrů mlčení. Sto roků samoty.

Mlčení však trvalo pouhých třicet kilometrů. „Věřil bys, že je něčeho takového schopný, když jsme spolu tenkrát večeřeli?“

„To by mě o tom musel někdo sakra přesvědčovat,“ odpověděl jsem.

„Teď ovšem věříš, že zabil Belu, nebo ne?“

„Samozřejmě. A taky Doris Eaglovou a Normu a možná pár dalších, o kterých zatím nevíme. Anebo jich bylo daleko víc.“

„Co motiv?“

„Kdybych měl hádat, řekl bych, že je lovec. Ženy jsou pro něho štvaná zvěř, na kterou se specializuje. Je samotář. Vzácný druh samotáře, který budí dojem milého, ochotného, společenského a zábavného člověka. To je jeho role. To jsou jeho mimikry. Takhle vybavený se nečekaně objevuje na místě, kam není vidět, proti větru, každý pohyb vykalkulovaný. Ne každá štvanice musí končit smrtí, Meyere. Betsy Ann štval jen ze cviku, se slepým nábojem v komoře. Dostal se tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a dotknout se uštvaného zvířete. Peníze ho zajímají jenom v tom smyslu, že mu poskytují volnost v lovu pokračovat. Takové kecy jsem už slyšel mockrát od některých mých opožděně vyvinutých kamarádů s přehnaně mužným sebevědomím, kteří vyrážejí s puškou jen tak ze sportu a střílejí na všechno, co se hýbe. ‚Můj ty bože, Travisi, já toho jelena miloval! Něco tak fantasticky úžasného jsi jaktěživ neviděl! Stál ti tam v tom ranním rozbřesku a neměl potuchy, že míli od něho je živá duše. Zvednul hlavu a já mu ji fouknul rovnou za lopatku a roztrhal jsem mu to jeho statečný srdce na hadry. Nekecám, šel jsem k němu a padnul vedle něho na kolena, pohladil jsem ho po kůži a z očí se mi valily slzy. Byl ti ták majestátní!'

Mám dojem, že našemu přítelíčkovi Larrymu Joeovi Evanovi Jerrymu musí kolovat v krvi podobné sračky. Když je se svou budoucí obětí v posteli a představuje si, že ji jednoho dne oddělá, dosahuje nejspíš intenzivnějšího a lepšího orgasmu. Upřímně řečeno, třeba ho není schopný vůbec, dokud neví, že právě tohle ji zakrátko čeká. Na rtech slovíčka lásky a v hnusné černé duši smrt."

„Jako Modrovous," řekl. „A podobní vrazi v dějinách."

„Jack Rozparovač?"

„To ne. U něho šlo podle mě o úplně jiný motiv. Ten chtěl, aby se celý svět dozvěděl, že došlo k vraždě, že ty zkažené ženy, které prodávají svá těla, potrestal posel boží. Víme o třech potenciálních obětech Larryho Joea Evana Jerryho v průběhu osmnácti let. V žádném případě se nemluvilo o vraždě."

„Třeba to patří k pravidlům hry."

„Pokud ano, pak je třeba, aby se taková hra hrála pokaždé jinak. Jinak se může vytvořit šablona… Ha!"

„Ha co?“

„Nech mě chvilku přemýšlet.“

Přemýšlel asi třicet kilometrů a nakonec řekl: „Myslel jsem, že mě navštívila múza, ale nějak z ní nedokážu nic vymáčknout. Napadlo mě, že měl třeba velmi pádný důvod, aby se zbavil Evana Lawrence, jména i identity společně s Normou. Jaký to jen může být důvod? Že třeba, jako Evan Lawrence, něco zpackal při štvaní oběti, kterou odstranil předtím, než poznal Normu. Možná někde zanechal stopu, po které by se někdo bystrý mohl pustit tak jak se ho snažíme vypátrat my dva a pokud se opravdu dopustil chyby, skončí to přesně tam, kde vyletěl do povětří John Maynard Keynes. Na konci čeká smrt. Spravedlnosti učiněno zadost. Jenomže jemu se ve skutečnosti náramně hodilo zbavit se totožnosti. Určitě na něho někde čekala jiná, do které se převlékl.“

„V Miami si mohl obstarat novou totožnost stejně lehce jako trhaviny.“

„Travisi, je tady jedna věc, na kterou bychom neměli zapomínat. On totiž vážně, vypadá jako spousta jiných čtyřicátníků. Když jsem jezdil Houstonem, zahlédl jsem alespoň půl tuctu chlapů, kteří na první pohled připomínali Evana Lawrence. Střední postava, hranatý obličej, snědá pleť, běžný sestřih, žádná zvláštní znamení. Příjemný výraz. Relativně velké ruce, silný krk, mohutná ramena. Vzpomeň si, na fotografiích z ročenek jsem našel spoustu kluků, kteří se mu podobali. Chci tím říct, že může zmizet v lidské tůni jako pstruh, který se umí vymrštit nad hladinu, slupnout letící mouchu a sjet zpátky do hlubin. Peníze mu všechno náramně ulehčují. Peníze odvracejí podezření. Peníze mohou vyvolat falešné zdání úctyhodnosti.“

„Tak k čemu nám bude dobrá cesta do Eagle Passu?“

„Třeba začal kariéru jako Cody T. W. Pittler. A jestli ano, přijdeme na to, co ho proměnilo v lovce.“

„A jsme zase u toho, Meyere. Zase ten starý spor.“

„Jaký?“

„Vycházíš z předpokladu, že každý člověk je od přírody ohromný a že pak se stane něco, co ho zdeformuje. Vycházíš z obecné představy dobra. Podle ní bychom my, jako společnost, měli chápat, co je

příčinou zatrpklosti těchto lidí. Chápat a pokusit se je léčit. Podle mě je zase v lidech zlo, které může existovat samo o sobě, bez příčiny. Černá duše, která si ve své černotě libuje. U takřka každého stádního živočicha se vyskytuje fenomén gaunera.“

„Jestli to je Pittler, určitě najdeme něco neobvyklého v jeho dětství.“

„Jseš si tím jistý?“

„Tak jistý jako tím, že jsem před časem v tvé minulosti objevil, co způsobuje tvé občasné záchvaty stihomamu.“

„To už by snad stačilo!“

„Nic ve zlém, Travisi. Ta vada ti prospívá. Udržuje tě ustavičně ve střehu. A nejspíš tě tím udržela naživu.“

„Zatím.“

## 16

Od Eagle Passu v maverickském okrese, nebo z Piedras Negras na druhé straně řeky, klesá Rio Grande na několika stech kilometrech o dvě stě dvacet metrů, než se u Brownsvillu nedaleko ostrova Brazos vleje do Mexického zálivu.

Blízko břehů má člověk klamný dojem bujného porostu, většinou se tam však prostírá spálená země zakrslých křovisek, suchých pahorků, bejlí, ještěrek, cedrů a řečišť slaných potoků stékajících ze svahů Anacachských hor na sever. Severovýchodním směrem leží Uvalde, kde žil a zemřel v jednom širokém a krásném údolí John Nance Garner, proslulý na sklonku života pouze lapidárním výrokem o významu úřadu viceprezidenta Spojených států. „Je asi tak užitečnej jako džbánek teplejch flusanců.“

Po celém údolí od okresů Cameron a Willacy u Mexického zálivu přes okresy Hidalgo, Starr, Zapata, Webb, Dimmit, Zavala a Maverick převzali američtí občané mexického původu uplatňováním volebního práva do svých rukou správu okresních úřadů: školních rad, úřadu územního plánování, policejní a požární ochrany, správy silnic, knihoven, okresních úřadů sociální péče a všech ostatních

správních rad a komisí, které vyrážejí již zralé z přehnojených mozků veřejně činných živočichů. Tento nevyhnutelný proces se vlekl celých padesát let a je pochopitelné, že během této doby byla většina Američanů evropského původu z účasti ve správě okresu vyštípána. Někteří z vyštípaných měli bezesporu výjimečné schopnosti. Ale ty mají i někteří z těch nových. A svět se točí dál a tak jako za starého režimu si stejné obnosy nacházejí cestu do nesprávných kapes.

Seržant Paul Sigiera nás přijal ve čtvrtek ráno v devět třicet po dvacetiminutovém čekání. V jeho kanceláři stál šedý ocelový psací stůl, tři dubové židle s rovnými opěradly a bez lenochů, a dvě registratury. Bylo mu přes třicet, na sobě měl zelenou uniformu a košili s krátkým rukávem, ztmavlou potem. Měl rovně zastřižené černé vlasy, které mu vepředu padaly téměř až na obočí, antracitové oči a zbojnický knír. Malé okénko bylo otevřené a velký ventilátor na registratuře se neustále otáčel dopředu a dozadu, čuchal růžky lejster na jeho stole a vzbuzoval vracející se iluzi pohodlí.

„Přátelé," spustil huhňavou texaskou angličtinou, „ta mrcha kompresor zase odešel a tady je vedro, že by se jeden uvařil. Jestli to fofrem nespravějí, tak na to kálím, nahlásím se do služby v hlídkovém voze a budu se projíždět s naplno puštěnou klimatizací. Co že jste to chtěli?"

„Jsme z Floridy," řekl jsem. „Jmenuji se McGee a tohle je můj přítel profesor Meyer, známý ekonom. Možná si, seržante, vzpomenete na zprávu v novinách, jak pátého tohoto měsíce kousek od Fort Lauderdalu vyletěla do povětří loď profesora Meyera."

„Možná, že si na něco takového vzpomínám."

„O život přišli tři lidé a těla se nenašla. Snažíme se vypátrat člověka, který má výbuch na svědomí, a je určitá naděje, že možná kdysi bydlel tady, jako kluk, než odešel studovat na Texaskou univerzitu. Jmenuje se nebo se alespoň jmenoval Cody T. W. Pittler."

Pozorně si nás prohlížel. Mile se usmíval. „Než jsem přišel k rozumu a vrátil se zpátky domů, sem, dělal jsem zástupce náčelníka v Beaumontu a tam jsem vyslechl tolik báchorek a bulíků, co jich lidstvo zná. Vy to válíte moc fajnově a věrohodně, tak jak se na řádné hochštaplery sluší. Takže, aby bylo jasno, vážení, obrátit kapsy a vy-

klepat peněženky. Chci mít před sebou na stole všechny vaše osobní doklady. Peníze a šrajtofle si nechtě, pohrabu se jenom v tom ostatním. A jestli by se vám do toho moc nechtělo, můžete se sebrat a jít a já se budu věnovat dalším zájemcům.“

Dal si načas. Nejdříve si prohlédl Meyerovu hromádku z úvěrových karet a dokladů. „Copak jste dělal v Kanadě, profesore?“

„Přednášel jsem tam. Moje loď, na které se plavila má neteř, vybuchla krátce před mým návratem. Volali mě z Miami Heroldu, chtěli mi to oznámit a dostat ze mě nějaké informace. Vrátil jsem se zpátky prvním volným letadlem.“

„Pro koho pracujete?“

„Pro sebe. Přednáším, poskytuji odborné konzultace, píšu články.“

„Co je to za adresu?“

„Vlastně žádnou nemám. Tohle je číslo kotviště v Bahia Mar, kde jsem pěknou řádu let kotvil se svou lodí. Bydlel jsem na ní.“

„Takže vám byteček vyletěl do povětří?“

„Přesně tak.“

„Když jsem byl malý, vyhořela moje babička. Přišla o všechno. Ještě dlouho potom si pokaždé na něco vzpomněla a pak se rozplakala, jelikož si uvědomila, že to taky shořelo.“

„Je to… těžké,“ řekl Meyer.

„Co takhle úvěrová karta? Kolik má strop?“

„Strop?“

„Do jaké výše vám na ni poskytnou úvěr?“

„To vážně nevím. Tuším do pěti tisíc.“

Podíval se na fotografii na Meyerově řidičském průkazu, zvedl ji před sebe a porovnával ji s tváří Meyer a pokývl hlavou, přistrčil hromádku k Meyerovi a začal se přehrabovat v mé.

Začal u řidičáku a porovnáním podobenky, potom si v něm přečetl údaje. „Co dělá takový havarijní poradce, McGee?“

„Radí lidem, jak si mají počínat v případě, že chtějí něco zachránit.“

„Z vody?“

„Taky někdy. Dělám svou práci bez předem sjednané odměny. V případě, že se něco zachrání, dostávám procenta ze zachráněné hodnoty. Jinak nic.“

Po několika dalších bezvýznamných otázkách mi přistrčil zpátky moji hromádku a já ji přemístil do kapes.

„A teď si vyjasněme pár maličkostí, které mně nejsou zcela jasné,“ začal. „Vy si teda přijdete jako by se nechumelilo do mého revíru a hledáte někoho, kdo zabil tři lidi.“

„I tak se to dá říct,“ přitakal Meyer.

„A jak jinak, profesore? To tedy znamená, že si hrajete na něco jako na šerloky, ne?“

„Dá se říct, že děláme, co by dělal detektiv.“

„Proč to ksakru nenecháte lidem, kteří své práci rozumějí? Vždyť tím můžete mařit úřední vyšetřování. Napadlo vás to vůbec?“

„Žádné vyšetřování neprobíhá. Alespoň ne ve smyslu…“ Meyer zmlkl, pokrčil rameny a sáhl do aktovky pro kopie novinových výstřižků.

Sigiera si všechny přečetl. „Mám tomu rozumět, že ten Pittler je nějaký terorista nebo co?“

„Domníváme se, že Pittler může být ten Evan Lawrence, který přišel údajně o život při výbuchu spolu se svou ženou mou neteří a mým přítelem kapitánem Jenkinsem.“

„Takže žádní teroristé?“

„Žádní teroristé,“ řekl jsem. „A tři sta tisíc, které jí chybějí na kontě a které byly vybrány, než odjeli na Floridu.“

„Tady stojí, že měli krátce po svatbě.“

„Taky že ano.“

„Jak jste vy dva přišli na to jméno?“

Meyer vysvětlil, jak se mořil s ročenkami a jak celé dny studoval ty fotografie. Ukázal Sigierovi barevnou fotku Evana Lawrence.

„Fešák. To ovšem nic neznamená, že? Vloni jsem zhaftl jednoho průvodce, to vám byl krasavec, úplný filmový herec. Převáděl tři skupiny dělníků, kteří šli načerno pracovat do Států, přes řeku u Quemada a do jednoho je oddělal. Pro pár usmrkaných peset, které jim zbyly, když mu zaplatili. Ve strouze pod hromadou kamení jsme

našli jedenáct těl. A ten zabiják měl řasy jako mrkací panna, a když jste se mu podívali do očí, tak se začervenal.“ Odlepil si mokrou košili od hrudníku a dodal: „Chci se zeptat. Co chcete dělat, až ho najdete?“

„Předáme ho policii,“ řekl jsem.

„Havarijní poradce se nemusí párat s žádnou úředničinou, žádat o povolení a vůbec, a nemusí se taky hlásit na policii pokaždé, když vkročí na území jiného státu. McGee, najal si vás zde přítomný profesor?“

„Jsme již dlouhá léta blízkými přáteli,“ vmísil se Meyer dostatečně rozhořčeně, aby mu každý, uvěřil.

Sigiera sebral lístek se jménem a adresou, kterou si Meyer opatřil v univerzitním archívu. „Zůstaňte tady,“ řekl a vyšel z místnosti. Dveře nechal otevřené.

Byl pryč bezmála čtyřicet minut. Čas se vlekl. Ventilátor pravidelně klapal. Pomatený drozd na dubu za oknem vyzpěvoval nekonečné drozdí variace. Na hovor bylo úmorné vedro.

Když se konečně vrátil, vypadal jako vyměněný. V ruce nesl fascikl, bledě žlutý šanon, v němž se listy připevňují nahoře pomocí kovových oček, která se provlečou dvěma dírkami v listech a ohnou. Očka byla zrezivělá.

„Musel jsem vedle do budovy soudu,“ vysvětloval. „Ještě tam má založenou kartu, jelikož případ není stále uzavřený. Nestalo se tak, jelikož podle mě hledáme stejného muže.“ Znovu si porovnal jméno. „Cody Tom Walker Pittler. Pokud je naživu, bylo mu dvacátého čtvrtého tohoto měsíce čtyřicet dva let. Stíháme ho za zločin, ke kterému došlo před dvaadvaceti lety a jedním měsícem. Já byl tenkrát ještě kluk, ale pamatuju se, že jsem o tom leccos slyšel, jelikož šlo o nějakou lechtivou historii. Nemusím vám vykládat, jaké jsou děti. Tenkrát v létě si o tom všichni šuškali. Nejprve ještě jednou porovnáme fotografie, jestli je to skutečně on.“

Vytáhl ze šanonu fotografii. Do aparátu se křenil asi sedmnáctiletý chlapec. Na sobě měl fotbalový dres, v podpaží helmu, střapatou kštici. Evan Lawrence zamlada, shodli jsme se.

„Střední škola,“ poznamenal Sigiera, „než odešel na studie. Před tím malérem.“

Zdálo se, že přemýšlí a dává si načas, a nás ani nenapadlo ho pobízet. Obracel stránky a dlouhé minuty četl. S prásknutím fascikl zavřel.

„Je to všechno psané tou naší uhozenou policajtštinou,“ řekl. „Zůstavitel, úhel vstupu kulky, domnělé to a ono. Příliš ukecané. To je právě poslední dobou kámen úrazu u policie. Přílišná ukecanost. Příliš mnoho soudních příkazů. Příliš mnoho námitek. Můžeme s tím žít. Co můžeme, my s tím musíme žít. Jenomže někdy se vám to začne trochu zajídat.

No a k čemu tehdy vlastně došlo? Cody byl zřejmě kluk jako každý jiný. Žádné vylomeniny. Žádné problémy. Jeho otec, Bryce Pittler, vlastnil malou zakázkovou stavební firmu, která prováděla výkopové práce, stavěla kanalizaci a tak podobně. Měl kus pozemku s malým skladem a tři pojízdné míchačky. Dřel jako kůň a dařilo se mu. Když bylo Codymu asi třináct a jeho sestře Helen June osmnáct, zemřela jim náhle matka. Dostala chřipku, vzápětí zápal plic a pořád si nedala pokoj a že to nic není, a když ji přivezli do nemocnice, bylo už pozdě. Bryce Pittler čekal dva roky a pak se oženil s pětadvacetiletou fiflenou ze své kanceláře. Jmenovala se Coralita Cardamonová, byla napůl Mexičanka, napůl Italka, a tehdy údajně jedna z nejvyhlášenějších potvor ve městě. Kdyby se nezjančil a neoženil se s ní, mohli mu ji jeho přátelé rozmluvit. Rok po svatbě, to mohlo být Codymu asi tak šestnáct, začala jedna velká stavební firma z Houstonu obrážet všecky ty zapadákovy kolem řeky a skupovat malé zakázkové firmy. Udělali Bryceovi Pittlerovi takovou nabídku, že nemohl odmítnout. Na dlaň mu vyklopili slušný balík peněz a ještě ho v tom podniku udělali vedoucím. To samý udělali i s ostatníma a z pár bývalých majitelů se stali dobří vedoucí a spousta ostatních pohořela.

Bryce Pittler se zařadil mezi ty schopné, a tak netrvalo dlouho a udělali ho ředitelem celé oblasti. Měl na starosti území od Brownsvillu po El Paso. Jeho dcera Helen June se provdala a odstěhovala. Bryce Pittler musel na tři čtyři dny týdně odjíždět z domu. Tím pádem zůstávala Coralita s tím klukem doma sama. Nevím, jak to mezi

nima začlo, ale můžete dát krk na to, že v jeho hlavě se to nevylíhlo. Ve svém tátovi se viděl. Výborně si rozuměli. Jenomže ono to neskončilo. Vyslýchali Coralitinu nejlepší přítelkyni, nějakou," otevřel fascikl, otočil pár stránek „Leonu Puckettovou. Prohlásila, že Coralita se jí se vším svěřila. Leona prý ji přesvědčovala, aby kluka nechala na pokoji, že je to smrtelný hřích. Když přijel mladej po prvním ročníku vysoké školy na prázdniny domů, rozjeli to patrně znovu a nepochybně to také dělali, když jezdil domů na svátky. Ženská byla vyvinutá jak se patří a prý toho neměla nikdy dost, a podle výpovědi Leony byl ten kluk v posteli takový šikula, že si to prostě nedokázala odříct. No a máme tu příběh starý jako svět, až na to, že tentokrát našel cesťák svoji ženu v posteli se svým synem. Slyšel je a došel pro terčovnici, pro tu, co s ní učil kluka střílet. Podle vyjádření koronera seděla ta ženská na něm a čelní pelest se nacházela u stěny, naproti dveřím synova pokoje. Možná ani nevěděl, že pod ní leží jeho vlastní syn, a jednou ranou jí prostřelil lebeční spodinu. Kulka ji zasáhla v okamžiku, kdy se zvedala. Byla na místě mrtvá. Našly se stopy zápasu. Převrácená židle. Bryce Pittler ležel na podlaze, ještě dýchal. Kulka mu proletěla pod stoupavým úhlem dolní partií hrudníku, otřela se o aortu a uvízla u páteře. Pistole ležela kousek od jeho pravé ruky. Charakter zranění odpovídal domněnce, že se o ni poprali. Pittler se už neprohrál. Soused, který vedle na zahrádce věnčil psa, zaslechl dva výstřely a pak, zrovna když se rozhodoval, jestli má zavolat policii, zaburácelo na cestě auto a vyrazilo na sever. Ohlásil to. Pittler zemřel na operačním stole. Už nepromluvil. Sloužilo se ve dne v noci. Byl rozeslán podrobný popis pachatele. Pátralo se, jenomže jenom tak, aby se neřeklo. Můj dojem je, že ten kluk utíkal spíš před tím, co se stalo, než před námi. Totiž, pro takového kluka to musí být hrozná rána. Jako v těch starých řeckých tragédiích. Jak auto projíždělo pod pouliční lampou, zahlédl soused za volantem klukovu siluetu. A od té doby ho nikdo nespatřil. Takhle vypadala ta žena."

Prohlédl jsem si fotografii a podal ji Meyerovi. Černobílý vyleštěný snímek dvanáct krát osmnáct a na něm štíhlá dívka stojící u člunu vytaženého na kamenitou pláž. V dálce na protilehlém břehu se matně rýsovaly stromy. Hlavu měla otočenou přes levé rameno a

usmívala se do aparátu. Její obličej vypadal pod tíhou tmavých vlasů drobně a líbezně. Její úsměv byl provokativní. Pod útlým pasem se jí oblily boky plné života, obepnuté přiléhavými bílými kalhotami. Póza modelky, s nakrčenou nohou a vyzývavě vystrčeným bokem. Vrtalo mi hlavou, jestli je Meyer stejně překvapený jako já jejím mladistvým vzhledem.

„Dejme tomu, že Coralita si s tím klukem začala, když mu bylo sedmnáct. Zamotat mu hlavu nebyl určitě žádný problém. Kluci v tomhle věku beztoho na nic jiného nemyslí. A tak v období mezi jeho sedmnácti a dvaceti lety ho měla, kdy se jí zachtělo. Musel trpět pocitem strašné viny, že s tím nedokáže skoncovat. Šikovný silný kluk jeho věku mohl dát Coralitě pěkně zabrat. Třeba se i ona pokoušela toho nechat. Kdoví? Jenomže milej taťka byl ustavičně ve světě a oni byli doma pořád sami. Večeřeli spolu, dívali se na televizi, třeba se snažili nedívat se na sebe. Šli si lehnout. Každý myslel na toho druhého v jiné ložnici a oba byli čím dál víc nadrženější. Oba měli dokonalou omluvu. Co se může stát, když to udělají ještě jednou? Kdo se to dozví? A pak se jeden nebo ten druhý po špičkách kradl temnou halou a rozpálený vklouzl do postele a v objetí už potom zapomněli na celý svět.“

Zavrtěl hlavou.

„Sex, pánové, to je nějaká mašina. Vymkne se vám z rukou a dokáže zabít. Znáte tu o tom doktorovi, kterého poprosili, aby na rodičovském sdružení pohovořil o sexualitě? Ne? Tak ten doktor přijde domů a povídá ženě, že bude na rodičáku přednášet. A ona prý o čem, no a on neměl náladu se s ní potom handrkovat, co by tam měl a neměl vykládat, a tak jí řekl, že jim bude přednášet o jezdectví. V době přednášky nebyla jeho paní zrovna ve městě, a když se vrátila, přiběhne za ní její přítelkyně a povídá, ‚Mary, tvůj muž měl včera na rodičovským sdružení fantastickou přednášku! Měla bys být na něho pyšná!‘ Žena na ni vyvalí oči a povídá: ‚To jsem blázen. Vždyť George o tom nemá ani páru. Zkoušel to než dvakrát v životě. Jednou se mu z toho hopsání zvedl žaludek a podruhy mu ulíti klobouk!‘“

Zdvořile a takticky jsme se zasmáli a Meyer řekl: „Chcete tím, co nám tady o Codym a Coralitě seržante vyprávíte, naznačit, že v tom, co prováděli, nevidíte nic zlého?“

„Co je to vůbec zlo? Ocitli se sami na jedné lodi. Ona byla nadržená a jemu ještě teklo po bradě mlíko. Byli slabí a pitomí a náhodou je načapali. Možná, že nejlepší by bývalo, kdyby Bryce Pittler nejprve zabil je a potom sebe. Ne aby je potrestal, nebo něco takového, ale prostě proto, aby se kluk nenaštval na celý svět. Mluvíte o psychologii a o ty já vím prd starého prďoly. Ale jako policajt vím, že na celém božím světě neexistovalo, aby Cody T. W. Pittler našel klid. Ze zkušenosti vím, že nejhorší zločiny páchají lidé, kteří se snaží potrestat sami sebe. Podle mě chtějí zemřít a nedokážou jít sami smrti vstříc, a tak kolem ní všelijak krouží a dávají jí šanci, aby si je našla ona.“

Náhle se ozval kašlavý rachot, který přešel v plynulé hlasité brumlání a z ventilátorů na stěně začal proudit studený vzduch. Paul Sigiera vyskočil a zavřel malé okénko. Postavil se před větráky, rozhalil si košili a slastně vzdychl: „„Ááhhh. Konečně!“

„Hodně jsme vás zdrželi,“ řekl Meyer.

Otočil se a pokrčil rameny. „Je čtvrtek ráno, příteli. Klid. Bitky posledního víkendu se urovnaly. Jednotky se přeskupují. Zítra v noci vypukne pár potyček, do soboty začnou po sobě střílet a já budu lítat s jazykem na vestě jak malý čokl po velkém dvoře. Tohle bylo docela zajímavé.“

„Pro nás také,“ poznamenal jsem. „Dovolte mi ještě jednu otázku. Získali jste kompletní otisky?“

„Aby ne. Pěkně zřetelné. Na láhvi od piva, na zrcadle v koupelně, na kuchyňské lince, na spoustě dobrých ploch. Určitě jich sejmuli mraky, nejlepší vybrali, oklasifikovali a odeslali do centrální kartotéky FBI. Teoreticky by to mělo vypadat tak, že ho třeba za něco seberou, sejmou mu otisky a pošlou jim je tam. Nějakým zatraceným způsobem je porovnají a na jejich základě ho identifikujou, dříve nebo později. Kdysi to fungovalo lip než dneska. Jenomže tehdy prý zase neměli tak spolehlivou metodu.“

„Co se stalo s autem?“

„Podle toho, co stojí ve spise, policie doufala, že by se mu podle vozu mohla dostat na stopu. Byl to skoro nový DeSoto, špinavě bílý. Nakonec ho objevili nedaleko Alpina. Ležel na dně strmého útesu, z dohledu dálnice. Nález oznámil nějaký vandrák.“ Znovu vložil prst mezi stránky a trhnutím fascikl otevřel. „Stojí tu, že tam leželo zhruba šest týdnů. Nevím, jak přišli zrovna na tohle. Žádné tělo se v něm ani v jeho blízkosti nenašlo. Stalo se to u nějaké vyhlídky do krajiny. Mohl tam klidně vystoupit a strčit auto dolů přes okraj.“

Vrhl jsem tázavý pohled na Meyera. Věděl, co mě napadlo. Souhlasně pokrčil rameny. „Co když před osmnácti lety pod jménem Larry Joe Harris zabil v Cotulle jednu mladou dívku? Co když, před pěti lety, utekl pod jménem Jerry Tobin s jednou z Dallasu a zabil jí při fingované autonehodě? Co když se jako Evan Lawrence oženil s neteří profesora Meyera a výbuchem ji a další dva lidi roztrhal na maděru? Vražda v Cotulle mu vynesla něco přes dva tisíce dolarů, dvě stě tisíc shrábl za tu holku v Dallasu, tři sta tisíc za nevěstu z Houstonu. Co vy na to?“

„Identifikace sedí?“

„Podle té fotky, kterou jsme vám ukázali, nemáme nejmenší pochyby.“

„Jak jsem říkal, nechci se pouštět do žádného učeného blábolu, jako ti psychiatři u soudu. Ale není to třeba tím, že v nich znovu a znovu zabíjí Coralitu? Svoji nevlastní matku?“

„A tím, jak ji zabíjí, trestá sám sebe,“ dodal Meyer. „To by šlo.“

„Takže toho bude víc,“ vyvozoval dál Sigiera. „Mezi Coralitou a tím děvčetem v Cotulle nám vycházejí čtyři roky. A že by pak najednou dvanáct let nic?“ Odpočítával roky poklepáváním prstů o hranu stolu. „Ne, třináct. Potom pět let do letoška, do tohoto měsíce. Jen bůh ví, jaký má cyklus. Jestli je to co druhý rok, tak to bychom měli tři, o kterých víte, a osm, o kterých nevíte.“

„Podle všeho ženy silně přitahoval,“ řekl Meyer.

„Dobrá, takže teď víme, že ho cosi k tomu nutí. Vezměte si chlapy, kteří znásilňujou ženské. Dělají to tak dlouho, než je chytnou. Jenomže tady jsou motivem zločinu sklony násilnické a nikoli sexuální. Chtějí ublížit, a ne zabít. V tom je rozdíl. Zatímco on chce mi-

lovat a být milován. Chce prožít milostný vztah. Chce nějakou nažhavit tak, až po něm touží jako kdysi Coralita. V takovém okamžiku má záminku, aby za takový neřestný poměr sebe i ji potrestal. Ji zabije a sebe tak deprivuje."

„Večeřeli jsme s nimi tady s Meyerem na mém hausbótu."

„To je poprvé, co jste neřekl profesor. Teď už vám spíš věřím, že jste přátelé. Pokračujte."

„Zmínil jsem se potom Meyerovi, že jsem mezi nimi pozoroval jakési skoro hmatatelné erotické napětí, téměř viditelné, jako dým."

Sigiera pomalu zavrtěl hlavou a rty se mu pod schlíplým knírem hořce našpulily. „Celá léta," řekl, „celá ta léta na útěku. Krouží od jedné ženy ke druhé, hubu v jednom kuse od ucha k uchu. Sem tam si najde nějakou fušku a táhne o dům dál. Potuluje se a zabíjí a celou tu dobu zakouší hroznou bolest. Dneska z něho musí být sakra odborník na změnu totožnosti. Není to nic těžkého, když má člověk do začátku slušnou sumičku a ještě k tomu dobře vypadá. Jenomže všechno se může zvrtnout. Stačí upíná prkotina. Musel být připravený kdykoli zvednout kotvy a utíkat. Nemyslím, že je v lidských silách snášet takové psychické napětí dlouho."

„Jak to myslíte?" zeptal jsem se ho.

„Když jste policajt z povolání, zvyknete si, že každý zločinec jedná podle šablony. Natrefil jsem kdysi na jednoho zloděje. Extratřída. Sbalil jsem ho prakticky čirou náhodou, když jsem sloužil v Beaumontu. Vykrádal boháče. Soukromé rezidence. Mince a známky a vůbec sbírky všeho druhu a šperky. Všechno, co se dalo pohodlně odnést. Jezdíval na velké aukce do New Yorku a Los Angeles. Tam si je všechny nejprve vytipoval. Pověsil se někomu na paty a sledoval ho řekněme do Atlanty. Prozkoumal dům, rozložení místností, poplašné zařízení, režim všech lidí, kteří v něm žili. Když nadešla pravá chvíle a dům byl prázdný, zaparkoval před vchodem vypůjčenou dodávku, která měla po straně přilepený nápis INSEKTICIDNÍ KONTROLA, a napochodoval dovnitř v bílém plášti s postřikovačem v ruce. Za patnáct minut po odpojení poplašného zařízení vycházel s polštářem naditým samým fajnovým zbožím, které mohl okamžitě za slušný peníz střelit. Stejné rito dělal tak dvakrát ročně. Jednou jsem

projížděl nedaleko v neoznačeném policejním voze. Hledal jsem adresu někoho, kdo nám dlužil výpověď. Milý lupič měl ovšem s vylamováním sejfu těžkosti a dostal se do takové časové tísně, že vypadl z domu celý nervózní a nacouval ze slepé uličky rovnou do mého vozu. Myslel si, že jsem civil. Otevřel si na mě hubu, ale když jsem mu zamával před nosem odznakem a bouchačkou, prostě se sesypal a sedl si na obrubník. V tu ránu z něho vyprchal celý život.

Když jsme ho měli u nás ve vazbě, často jsem si s ním chodil povykládat. A neřekli byste, v Cincinnati měl ženu a děti. Pracoval jako investiční poradce. Měl kancelář v budově banky. Byl členem noblesního městského klubu, tenisového klubu, Juniorské obchodní komory a klubového obchodního sdružení Kiwanis. Radil lidem, do čeho investovat, a dařilo se mu. Vlastní peníze spláchl tak, že je protáhl vlastní firmou ve formě poplatků za konzultace. Žil si dobře. Vážili si ho. Řekl mi, že pokaždé, když udělal terno a vrátil se s penězi domů, říkal si: ‚a dost'. Byl v bezpečí. Mohl dýchat. Když odjel za kšeftem, jeho žena i všichni ostatní si mysleli, že jel okouknout nějakou firmu, kam měl v úmyslu doporučovat akcie. Svěřil se mi, že si už víckrát říkal „ne" a za pár měsíců to v něm začalo hlodat znovu. Začal ztrácet klid. A začal vzpomínat na pocity, které zažíval uvnitř, nějaké přepychové rezidence. Ovládalo ho vzrušení, jaké za živý svět jinde najít nemohl."

„Chápu, co máte na mysli," řekl Meyer. „Tenhle Pittler může mít klidně někde zázemí, stálou totožnost, ke které se pokaždé vrací."

„Já se domnívám, že ho má určitě," řekl Sigiera. „Nějaké místo, kde nabírá dech. Uleje peníze. Srovná puky na kalhotech. Domácí základnu, kde nevědí o jeho zálibě."

„Nevěděla by o něm jeho sestra?"

„Kdo?"

„Helen June nebo jak se jmenuje."

„To není špatný nápad," řekl. „Ob tejden si ji podávali, až se odstěhovala. Zapřísahala se, že od Codyho nedostala ani řádku a že jí ani nevolal. Okamžik, někde by tu mělo být její jméno po manželovi. Paní Foxová, manželka Kermita Foxe, přezdívaného Sonny. Jenomže

tahle adresa už dávno neplatí. Helen June musí už dneska být kolem čtyřiceti. Ve městě se určitě najde někdo, kdo jí ještě posílá pozdrav k vánocům. Mohli bychom se zeptat starého Boomera. Pracuje pro město devětadevadesát let. Nedali byste si nějakou mexickou specialitku? Je tak akorát čas poobědvat.“

Zvedl telefon a pak jsme se rozjeli na oběd. Byl to motorest jménem Panchos. Sedli jsme si u jednoho stolu vzadu. Jako specialitu nabízeli chili polité roztaveným chihuahuaským sýrem, který byl zamíchán i do jídla. Sigiera nespouštěl oči z Meyera, jednoho z nejproslulejších světových odborníků na chili. Meyer ochutnal. Sigiera čekal, že zalapá po dechu, z očí se mu vyřine proud slz a ruka chňapne po sklenici ledové vody.:Meyer mlaskl, zadumaně se zahleděl, natáhl se pro lahvičku tabasca, kápl do jídla tucet kapek, důkladně ho promíchal, znovu ochutnal, kývl uznale na Sigieru a řekl: „Paule, má to říz.“

„Profesore, začínáte se mi líbit.“

Vyprávěl nám potom o strastech a slastech, které kdysi zažil u pobřežní hlídky při ochraně hranic proti ilegálnímu přechodu a pašování, i o svých zážitcích, když špicloval v Beaumontu.

Pili jsme právě druhou kávu, když k našemu stolu přišel vzpřímený starý muž s rozložitým panděrem, bílým knírem, sněhobílou bradkou a dvěstělitrovým sombrerem na hlavě. Sigiera mu nohou přistrčil židli. „Boomere, tohle je McGee a tadyhle je profesor. To jsou ti dva, co se chtějí dozvědět něco o Helen June Pittlerové provdané Foxové.“

Podal nám suchou a svalnatou ruku a pevně stiskl. Musel si objednat cestou k našemu stolu. Za okamžik se totiž objevila servírka se sklenicí mléka a malou porcí kukuřičných placek.

Boomer schroupal placku a spláchl ji mlékem, otřel si ústa, špičky knírů a spustil: „Asi rok potom, co Cody vodprásk svoji nevlastní matku a tátu, se Sonny s Helen June z tohodle státu vystěhovali. Vyrazili až někam vysoko na sever. Sonnyho rodiče se původně přestěhovali vodtamtaď sem a voň tam měl nějakou přízeň. Myslím, že v Rome ve státě New York. Nemá cenu dávat vám tu adresu, poněvač je stejně dneska k ničemu. Sonny s Helen June měli stejnak

jenom to jedno malý, a to jim umřelo hned v prvním roce. Mělo něco špatnýho s dejcháním. Sonny je nejlepčí automechanik, jakýho sem kdy potkal. Ten se dokázal uživit všade. Šli vod sebe. Neví se, jestli sou rozvedený. V každým případě si nechá říkat Helen June Foxová a tadyhle bydlí."

Položil na stůl útržek obálky. Držel jsem ji tak, aby si Meyer mohl přečíst, co jsem viděl já: silnice 3, pošt. schránka 810, Cold Brook, stát New York.

„Přej je to někde na sever vod Uticy," dodal Boomer.

„Pěkná štreka, aby se člověk vrátil s prázdnýma rukama," utrousil Sigiera.

„Žádné místo není moc daleko," řekl Meyer. „A proč zrovna s prázdnýma rukama?"

„Protože většina starých stop je k ničemu, toť vše. Nové a čerstvé se vyplácejí daleko častěji."

Přes Sigierovy protesty jsme zaplatili účet my a slíbili jsme, že jestli se něco dozvíme, dáme mu vědět.

## 17

V tom motýlku severně od Eagle Passu nám dovolili uvolnit pokoj ve tři odpoledne a nemuseli jsme ani platit za další noc.

Podle mapy jsem odhadoval, že se nacházíme takových pět set padesát kilometrů od Houstonu, pokud se dáme po sedmapadesátce a potom po dálnicích třicet pět a deset. Do houstonského bytu bychom to tedy měli zvládnout do půlnoci.

Mosazné slunce zalilo půlku oblohy a přestože byla klimatizace puštěná na doraz, bylo ve voze k zalknutí. Když jsem trochu přišlápl plyn, začal vůz tak rachotit, že nebylo slyšet vlastního slova. Oba jsme mlčky přemýšleli. Jakmile někoho z nás něco napadlo, ječeli jsme na sebe, abychom si názor porovnali.

„Co úkryt v Mexiku?" zařval Meyer. „Umí španělsky. Na hranicích používá stejné doklady. Jakmile se ocitne za nimi, začne vystupovat pod jiným jménem."

„Jméno Evan Lawrence používal v Mexiku, když pracoval s nějakým Willym v Cancunu.“

Letmo jsem se na něho otočil. Vypadal rozladěně.

Při jedné zastávce u benzínového čerpadla řekl: „Já mít úkryt, tak kolem dokola natáhnu do trávy dráty a pověsím na ně plechovky a kravské zvonce, aby mě nepřekvapila nějaká nevítaná návštěva.“

„Pokud se vůbec dostaneme až k němu, dá se to čekat. A určitě bude nebezpečný.“

„Stejně se mi ten nápad s Mexikem zamlouvá. Třeba se opravdu skrývá pod jménem Evan Lawrence.“

„Proč by pak k němu upoutával pozornost osnováním vlastní smrti?“

„Chápu, co chceš říct. Nějak mi to nemyslí.“

„Jsme na dobré cestě. Díky tobě známe jeho skutečné jméno. A víme, co ho na scestí přivedlo.“

„Připadá mi neuvěřitelné, že jsme s nimi mohli večeřet a že pod tím přátelským obličejem neprosvítala nejmenší známka násilí.“

To už jsme byli zase na dálnici a uháněli jsme dál sklonkem dne. Zapadající slunko nám svítilo do zad a protahovalo naše stíny, naklánějící se na jednu či na druhou stranu, jak cesta mírně měnila směr. Zavrčel jsem a zastavil u dalšího odpočívadla. Nechal jsem motor běžet a otočil jsem se čelem k Meyerovi: „Zbytečně to komplikujeme.“

„Jak to myslíš?“

„Zrovna mi to došlo. Musel odstranit Evana Lawrence.“

„Proč?“

„Kvůli penězům.“

Meyer se zakabonil a pak najednou řekl: „No jistě! Bylo by příliš riskantní ometat se kolem jako truchlící manžel a čekat; než se právním řízením vyřeší detaily, aby mohl převzít peníze. Když Normu přemluvil, aby z banky postupně vybrala všechny peníze, věděl, že nafinguje nějakou nehodu. Pokud by to ale mohl risknout a nevytáhl paty z Houstonu, nechal by peníze v bance a počkal by, až mu po

její smrti připadnou. Jenomže to by znamenalo důkladnější prověřování ze strany policie a notářství.“

„Nedědil bys podle podmínek závěti ty?“

„Kolik by mu podle tebe dalo práce přemluvit ji, aby sepsala novou? A potom, tohle by také bývalo nápadné. Máš pravdu, Travisi. Evan Lawrence byl člověk s dočasnou existencí. Dokázal žít jenom jistou dobu. Jak dlouho? Půl roku? A teď je zase v bezpečí. A dříve nebo později opět vystrčí hlavu, ovšem jako někdo jiný. Vyrazí na lov. Číhat. Slídit. Vše s úsměvem.“

A to už jsem měl opět nohu na plynu a oba jsme se zamysleli a skládali kousky mozaiky objevené u Christine Statzerové, Martina Eagla, Betsy Ann Larkerové, Bunkyho, Boomera a Paula Sigiery. Na způsob skládačky v příloze pro děti v nedělních novinách. Spojte tužkou tečky a vyjde vám zvířátko.

„Běžné nehody se dají těžko fingovat,“ zahulákal Meyer. Tak jsem začal uvažovat o tomhle problému skrze den vytrácející se do noci, než jsme pozdě večer v takřka osiřelém McDonaldově automatu v Seguinu usedli k mamutím hamburgerům. „Může se to zkusit s ohněm,“ řekl jsem, „pokud má člověk kliku a najde někoho, kdo má přibližně stejnou figuru. Třeba stopaře. Nebo vandráka. Bezdomovec je vůbec nejlepší, jelikož se po něm dlouho nebude nikdo shánět, a to ještě kdoví jestli. Stačí je oba prásknout přes kebuli, nasměrovat auto tak, aby sjelo z cesty do stromu, a na poslední chvíli vyskočit. Tak to nejspíš udělal Evan v Ingramu. Potom se škrtne zápalkou. Ale ještě předtím mu musí člověk navlíknout svůj prsten. A stáhne mu všechny jeho, pokud nějaké má. Hořící auta představují dost velké riziko. Lepší je voda. Loď se překotí, žena se utopí a pohřešovaný muž je prohlášen za mrtvého. Výbušniny také nejsou marné, ale může přitom zařvat spousta lidí. Anebo si můžeš koupit dvě letenky a dát jí do kufru bombu. Na poslední chvíli se omluvíš. Přijedu za tebou později, zlato. Jenomže takhle zabiješ fůru nevinných lidí.“

Z protějšího boxu najednou vyskočila malá postarší žena. Do té doby jsem si jí nevšiml. Probodla mě pohledem. „Zrůdy!“ šeptla, když popadla dech. „Zrůdy!“ Chvatně vyběhla ven.

A Meyer se rozřehtal. Poprvé za poslední rok jsem ho slyšel smát se od plic. Z očí se mu řinuly potoky. Držel se za břicho a úpěl: „Ach, ach, ach.“ Pomohl jsem mu vstát a nasměroval jsem ho k autu. Smíchy se téměř neudržel na nohou. Ta babka mohla jít pro policii, a tak bude lepší co nejdříve šlápnout na plyn.

V pátek ráno jsme v cestovní kanceláři u obchodního centra nedaleko Piney Village zjistili, že z Houstonu do Uticy není právě nejlepší spojení. Třeba se tam špatně jezdí odevšad. Mohli nás sice do šesti večer dopravit do Syracuse, muselo se ovšem dlouho čekat na další letadlo v Atlante.

Pár minut od Houstonu jsme proletěli horkými kalnými mraky a ocitli se v průzračně bílém slunečním jasu. V Atlante jsme u východu z letištní plochy nasedli na vláček, který nás dovezl do hlavní odbavovací haly. Bezcílně jsem se procházel sem a tam kolem řady telefonních budek. Nakonec jsem do jedné vstoupil a vytočil Naples.

Ještě nedoznělo první zazvonění a zvedla sluchátko. „Prosím?“

„To jsem já,“ řekl jsem.

„Odkud voláš?“

„Z Atlanty. Za chvíli letíme na sever. Byl jsem zvědavý, jak jsi dopadla s tím místem.“

„Že jsi nebyl zvědavý v neděli, nebo v pondělí, nebo v úterý, nebo…“

„Myslel jsem na to každý den.“

„Už tě vidím.“

„Vážně. Hrozně jsme se namakali. Tak už toho necháme, raději mi pověz, jak to dopadlo.“

„Místo mi nabídli a podmínky jsou fantastické. Do pondělka jsem si to měla rozmyslet, tak jsem si to rozmyslela a zavolala jsem jim, že to beru.“

„A kdybych býval v neděli zavolal?“

„McGee, mám chuť tě namíchnout. Mám chuť ti říct, že kdybys zavolal, třeba bych odmítla. Jenomže to prostě není pravda, drahoušku. Toužím po tom místě tak zoufale, že si to nedovedeš představit.“

„Kdy odjíždíš?“

„Dneska přijel ten člověk, kterému to mám tady předat. Chtějí mě v Maui už patnáctého srpna.“

„Jaký je ten nový?“

„Howard není žádný veleduch, ale jakmile se mu v hlavě něco pevně uhnízdí, zůstane to tam. Myslím, že to zvládne. Studoval na hotelovce v Cornellu. Důkladně ho informovali, jak to tady za mě perfektně běží, a tak mu nemusí nikdo vysvětlovat, že by byl blázen, aby se pouštěl do nějakých velkých změn.“

„Připadá mi to hrozně brzo.“

„Taky že jo. Upřímně řečeno, jsem trochu s nervama na huntě od té doby, co jsem jim na to místo kývla. Nejde jenom o tebe, ale o to všecko tady. Prožila jsem tu spoustu krásného.“

„To bylo.“

„Jak se říká, co je pryč, je pryč. A co vy dva?“

„Zjistili jsme jeho skutečné jméno, Cody T. W. Pittler. A nejspíš víme, proč vraždí.“

„Zabil jich víc?“

„Zřejmě spoustu, o kterých nemáme tušení.“

„Dej na sebe pozor, ano?“

„Třeba se už o něm víc nedozvíme. Jedeme teď na sever za jeho sestrou. Pravděpodobně ho dvaadvacet let neviděla. Domníváme se, že má někde nějaký bezpečný úkryt, odkud čas od času vyráží zabíjet. Velký Casanova. Nejprve takovou ženskou úplně zjančí a pak ji oddělá.“

„Alespoň umírají šťastné. Promiň, jsem nevkusná.“

„Za to můžu já. Mluvím, jako by o nic nešlo. Jenomže uvnitř se trápím. Mrzí mě, jak rychle se blíží polovička srpna.“

„Jsem ráda, že ses alespoň ozval. Už jsem na tebe začínala být vážně naštvaná.“

„Užíval jsem si sladkého života v báječných letoviscích jako je Freer, Encinal, Cotulla a Eagle Pass.“

„Světla velkoměsta, co? Promiň Travisi. Byla jsem na odchodu, když zazvonil telefon. Čeká mě sklenka s Howardem u bazénu a chystáme se prodebatovat rozšíření východní části střediska. Potřebujeme to fakticky jako sůl, jestli tu má být vůbec nějaké místo pro dal-

ší přístavbu. Zavolej mi, prosím tě, až se vrátíš domů. Hned jak dorazíš, platí?“

„Platí. A ať ti to vyjde s tou přístavbou.“

„Ať ti to vyjde s tím masovým vrahem, milánku.“ Zavěsil jsem a šel jsem k lavičce, kde seděl Meyer. Tvářil se neuvěřitelně blaženě. U novinového stánku objevil výtisk časopisu Ekonom a teď do sebe soukal veškeré informace o hospodářské krizi v zemích Atlantické aliance.

Než jsme v pátek dorazili k přepážce půjčovny aut firmy Avis na syracuském letišti, bylo půl sedmé a venku stále úmorné vedro. Slunce stálo ještě vysoko. Vůz, který jsme si na Meyerovu úvěrovou kartu rezervovali jíž předtím v Atlante, nás čekal v kóji číslo dvacet. Byl to vínový dvoudvéřák se skoseným předkem a zápachem po doutníku uvnitř. Úřednice firmy nám vysvětlila, jak se dostaneme z města na dálnici. Venku bylo stále ještě světlo jako ve dne, když jsme odbočili na Uticu a cestou k centru objevili ošumělý a přemrštěně drahý motel Howard Johnson. Pokoj jsem ještě jakž takž strávil, ale restauraci ani omylem, a Meyer tedy prolistoval telefonní seznam. Má na dobré restaurace čich.

„Vypadá to, že ve většině restaurací vládnou Italové,“ řekl. „Tak se podřídíme většině. Nějaké námitky?“

„Naprosto ne.“

„Co takhle u Grimaldiho, tak se tuším jmenuje. Moment. Ano, U Grimaldiho.“

Když jsme restauraci konečně našli, byla už skoro tma. Nacházela se na nároží, z boku přes ulici byl veřejný park a naproti přednímu vchodu jakási rozestavěná budova ze žlutých cihel. Dalo nám dost práce najít místo k zaparkování. Meyer to považoval za dobré znamení. Dveře se otevřely a v tu ránu nás ovanul kouř, hlasitý hovor, smích a všeobecně dobrá nálada blahoslaveného pátku před volnem. Bar byl vzadu vlevo, jídelna vpravo. Štíhlá zasmušilá tmavovláska nás uvedla ke stolu pro dva u vzdálenější zdi a podala nám obrovité jídelní lístky. Přicupkal k nám malý plešatý obstarožní číšník a my si objednali dvakrát martini koktejl. V mžiku stál na stole. Meyer usrkl, usmál se a uvolnil se. „Jídlo bude prima,“ řekl. „V restauraci, kde

jídlo stojí za bačkoru, nedostaneš nikdy skvělý a neošizený koktejl ve správné sklenici.“ Další Meyerovo okřídlené rčení. Nejspíš na nich něco bude.

Telecí bylo skutečně skvělé a s vínem chutnalo jedna báseň. U kávy se Meyer svěřil: „Připadá mi, jako bych se vracel do života. Tohle všechno. Rok jsem o světě nevěděl. Teď mám pocit, jako by se ve mně rozpínal nějaký tlak, který čas od času rozrazí dveře do dalších prostor mé osobnosti, které bývaly dokořán. Mám z toho radost, ale zároveň mě trápí provinilý pocit, že za tohle dočasné zmrtvýchvstání vděčím Normě.“

„Dočasné?“

„Samozřejmě. Jak dlouho potrvá? Pouze do té doby, než mi nějaká další bestie dá na vybranou, jestli se mám zachovat jako chlap anebo si dřepnout na podlahu a nevědět ani jak se jmenuju. Občas mívám chuť něco takového zakusit, ale jindy se zase modlím, aby se to už nikdy neopakovalo.“

„Dostaneš se z toho.“

„Přesně moje slova. Meyere, říkám si, ty se z toho prostě dostaneš.“ Trpce se usmíval.

Porozhlédl jsem se po štamgastech. Političtí šíbři a kariéristé, mnozí z nich ještě usmrkanci. Samí právníci, volení činovníci a jmenovaní kandidáti. Někteří s manželkami nebo přítelkyněmi. Dělalo to na mě dojem, jako by se fůra městských i okresních záležitostí dojednávala přímo tady, v lokále. Překypovali energií, tihleti italští holobrádkové, táhla z nich horečná stádnost. Nahlas jsem se podivil, proč se tak snaží bavit se za každou cenu.

Meyer se nad otázkou zahloubal a nakonec řekl: „Podle mě je v nich energie, která nemá možnost produktivně se vybít. Většina z těchhle měst v údolí Mohawk odumírá, a celá léta: Albany, Troy, Amsterdam, Utica, Syracuse, Rome. A tak si udělali průmysl ze státní správy. Ze státních úřadů v chátrajících centrech. Z přemnožených výborů, dohlížecích orgánů, poradních výborů, komisí, soudních orgánů, rozpočtových výborů, sociálních odborů, rad územního plánování, silničních správ, odborů zdravotní péče… jde o tisíce a tisíce lidí, kteří si v těchhle městech scházejících na úbytě slušně vydělávají

na živobytí prací pro městské, okresní, státní a federální správní orgány, a přitom se z ručky do ručky stěhují tytéž daňové dolary. Domnívám se, že člověk je od přírody tvor produktivní. Chce něco vytvořit, může to být kamenná sekyra, větší jeskyně, anebo lepší šípy.

Prostě cokoli. Jenomže tihle bystří a energičtí mužové ve skrytu duše vědí, že nic nevytvářejí. Používají jakékoli konexe, známosti, jakéhokoli prostředku, aby zůstali v dosahu koryta s veřejnými financemi. Pracovat v něčem tak abstraktním není zrovna nejctihodnější způsob života. Proto ta atmosféra nevázaného veselí. Proto si tak halasně poklepávají na ramena, zahrnují se přehnanými lichotkami, proto jsou jejich přípitky tak vyšperkované, manželství tak krátká a soudní procesy tak vleklé, předepsané formuláře tak složité a dlouhé. Jejich město zatuchlo a jak světla ubývá, oni tancují.“

„Jak poetické, profesore!“

„To dělá to víno.“

„Stýskalo se mi po tvých improvizovaných přednáškách.“

„Tak pozor na jazyk. Nebo se ti pokusím vynahradit, o co jsi za ten rok přišel.“

„Tak hrozné to zase nebylo.“

## 18

Po snídani hlásili v rádiu, že přes den má teplota v Utice vystoupit až na pětačtyřicet stupňů, což je na posledního července rekordní vedro. Seděl jsem za volantem a řídil jsem se pokyny, které mi dal při odjezdu recepční v motelu.

Zamířili jsme ven z údolí, nahoru k Deerfield Hillu, kolem věží televizních vysílačů, po silnici s dvěma jízdními pruhy, místy tak příkré, že to malé vínové autíčko mělo co dělat, aby zvládlo stoupání i pohon klimatizátoru. Jeho rychlost pomalu klesala, až se samo přeřadilo na nižší převod. Po předměstských domcích se před námi vynořily zubožené farmičky, špinavě šedé pronesené stodoly a občas jsme zahlédli i pár pasoucích se koní. Farmy se rozkládaly na náhorní rovině, kde se v dálce, kdesi u zaraženého předhůří Adirondackských

hor, silnice vytrácela. K severu mělo namířeno méně vozidel než jsem čekal. Lidé jedoucí na dovolenou už určitě vyjeli v pátek. Na náhorní rovině bylo trochu chladněji. Vjeli jsme na silnici číslo osm a já zamířil k Polandu, abych se na tamější poště přeptal jak mi poradil recepční kde bydlí paní Foxová.

Sjeli jsme z náhorní roviny a údolí malé říčky nás zavedlo do Polandu, malého městečka, jehož hlavní ulici lemovaly tak obrovité javory, že o té letní sobotě vytvářely iluzi chládku.

U malého ostrůvku zeleně uprostřed městečka zatáčela silnice číslo osm doleva. Meyer zahlédl poštu vpravo před námi. Já zůstal ve voze a on šel dovnitř.

Za malou chvilku byl zpátky. „Budeme se držet osmičky až za Cold Brook, což je přibližně stejně velké městečko. Po pravé straně silnice má být poštovní schránka s jejím jménem. Bydlí hned naproti. V nějakém karavanu. Prý je šedomodrý, ale nebyl si jistý. Má to být asi patnáct kilometrů za Cold Brookem. Stejně je to divně."

„Co jako?"

„Když jsem přišel k přepážce, choval se poměrně srdečně. Ale jakmile jsem mu řekl, koho hledám, jako když utne. Byl strohý a hleděl, abych už vypadl. Sdělil mi adresu a odkráčel. Něco proti ní má a o mně si také pomyslel svoje, když jsem se na ni přeptával."

Městečka byte od sebe vzdálena pouhé tři kilometry a jakmile jsme za sebou nechali Cold Brook, občas jsem mrkl na tachometr. Zanedlouho udělala silnice veliký oblouk na mírném stoupání a cedule na vrcholu kopce nám oznámila, že jsme vjeli do Adirondackského národního parku.

Ten člověk na poště se v odhadu zmýlil. Najeli jsme o pět kilometrů víc. Když jsme dorazili k jejímu plácku, začalo mi docházet, proč se choval tak odměřeně. Levou stranu silnice lemovala řada zelených keřů, které byly vysázené v dlouhé řadě těsně u sebe, a nejspíš sloužily jako sněhové zábrany k udržování sjízdnosti silnice v zimě. Stromy byly mohutné. Několik jich bylo vykáceno a její přívěs dřepěl v mezeře takových patnáct metrů od silnice, souběžně s ní. Blahé paměti mohl být šedomodrý. Na zasviněné příjezdové cestě stál zaparkovaný velký omlácený červenobílý bronco s vystrčeným před-

kem a pohonem na všechny čtyři. Seděl na super širokých a supervysokých gumách a neponechával ani píď místa k vjezdu.

Zaparkoval jsem za poštovní schránkou, vystoupili jsme a zůstali jako přikovaní, omráčeni haldami harampádí, které se povalovalo po celém dvorku od plotu k plotu. Autodíly, ledničky, valníky bez kol, palivové dříví, role krytinového asfaltového papíru, rámové postelové konstrukce, rozlámané houpací židle, rozbitý verandový nábytek, hromady betonových tvárnic, štosy střešních tašek, stoh překližkových desek, všechno se rozpadalo. Skleněné láhve, plastikové láhve, plechovky, nárazníky, dvěstělitrové rezavé sudy, staré zápřažné saně, bedny zpola naplněné lahvemi od limonád a spousta jiných neskladných předmětů budících dojem, že nikdy nesloužily ničemu užitečnému. Pohled na takovou spoušť vyrážel dech. Bylo nemožné vstřebat ji celou najednou. Působila na člověka zvláštně, téměř jako umělecké dílo, jako novátorská trojrozměrná výtvarná forma symbolizující zhroucení západní civilizace. Vyvolala ve mně vzpomínku na objekt, který jsem kdysi viděl v New Yorku, když mě jedna přítelkyně přemluvila, abych s ní šel na výstavu do Muzea moderního umění. Objektem byl realisticky vyhlížející plastikový hamburger v žemli s pomalu vytékající hořčicí, pikantní omáčkou a kečupem. Měl tři metry v průměru a jeden a půl na výšku. Tato scéna působila stejným dojmem důvěrné známosti i neskutečnosti.

„Třeba tu bydlí neoprávněně a nechce se vystěhovat," zamumlal Meyer.

„Jestli tamhlety šaty na plotě jsou její, tak je to pěkná machna."

Šli jsme dovnitř kolem toho ohromného vehiklu. Musela nás vidět oknem. Otevřela úzké dveře přívěsu a sestoupila na vrchní stupínek třístupňových schůdků, které ke dveřím vedly. Přívěs spočíval na betonových tvárnicích.

„Hledáte někoho?"

„Paní Helen June Foxová?"

„Co jí chcete?"

Byla dost vysoká. Rozcuchané hnědé vlasy jí splývaly rovně kolem uší jako dráty. Mohutná ňadra napínala vlhkou látku růžového trička a klesala tíhou k vystupujícímu břichu, které se vydouvalo přes

opasek přidržující po kolena dlouhé šortky barvy khaki. Na nohou měla odrbané bílé plátěnky a její tučné nohy byly samá jizva a škrábanec po kousnutí hmyzem. Měla hrubé rysy, masivní čelist, kalné, nevlídné a pichlavé oči. Ústa mírně vykrojená do půlměsíčku, na způsob obráceného úsměvu, jako buldok. Ona i její šaty byly umouněné a samý flek. Vypadala jako správná cuchta, a přece z ní vyzařovalo něco tak silně fyzického, že byla nějakým nevysvětlitelným způsobem takřka přitažlivá. Měla dobré držení těla. Bylo vidět, že to před pětadvaceti lety bývala ženská jako lusk. A ona si toho byla dobře vědoma a chovala se k mužům tak jako kdysi, jako by ji neustále zahrnovali obdivnými pohledy.

„Tak jak?“ zeptala se. Obrátila do sebe poslední kapku piva z plechovky, kterou držela v ruce, zmuchlala hliníkový obal a mrskla jím na dvůr. Odskočil na betonou tvárnici. „Už zase z vejboru? Řekla jsem posledně tomu spolku, ať vymajznou z mýho pozemku a nechaj mě bejt, jinak že si budou vybírat pinzetou že zadku olovo.“

Meyer problém vyřešil. „Boomer nám řekl, kde vás najdeme.“ K mému úžasu a obdivu se mu povedlo do řeči naroubovat štěpinky jihotexaského přízvuku.

Helen June užasle zabrblala, sestoupila ze zbylých dvou schůdků a těžce dosedla na prostřední. „Ten starej prďola ještě žije?“

„Má se k světu,“ řekl jsem.

„Vždycky věděl o každým všecko. Kdo mu dal moji adresu, to by mě tedy zajímalo. Nejspíš teta Minna. Nikdy mi nezapomene poslat k narozeninám nějakou tu obálčičku. Ty už musí bejt nejmíň devadesát.“

„Nevěděl, jestli jste se dala se Sonnym rozvést.“

„Vzal kramle. A mě nebavilo tahat se k advokátovi. Byla jsem ráda, že jsem se toho parchanta vejratýho zbavila. Co chcete? To vám teda povím, jak je bůh nade mnou, že vy dva jste teda dvojka k pohledání. Vy, milej pane, vypadáte jako nějakej medvěd. Přítulnej méďa na pomuchlání. Jakpak ti říkají, zlato?“

„Meyer. A tohle je McGee.“

„Chceme si s vámi promluvit o vašem bratrovi Codym,“ řekl jsem.

Zvedla se a pokynula nám, abychom ji následovali. Propletli jsme se tunami haraburdí až k plotu, ke starému piknikovému stolku s lavičkami ve stínu vzrostlého smrku. Posadili jsme se na jednu stranu a ona si sedla čelem k nám. „Tam se mluvit nedalo, mohli by sme probudit Jesseho," řekla. „Vrátil se až k ránu. Každej pátek chodí hrát na piáno do jednoho baru. Když ho člověk vzbudí moc brzo, tak je jak nepříčetnej. A co když se mi o mým bráchovi nechce mluvit? Chytli ho? Jste od novin nebo poldové?"

„Nechytili ho," řekl jsem. „To je dobře. Stejně v tom byl nevinně."

„A kdo to tedy zavinil?"

„To vám moh říct Boomer, když už jste se ho vyptávali. Mohla za to Coralita, ta zaprcatělá taliánská štětka. Že se s ní táta oženil, to byla největší chyba, jakou kdy udělal. Byl to fantastickej chlap. Všichni ho měli rádi. Na kšeft byl kanón, ale na ženský vůl jak anděl. Mně bylo dvacet, když si ji bral. Byla jenom o pět roků starší než já. Ta bejvala v jednom kole, to si pište. Když jsem byla na gymplu, kluci si z ní dělali srandu. Víte, jakou měla přezdívku? Rozhoďnožka. To si musí ženská vysloužit. Jak máma umřela, dva roky jsem se snažila ji zastat doma. Tátu jsem milovala, a tak jsem věčně stála u sporáku, vytírala, luxovala, ustýlala a všecko. Četla jsem jenom kuchařský knihy. Všecko se doma lesklo jako zrcadlo. A to jenom kvůli němu. Chtěla jsem se o něho starat celej život, a on si za dva roky přivede domů takovou couru. Vezme si ji a přitáhne ji rovnou do mýho domu, rovnou do my kuchyně a do svý postele. Kolikrát jsem v noci nezamhouřila oka a někdy jsem slyšela, jak si to spolu rozdávají, a přemýšlela jsem, jak jí zakroutit krkem, ale tak, aby mě nechytili. Celou tu dobu jsem měla pocit, že ona přesně ví, co si myslím, a chechtá se mi do očí. Většinou se chovala, jako bych byla luft. Zato ovšem nepřehlídla Codyho. Bylo to takový neviňátko, ten náš kluk. Rozhodně byl na svůj věk ještě dost vyplašenej. Snažila jsem se ho před Coralitou varovat. Měla jsem strach z toho, co se může stát, a nechtěla jsem se tam ometat a přihlížet tomu. Provdala jsem se za Sonnyho Foxe a vypadla jsem odtamtaď. Nikdy jsem ho neměla ráda. Bylo mi akorát vhod, že jsem vypadla z domova, že jsem ji nemusela

mít na očích. Jak vám povídám, měla roupy, ale bála se někam vyrazit, aby to na ni někdo neřekl tátovi. A tak ji napadlo, že v tom samým baráku má jako v klícce Codyho, kterej bude strachy zticha, a tak ho přimáčkla ke zdi. Dám krk, že to bylo snadný jako střihnout za uši králíkovi. Tak dlouho mu vrtěla pod nosem tou pěknou prdelí, až mu všecko ostatní vyhnala z hlavy. Podle mě mu musela vlízt do postele, když spal. A když se pak probudil, byla tak blízko, že se nedokázal ovládnout. A ona moc dobře věděla, že když to zkusí jednou, už toho nikdy nenechá. Nemyslím, že by to bejvala mohla navlíct jinak. Kdysi jsem se o tom hodně napřemejšlela. Jenomže to už je let. Cody by jaktěživo nebejval lez do zelí vlastnímu tátovi. A než si uvědomil, co vlastně dělá, bylo už pozdě, Tak to ta mrcha navlíkla."

„Co se podle vás stalo tu noc, když byla zastřelena Coralita?" zeptal jsem se.

„Řekla jsem těm blbejm poldům, jak se to muselo stát. Táta by v životě na Codyho nevystřelil, ať by udělal co chtěl. Lampička u postele svítila, chápete? Střelil ji do tejla, těsně nad krk a v tu ránu bylo po ní. Cody uslyšel výstřel a vyhrabal se zpod ní. Když táta uviděl, kdo to tam leží, nedokázal po něm vystřelit, a tak obrátil pistoli proti sobě. Bejval by se zabil nebejt Codyho, kterej viděl, co chce dělat. Cody skočil po pistoli, ale táta se pořád snažil na sebe vystřelit a jak se tak o ni rvali, z pistole vyšla rána a opravdu se trefil. Cody si myslil, že se táta zabil, tak sebral klíčky od auta, seběhl dolů, skočil do něj a jako šílenej ujížděl pryč. Nikdy ho nedostali a nikdy ho nedostanou."

„Proč jste si tak jistá, že…" začal se Meyer vyptávat, ale v půli věty ho přerušil nějaký chlap, který ječel přes celý dvůr.

„Do prdele práce, jak se mám hergot vychrápat, když tu v jednom kuse někdo kafrá?" Vyšel po schodech z přívěsu a zapínal si poklopec na džínsách. Na nohou měl černé špičaté kovbojské holiny. Od pasu nahoru byl nahý a opálený. Byl hubený jako tyčka a divně se hrbil. Měl lavorovitý hrudník a dopředu nachýlená ramena. Mohlo mu být tak pětatřicet. S každým pohybem se mu pod kůží paží, trupu a ramen zavlnily krátké šlachovité svaly. Měl protáhlou, dlouhou hlavu, propadlé tváře, vyčnívající bradu a pod převislým obočím hlu-

boce posazené oči. „Co je to za chlapy?“ tázal se, jak si razil cestu skládkou.

„Jenom jsme mluvili o mým bratrovi, Jesse. Nic víc.“

„Dyť jste mě probudili!“

„Šli jsme až sem, aby sme tě nerušili.“

„Ty zrovna, Helen June, ty tlamo jedna užvaněná. V jednom kuse meleš pantem! A co vy dva! Dejte si odchod!“

„Radši ho poslechněte,“ řekla nervózně. „Jenomže jsme se ještě ne…“

„Fakticky. Opravdu to myslím vážně, McGee. Odjeďte, to bude nejlepší.“

Chlap dokráčel ke stolu a jak Meyer vstal, popadl ho za ucho a mrskl s ním zpátky přes lavičku. Lavička se zvrhla a Meyer dopadl na záda. Já udělal dlouhý úkrok do strany na přiměřeně volné prostranství a čekal jsem, s čím se pochlubí. Švihem naznačil úder dlouhou levičkou a jak jsem se uhýbal hlavou doleva, abych se jí vyhnul, vymrštil se do vzduchu v divném nůžkovém kopu a jedna jeho bota mi zasvištěla kolem úst. Jsem dost pohotový. Ne že bych to měl vydřené, je to prostě tím, že propojení mezi smysly, nervy a svaly u mě funguje rychleji než u většiny ostatních. A adrenalin otáčky všech pohybů ještě zvyšuje. Zahlédl jsem podešev s podpatkem té křusky plachtit souběžně se zemí směrem k mému chrupu. Ten stínový úder mě přihrál do dráhy kopu a já uhnul dozadu téměř stejně rychle. Říkám téměř, ne zcela. Palec té boty lízl vnější okraj mého boltce a na okamžik v něm vzbudil pocit, že byl vyrván. Na ušiska měl ten den kliku. Minela ho lehce vyvedla z rovnováhy, ale ve vzduchu se srovnal, otočil se jako kočka a měkce přistál na obě nohy.

Zas jeden takový machr, pomyslel jsem si. Zas jeden machr. Zařvou hal a snaží se z vás hranou dlaně nadělat sekanou. Jediné, co jsem o karate věděl, pocházelo ze základního výcviku, kterým jsem blahé paměti prošel. Takoví frajeři se vás snaží vyprovokovat, abyste se pořádně napřáhli, a pak využijí své mrštnosti a přesně vedených úderů, aby vás uzemnili.

Obezřetně se sunul a já viděl, jak se soustřeďuje k dalšímu kopu. Když noha vystřelila do vzduchu, uhnul jsem hlavou, a jak mi bota

vyjela po krku, vyhodil jsem ji předloktím až do oblak. Jesse dopadl tvrdě zátylkem na zem. Překulil se doleva a znovu se postavil na nohy příliš blízko Meyera, který popadl z hromady sutě půlmetrový hranol pět na deset, oběma rukama se rozmáchl a praštil jím Jesseho do týla. Ozvalo se ponk a Jesse vzdychl, snivě se zahleděl do dáli za mnou a zvolna se sesul do zárodečné polohy. Jak jsem se hnul směrem k němu, Helen June zaječela: .Prosím vás, jenom do něho nekopejte! Nemrzačte mu ruce! Raději běžte, dokaď je čas. Prosím vás!“

Opravdu to myslela vážně. Začalo mi vrtat hlavou, jestli to má Jesse v hlavě v pořádku. Anebo jestli nejsou pošahaní oba.

„Kdy bude pryč, abychom si mohli popovídat?“

„Zejtra večír.“

Tak jsme odjeli. Ohlédl jsem se. Klečela u něho a něžně mu odhrnovala splihlé vlasy z čela.

Asi po pěti kilometrech na zpáteční cestě do Cold Brooku jsem se letmo podíval do zpětného zrcátka a uviděl, jak se k nám velkou rychlostí blíží červenobílý bronco a chystá se nás předjet. Probral jsem v duchu několik možností. Ani jedna nevěstila nic dobrého. Přimáčkl jsem plyn k podlaze. Autíčko poskočilo docela dobře, jenomže, jak jsem brzy zjistil, ne dost dobře. Tachometr ukazoval sto dvacet na rovině, o něco méně do kopce a o něco více z kopce. Když vyjuknul za mnou a nevrazil do nás velkým ocelovým nárazníkem, dovtípil jsem se, že vyčkává a až bude mít před sebou volný výhled, najede vedle mě a vytlačí mě ze silnice. To mi dávalo lepší šance.

Jakmile byla silnice před námi volná, objevil se vedle mě. Viděl jsem, jak dřepí vysoko za volantem a šklebí se. V okamžiku, kdy nám začal najíždět na přední blatník, houknul jsem na Meyera a tvrdě dupl na brzdy. Jesse se řítil dál dopředu jako namydlený blesk. Jakmile jsem zůstal stát, zařadil jsem zpátečku a začal jsem velkou rychlostí couvat. Pak jsem znovu šlápl na brzdový pedál a zároveň vší silou otáčel volantem doprava. Předek se nádherně šmejknul do protisměru, na okamžik jsme se zhoupli na dvou kolech, dopadli zpátky na všechny čtyři, jenomže to už jsem měl zařazeno a ručička na tachometru letěla nahoru. Na vozovce za námi zůstal otisk černé gumy.

Přímo u paty té dlouhé stoupavé levotočivé zatáčky, té příkré zákruty poněkud stranou od Cold Brooku, jsem zastavil a opět zařadil zpátečku. Jesse zmizel dole za pravotočivou zatáčkou, která byla z dohledu. Stále jsem se ohlížel, ale po Jessovi ani památky.

„Slyšel jsem nějaký rachot," řekl Meyer.

„Jaký rachot?"

„No… jako by něco bouchlo. Jako když se rozbije láhev."

Na konci dlouhého rovného úseku jsem objevil neznačenou polní cestu. Zabočil jsem na ni, popojel trochu výš, otočil jsem se a vrátil se na místo, kde se dalo zastavit z dohledu hlavní silnice a přesto vidět každé vozidlo, které profičí kolem listím zamaskovaného vjezdu.

Od jihu se nic neobjevilo. Od severu projel kolem pekařský vůz a dodávka. Po dlouhých deseti minutách jsme nastartovali a vyjeli jižním směrem za nimi.

Podle brzdných stop na vozovce, polohy a stavu vozu nebylo těžké uhodnout, co se odehrálo: přepočítal se. Když jsem ho opět převezl, moc mu to na klidu nepřidalo. A ve vzteku se pokusil v poloviče svahu obrátit do protisměru. Patrně věděl, co si může se svým vozem dovolit a pokusit se o tutéž obrátku při stejné rychlosti na rovině, neměl by býval žádné problémy. Jenomže na svahu byla kola na vnitřní straně zatáčky krápět výš a zhruba po dvou třetinách obrátky ztratil nad vozem vládu. Bronco se převrátil a kutálel. Vůz vymrštil Jesseho před sebe, převálcoval ho a roloval tak dlouho, než se vklínil do nízkého podrostu za škarpou.

Ležel tváří dolů mezi úlomky skla a zkroucenými střepinami vyrudlého plechu. Záda měl samou krev. Zastavili jsme za pekařským vozem a kráčeli k místu nehody. Snažil se otočit na místě, kde byla vozovka rozšířena na tři jízdní pruhy, ale ve stoupání mohla auta pohodlně odbočovat vlevo na vedlejší silnici. Ležel natažený na krajnici, tváří k zemi a jenom hlava spočívala na vozovce. Když jsme k němu došli, vypadalo to, jako by měl obličej naložený do povrchu betonové silnice coby do nějakého láku. Červená kalež kolem hlavy prozrazovala příčinu té podivné a žaludek obracející iluze. Nějaká část vozu, nejspíš jedna z těch velkých pneumatik, mu převálcovala

zátylek a pod tlakem mu povolily faciální kosti, zatímco zadní část lebky zůstala neporušena. Nějaký čumil, který měl namířeno na sever, přinesl z kufru svého vozu starou otřepanou deku a přehodil ji přes horní část těla.

Řidič dodávky prohodil k řidiči pekařského auta. „Víš, kdo je to, viď?“

„Vím, kdo to byl, brácho. Pošuk Jesse, kterej o víkendech hrával na piano v Henemanově grilu. Loni se nastěhoval k Foxindě. Říkal jsem, že se dřív nebo pozdějc přizabije, když jsem viděl, jak honí toho seštelovanýho bronca.“

To už nás tam postávalo sedm a všichni jsme se otočili a hleděli dolů z kopce směrem k jihozápadu, když jsme v dálce zaslechli blížící se kvílení záchranky.

„Žádnej kvalt,“ utrousil Pekařský vůz.

„Je to divný,“ řekla Dodávka. „Kdyby bejvali strčili Jesseho do lochu na pár let za napadení toho Jamisonovic kluka a měli to udělat a ne mu dávat podmínku nebejval by se tu dneska zabil.“

Sanitka zastavila a k tělu se rozběhli dva zřízenci. Když spatřili deku, zpomalili. Jeden ji nadzvedl, zkusil nahmatat puls na krku, opět ji pustil a pokrčil rameny. Druhý přešel pomalu na druhou stranu, aby ze zadku sanitky vysunul rakev. Pár řidičů jedoucích na sever zpomalilo, aby se podívali, co se stalo, a rychle jeli dál. Přijel policejní sedan. Vrátili jsme se ke svému vozu a nastoupili.

„Jestli nám vůbec může něco užitečného říct, měli bychom jí raději oznámit my, co se stalo Jesseovi,“ řekl Meyer.

„Díky, žes ho praštil.“

„Nedá se říct, že by to byl zrovna čistý úder zepředu. Moc sportovní to nebylo. Ty by sis s ním i tak poradil.“

„Tím si nejsem tak jistý. Zrovna sahal po noži za opaskem, když jsi mu stáhl roletu.“

„Měl jsem příliš velký vztek a cítil jsem příliš velké ponížení a přestal jsem uvažovat o tom, co dělám. Koukni na moje ucho.“ Otočil hlavu dozadu, abych si mohl prohlédnout jeho pravý boltec. Byl napuchlý a v jednom ohni.

Obrátil jsem zpátky na sever a ta drobná scéna v plenéru zůstala za námi. „Podle mě bude lepší, když si s ní promluvíš ty. Jseš pro?“ navrhl jsem mu.

„Když myslíš.“

Nepromluvil dřív, než jsme odbočili na tu odpudivou příjezdovou cestu a nezaparkovali na místě, kde stával červenobílý bronco. Potom řekl: „Zůstaň v autě.“ Rozkaz. Nezvyklý a nečekaný.

Vyšla ven, běžela k němu, když byl v půli cesty k přívěsu, a ve hranatém obličeji měla vepsánu nevyslovenou otázku. Levá tvář byla opuchlá a tmavla. Slyšel jsem, jak bezmocně pláče. „Snažila jsem se ho zadržet! Vážně. Věřte mi.“

Potom jsem zaslechl, jak jí Meyer něco šeptem vysvětluje. Jako by se zmenšila, jako by se propadla sama do sebe. Položil jí ruku na rameno. Otočila se a schoulila se mu v náručí. Něžně ji hladil a utěšoval. Držel ji kolem pasu a tak spolu kráčeli ke schodům. Pomohl jí usednout na prostřední stupínek a ona si položila tvář na kolena.

Meyer pohlédl směrem k autu a neznatelně mi pokynul. Vystoupil jsem a zamířil jsem k nim. Ramena se jí chvěla, ale žádné hlasité vzlyky jsem neslyšel. Nakonec se napřímila a zadívala se na nás. Po tvářích jí tekly slzy. Pokusila se o úsměv. „Stejskalo by se vám i po ještěrce, kdybyste s ní přes rok žili a dávali jí do misky. Někdy bejval hrozně hodnej. Říkala jsem mu, aby vás nechal bejt, a voň mi jednu vrazil. Je bronco odepsanej?“

„Moc pěkně nevypadá,“ řekl jsem, „ale podle mě má jenom zmuchlanou kastli. Šasi, motor, kola a chladič by měly být v pořádku.“

„Musím se postarat, aby mi ho dali do kupy. Bez auta se neobejdu, když bydlím na takovým vystrkově. Koupila jsem mu ho. Částečně jsem ho zaplatila mým starým autem a papíry jsou na my jméno.“

„Co pojištění?“ zeptal se Meyer.

„Dají vám stejně jenom to, na co máte podle nich nárok. Ani nevím, kam odvezou tělo. Už tu nemám ani telefon. Byla tu sdružená linka a Jesse nadával těm lidem, co mluvili, když chtěl volat on, a tak

si stěžovali a jeden z nich natočil všecky ty nadávky na magneťák. A tak nám ho sebrali. Nevěděla jsem, že na to mají právo, a vidíte.“

„Vezmeme vás s sebou do města,“ nabídl Meyer. „Můžete si to tam zjistit a zařídit všechno potřebné ohledně auta.“

Utřela si oči. „To by mi opravdu pomohlo. Musím se dát trochu do pořádku.“ Namáhavě se zvedla, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

„Co si myslíš, že nám ještě jiného může říct?“ zeptal jsem se Meyera.

„Když jsme tady byli poprvé, něčeho jsem si všiml. Řekla, že ho zaručeně nikdy nedostanou. Jako by si nepřipouštěla jakoukoli myšlenku, že by mohl být mrtvý. Je to už dávno. Kdyby od něho za tak dlouho nedostala ani řádku, napadlo by ji možná, že nežije. Dalo by se to logicky předpokládat. Rozhodně měl k sebevraždě lepší důvod než většina ostatních. Jenomže v jejím monologu nepadla jediná zmínka o jeho možné smrti, Travisi. A proto se domnívám, že je s ní ve styku. Chci zjistit, v jakém. A v jakých intervalech.“

Když vyšla ze dveří, připravená k odjezdu, oba jsme užasli nad změnou, která se s ní udala. Měla na sobě tmavé modré šaty a přes rameno přehozenou lesklou modrou kabelku. Vlasy měla vykartáčované a na levé tváři si umně zamaskovala tmavnoucí podlitinu. Na nohou sandály na polovysokém podpatku a punčochy zakrývající poškrábané a pokousané nohy. Měla nalíčené rty a oči. Vypadala štíhlejší a mladší. „Vy nezamykáte?“ zeptal se Meyer.

Útrpně na něho pohlédla. „Koho myslíte, že by při pohledu na tuhle barabiznu napadlo, že se tady dá něco ukrást?“ Poklepala rukou na kabelku: „Všecko cenný nosím s sebou.“

Meyer sklopil přední sedadlo a vlezl si dozadu. Ona si sedla vedle mě. Meyer se nahnul dopředu a zeptal se jí: „Odkud Cody ví, kde zrovna bydlíte?“

„Nechávám…“ Náhle se zarazila.

„Komu necháváte zprávu? Kdo vám dělá prostředníka?“

„Vem vás čert, Meyere. Myslela jsem, že jste tak akorát dobrý k pomazlení. A zatím jste pěkně mazanej holomek. Dostal jste mě.“ Namáhavě se otočila a podívala se mu zpříma do tváře. „Můžete mi

třeba pálit chodidla a stejně bych vám to neřekla. Mohl byste mi trhat nehty na rukách a neřekla bych ani slovo.“

„Já netvrdím, že víte, kde Cody je.“

„To máte recht! Nemám ponětí, kde je.“

„Takže pokaždé, když jste se přestěhovala, napsala jste nebo možná zavolala tomu prostředníkovi a Cody mu potom jednoduše zavolal.“

„Že vám to pálí!“

„Potřebuje tu adresu, protože vám posílá peníze.“

„Proč by to dělal?“

„Jste přece bratr a sestra. Udělal strašnou věc. Chce se o vás postarat, abyste na něho vzpomínala v dobrém. Což, jak vidno, děláte.“

„Posílá je, protože je to můj bráška a dokud nepřivandrovala Coralita, tak jsme se jeden o druhýho starali. Nemusí si moje city kupovat.“

„Jak je posílá?“

„Po holubovi.“

„Ale no tak, Helen June,“ řekl Meyer lichotivým tónem. „Jestli nevíte, kde je, a já si vážně myslím, že to nevíte, potom nás způsob, jakým posílá peníze, nemůže na jeho stopu přivést. Je moc chytrý. Zajímá mě jenom, jak to s tím posíláním peněz vyřešil. Musí to být chytře vymyšlené.“

„Je mazanej.“

„To víme. Musí být, když je tak dlouho na svobodě.“

„Málem jsem tomu dala, když přišly prvně. Dostala jsem tehdy takovej ucouranej balíček. To jsem ještě žila se Sonnym. Díkybohu nebyl doma, když jsem ho otvírala. Na obalu bylo napsáno KNIHY. My jméno bylo vyťukaný strojem na cedulce. Místo zpáteční adresy tam stálo číslo poštovní přihrádky v New Orleansu. Uvnitř byly tři brožovaný knížky omotaný dvěma gumičkama, křížem přes sebe. Přečetla jsem si názvy a napadlo mě, že jde o nějaký reklamní podfuk. Já nejsem žádná čtenářka. Občas nějaký ty noviny. Tak odendám ty gumový pásky a listuju tou první a hledám nějaký povídání. A když otevřu druhou, na podlahu vypadne, štůsek stodolarovek. Bylo jich tam čtyřicet. Málem jsem sebou sekla. Prostřední knížka měla

vyřezaný stránky, nejspíš žiletkou. Trochu prasečina. Počítám ale, že na balení opravdu nezáleželo. Ležel u toho lístek psanej strojem. A na něm stálo: ‚Všechno nejlepší k narozeninám, Helen June. Jestli se někam přestěhuješ, okamžitě to dej vědět tomu a tomu. Tenhle lístek znič a o těch penězích nikomu ani slovo.' To se mi snad jenom zdá! Sedím si tu a klidně vám o těch penězích vykládám."

„Kolik balíčků jste dostala?" zeptal se Meyer.

„To nevím. Co je vám po tom? Jste z daňovýho? Možná tucet, možná víc. Byly odesílaný z Miami, Tampy, Houstonu, New Orleansu, Los Angeles. Z velkejch měst. Někdy přišel s nima i lístek. Blahopřání k narozeninám, vánocům nebo tak. Nejvíc jsem dostala pětaosumdesát stovek. A nejmíň v tom prvním. Nikdy nevím, kdy přijdou. Jediný, co vím je, že se o mě stará. A nic jinýho mě nezajímá. Drží mě to při životě. Řekla jsem vám to jenom, abych vám dokázala, že je to slušnej člověk."

Když jsme dojeli na místo, kde zahynul Jesse, stálo za broncem odtahové vozidlo. Naviják se otáčel a zvolna ho vyprošťoval ze spleti křovisek. Jiné vozy tam nestály. Všemu přihlíželi dva malí vesničtí kluci.

Helen June vylezla a poklusem se hnala k odtahovému vozidlu. „To je my auto!" přeřvávala skřípění navijáku. „Kam ho vezete?"

Stroj se zastavil. „Ahoj, Helen June. Je mně líto, co se stalo Jesseovi. Zavinil si to ale sám. Koledoval si o to. Vezeme auto do servisu. Máš něco proti tomu?"

„Kolik mě ten tvůj odvoz bude koštovat, Jimmy?"

„Čtyřicet boulí, že ses to ty."

„To je se slevou, anebo mě chceš natáhnout?"

„Se slevou, do prkvančic. Jinak šest pětek."

„Dám ti je rovnou a chci stvrzenku. Moment."

Vrátila se k autu.

„Díky, že jste mi to přijeli říct, a taky díky za svezení. To jsem toho zase nažvanila. Nevím, co to do mě vjelo. Nikomu o soukromejch věcech nevykládám. Alespoň ne dvoum cizím chlapům. Meyere, kápnul jste na mou slabou stránku."

„Mrzí mě, že jsme… tohle všechno zavinili."

„Kdybyste to nebyli vy, byl by to někdo jinej. Anebo něco jiného.“ Ústa se jí zkřivila do hořkého úsměvu. „Nosil jenom smůlu, ale měla jsem než jeho.“

„Já vím, že nechcete mluvit o svém bratrovi,“ řekl Meyer, „ale…“

„Na to vemte jed.“

“… třeba byste si chtěla prohlédnout jeho fotku z poslední doby.“

Vyvalila na něho oči. „Vy nějakou máte? Kde jste ji vzali?“

„Nechal jsem ji v motelu v Utice,“ zalhal.

„To se ví, že bych se ráda podívala, jak se vylízal.“

„Teď je něco po poledni,“ řekl Meyer. „Mohli bychom pro ni zajet a vrátit se.“

Bronca vyprostili z roští a měli ho přichystaného k naložení. „Hej, Helen June!“

Otočila se a zaječela: „Počkej chvilku, jo?“

Otočila se zpátky k nám.

„Musím dohlídnout na auto. Musím zjistit, kam odvezli Jessea a oznámit to jeho rodině. Má nějaký příbuzný v Gloversvillu. Chcete ke mně přijet dneska odpoledne? V půl pátý?“

Souhlasili jsme a ona se obrátila a nemotorně odklusala k odtahovému vozu.

Když se vydrápala dovnitř, Meyer řekl: „Raději se vrátím sám. Bude to tak asi lepší.“

„V tom případě bychom si měli prodloužit ubytování v motelu.“ Zamířil jsem na jih, „Ve snu by mě nenapadlo, že z ní toho tolik dostaneš.“

„Mají-li lidé na srdci něco, na co nechtějí myslet, mluví obyčejně o něčem jiném, někdy až moc. Kdysi, to už je dávno, jsem zašel jednou odpoledne navštívit přítele do nemocnice a zjistil jsem, že mu právě ten den ráno řekli, že je nevyléčitelně nemocný. Dvě hodiny mi o překot, až s jakousi náruživostí vykládal samé nesmysly. Snažil se být zábavný. Líčil mi nepříjemné podrobnosti ze svého zpackaného manželství. Tušil jsem, že nikdy nechtěl tohle všechno někomu povídat. Cítil jsem se divně a nepříjemně. Potom se rozbrečel a poslal mě

ven. Přišel jsem za ním ještě jednou, ale nesl to nelibě, protože mi toho tolik řekl. Využil jsem jejího rozpoložení. Nechtěla myslet na Jessea.“

Meyer mě nechal v motelu s nějakými časopisy a sobotním odpoledním programem v televizi. Když odpoledne pokročilo, šel jsem se projít, jenomže venku bylo stále úmorné vedro. Člověk měl pocit, že se nemůže dost zhluboka nadechnout. Vytočil jsem soukromou linku Annie, ale nikdo to nebral. Koukal jsem se chvilku na fotbal. Zdřímnul jsem si. Četl jsem časopisy. Opět jsem zapnul televizi. Místo hráčů se tam producíroval Lawrence Welk. Uváděl houf důchodců skvěle hrajících staré šlágry na vycíděných trubkách. Bezpochyby byli odchovaní érou velkých orchestrů a šťastní, že si mohou zas jednou zahrát ty staré skladby a přivydělat nějaký ten groš.

Meyer se vrátil ve čtvrt na jedenáct. Vypadal pobledle a sešle. Věděl jsem, že mi všechno řekne, až bude mít náladu, a tak jsem na něho nenaléhal. Laciný bourbon má svoje typické aroma a z něho to táhlo, jako by nezůstal jenom u dvou panáků. Osprchoval se, vyšel z koupelny a natáhl se na posteli s rukama složenýma za hlavou.

„Tak mám dojem, že jsme s Helen drželi stráž u zemřelého, i když tělo chybělo. Myslí si, že je to tak vlastně lepší, že je mrtvý, ale jistá si není. Nemohla odtrhnout oči od fotografie dospělého Codyho. Prý se z něho stal opravdový štramák, po tátovi. Tu fotku jsem jí nechal. Vadí?“

„Ovšem, že ne. Máme stejně ještě tři. A vůbec, proč se ptáš mě? Téhle přehlídce velíš ty.“

„Kdykoli jsem se pokusil nenápadně zavést řeč na totožnost jejího známého v Eagle Passu, začala mluvit úplně o něčem jiném. A jelikož s ní nic jiného nepohlo, začal jsem jí vyprávět pár příběhů. Pověděl jsem jí všechno o Doris Eaglové a Isobelle Garveyové i Normě Lawrencové. Vyprávěl jsem jí o Larry Joeovi, Jerrym a Evanovi. Rozumíš, Travisi. Cody byl pro ni někdo. Bratříček zkažený nevlastní matkou vzal roha, kdesi narazil na zlatou žílu a mohl posílat své starší sestře penízky. Malovala si, že Cody žije ve velkém domě, má ženu a děti a dva bouráky. Bránila se věřit tomu, co jsem jí

říkal. Když nakonec uvěřila, že na fotografii, kterou drží v ruce, byl všemi zúčastněnými s jistotou identifikován Cody T. W. Pittler, vyrukovala s obranou, že Doris Eaglová zahynula při skutečné autonehodě, že Bela Garveyová utekla s Codym a potom se na něho vykašlala a on že vyletěl do povětří na mé lodi. Zeptal jsem se jí, proč tedy všechna ta jména, a ona že prý proto, že ho policie stále hledá za to, co se stalo v Eagle Passu. Ukázal jsem jí, co psaly noviny o Doris Eaglové a o smrti Normy. Vyprávěl jsem jí o Normě, o jejím životě, jaká byla. Ona si nalévala. Já jsem si naléval. Brečeli jsme. Neustále jsem se jí ptal, proč chce chránit takového člověka, i když je to její bratr. Ustavičně opakovala, že kromě něho už nemá nikoho.

Nakonec řekla, že kdykoliv se přestěhovala, zavolala své nejlepší přítelkyni, nějaké Claře Chappelové z Eagle Passu. Chodily spolu do školy, ještě v době, kdy se jmenovala Clara Pittsová. Jelikož zasedací pořádek byl podle abecedy, seděly vždycky vedle sebe. Kdysi vyrazily spolu na rande a ten samý večer se namazaly tequilou a v noci pak přišly o panenství. Provdaly se najednou, ona si vzala Sonnyho Foxe a Clara Sida Chappela. Clara jí vždycky říkala, jaká škoda, že Cody není krápět starší, aby si mohla vzít jeho. Prý se od té doby, co odešla se Sonnym na sever, stěhovala sedmkrát a pokaždé to telefonicky Claře oznámila. Cody zůstal s Clarou ve styku. Jak, to neví. Clara jí to nikdy neprozradila. Prý to ukazuje, jak je Cody prohnaný. Uvědomoval si, že kdyby jeho sestra věděla, jak s ním navázat kontakt, policie by to z ní dostala. A ona se o Claře nikomu nezmínila. Potom jako by si najednou uvědomila, že to říká mně a že by to neměla dělat. A stále pila. Měl jsem co dělat, abych jí rozuměl.

V jednom okamžiku mě zavedla ven na tu příšernou skládku a sáhla dospod nějakých starých železných kamínek, vytáhla odtamtud krabici od bonbónů, otevřela ji a posvítila baterkou dovnitř na svazek stodolarových bankovek. Jesse o těch penězích neměl tušení. Prý by je prostě sebral a sbalil kufry. Údajně prošustroval, co se dalo. Potom mi řekla, že došly začátkem minulého měsíce, zkraje června. Sedm tisíc dvě stě. Nemusím ti říkat, Travisi, že to byly Norminy peníze. Řekl jsem jí, že patřily Normě. Nutila mi je. Nechtěl jsem si je vzít. Uložila je zpátky do kamen a zabouchla dvířka. Oba jsme brečeli. Na

cestě do přívěsu jsme jeden druhého podpírali. Prý ji hrozně bolí hlava od toho, jak ji Jesse praštil. Nazvala to jeho posledním pohlazením z lásky. Na posledním schůdku škobrtla a žuchla sebou do karavanu. Odtáhl jsem ji k posteli a vyzvedl jsem ji na ni, nejprve trup a potom nohy. Jel jsem zpátky s jedním okem zavřeným, abych před sebou měl jenom jednu dělící čáru, a ne dvě, a jeden pár čelních světel protijedoucích aut, a ne dva. Je to trestuhodné sednout si za volant v takovém stavu. Mohl jsem někoho zabít. Je mi do breku, je mi na nic ze sebe a cítím se staře. Teď už jí vážně nezůstalo nic.“

„Zkusím, jestli někde seženu Paula Sigieru.“

„Zkus.“

Měl oči zavřené, zatímco jsem se pokoušel Paula dovolat. Dech mu ztěžkl. Z úst mu začalo vycházet dlouhé chrčivé chrápání. Přes neochotu dvou dalších službu konajících policistů jsem dostal Paula Sigieru k telefonu.

„Ach tak,“ ozval se. „Pan poradce s panem profesorem. Tak o čempak se radíte, profáci?“

„Cody posílá své sestře v nepravidelných intervalech peníze. V hotovosti. Od čtyř do deseti tisíc ve stodolarových bankovkách. Od jeho zmizení jí došlo přes tucet zásilek. Adresu mu obstarává jistá Clara Chappelová. Za svobodna Pittsová. Provdaná za Sida nebo Sidneyho Chappela. Když se stěhuje, posílá Claře adresu a ta ji pošle Codymu. Vy ty Chappelovy znáte?“

„Že bych si neodpliv. V okresu Maverick neexistuje místo, odkud byste obsáhli pohledem všecko, co patří Sidovi Chappelovi.“

„Mám pocit, že zítra, až Helen June vystřízliví, vyrazí k prvnímu telefonu a vyslepičí Claře, že McGee a Meyer vědí o Codyho spojce. Tak mě napadlo, kdybyste se dostal ke Claře Chappelové dřív…“

„A zmáčknul ji? To nemyslíte vážně! Ale můžu se o to pokusit. Zastupuju jí a vybraně s ní pohovořím. Jak se má Helen June?“

„Až do dneška žila ve strašném svinčíku s jedním klavíristou. Ten se ale nechal převálcovat vlastním broncem a nadělal si z hlavy prejt.“

„Čirou náhodou?“

„I tak by se to dalo říct.“

„Jak je možné sakra, že vám Helen June vůbec něco řekla?“

„Profesor byl na ni hodný. A ona byla trochu jako v šoku. Byl bych vám vděčný, kdybyste udělal, co se dá, a dal mi vědět.“

Nadiktoval jsem mu telefonní číslo na hausbót. Řekl, že se o to pokusí, ale ne hned, ne v sobotu v noci. V sobotu se prý mezi plebejcema, jako kupříkladu poldama, vždycky něco semele. Meyer vyspával. Zašel jsem si na večeři do restaurace a dal jsem si mísu masové směsi, brambory se zeleninou a párek v rohlíku. Naproti seděla nohatá šestnáctiletá holka s blond vlasy, černými u kořínků, a čtvrt kilem mejkapu kolem očí. Lízala kornout jahodové zmrzliny a sjela mě vyzývavým pohledem sezónní šlapky. Dneska už neexistují PCH, pohlavní choroby. Dneska jsou všecko CHPPS, choroby přenášené pohlavním stykem, a je jich daleko víc, než jich bývalo, a má je daleko víc lidí, než je mívalo, a některé z nich jsou odolné vůči veškerým známým antibiotikům. Kráčel jsem zpátky horkou nocí a hlavou se mi honily smutné, škaredé myšlenky.

## 19

Po úmorné cestě jsme v neděli k večeru konečně dorazili do Lauderdalu. Nejprve jsem strávil půl hodiny pod horkou sprchou a potom jsem zavolal Annie. Podle hlasu jsem měl dojem, že je rozmrzelá a přepracovaná. Z Chicaga přijela revize. Projednávala se modernizace počítačového systému.

„Zkus mi zavolat zítra,“ řekla. „Nevím, kolik budu mít práce, ale horší než dneska to být nemůže. Už jste něco vypátrali?“

„Vypátrali? Moc hezké slovo na fůru slepých uliček. Kopli mě do ucha. Jinak pohoda. Dej na sebe pozor. A pozdravuj počítače.“

Když jsem se ji pokoušel zastihnout v pondělí na soukromém čísle, ozval se vážný a hluboký mužský hlas: „Prosím, Eden Beach, u telefonu Howard Pine.“

„Mohu mluvit s Annie Renzettiovou, prosím?“

„Jsem nový ředitel. Třeba vám mohu pomoci já.“

„Díky, ale jde o soukromou záležitost.“

„Aha. Odletěla dnes ráno s naším inspektorem do Chicaga. Vrátí se nejspíš ve středu. Ale možná až ve čtvrtek. Mohu vám dát telefonní číslo, na kterém…“

„Ne, díky. Zavolám jindy.“

Meyer odešel k přístavišti bé osmdesát, aby si prohlédl desetimetrového rawsona. Poté měl schůzku s pojišťovákem. Dále si chtěl koupit něco na sebe a nechat se ostříhat.

Bloumal jsem po hausbótu, tu a tam jsem opravil nějakou prkotinu a snažil jsem se nebrat na vědomí havárky, které po opravě volaly. Byl jsem nervozitou bez sebe. Věděl jsem toho o Codym T. W. Pittlerovi příliš mnoho a zároveň příliš málo. Chtěl jsem si svůj názor srovnat s míněním někoho inteligentního, kdo se trochu vyzná v psychologii, a najednou mě napadlo, že tím ideálním člověkem bude Laura Honnekerová. Asi před jedenácti lety, to už pracovala něco přes dva roky jako psychoanalytička ve Fort Lauderdalu, se nějaký labilní pacient vloupal do její kanceláře a zmizel se stohem důvěrných materiálů o pacientech. Jejich jména byla sice označena šiframi, jenomže seznam iniciál s přiřazenými skutečnými jmény ležel v téže registratuře a zloděj ho sebral taky.

Pacienti si začali stěžovat. Ten zloděj jim volal a nevybíravě je urážel. Jenomže kromě tradičních sprosťáren je také obveseloval podrobnostmi ze života, které znali pouze oni a doktorka Honnekerová.

Na policii se jí nechtělo. Nechtěla převzít zodpovědnost za to, co by se stalo pacientovi, který záznamy ukradl. Jeden náš společný přítel se jí zmínil o mně a ona mé požádala o pomoc. Vysvětlil jsem jí, že se snažím zachraňovat hodnotné věci, které se nedají zachránit žádným normálním způsobem, a že si obyčejně nechávám polovičku hodnoty. Řekla, že v jistém smyslu jsou materiály bezcenné, ale v jiném, pokud by jejich zneužívání ohrozilo její kariéru ve Fort Lauderdalu, je jejich cena značná. Tak jsme se dohodli, že mi zaplatí podle stupně obtížnosti.

Byla asi v mém věku, možná o dva roky mladší. Hezká, urostlá blondýnka skandinávského typu, pleť jako miminko a zelené oči, jimiž se kolem sebe skepticky rozhlížela a navazovala okamžitý kon-

takt s lidmi. Byla vysoká a překypovala zdravím. Zjistil jsem, že kdysi, když to ještě nebylo nebezpečné, naběhala každý den za rozbřesku několik kilometrů, aby se udržela v kondici.

Zavolal jsem jí a přivedl jsem jí toho magora do kanceláře druhý den. Včetně záznamů o pacientech a všeho. Byl to podsaditý mužík, který žil v domnění, že se proti němu celý svět spikl a že nejlepší obrana je útok. Seděl v koutě jako neposlušný kluk, zatímco ona se probírala chorobopisy, aby se ujistila, že žádný nechybí. Zeptala se mě, jestli jsem s tím měl velké nepříjemnosti. Já se na toho těžkopádného mužíka usmál a řekl jsem: „Vůbec žádné."

Nařídila mu, aby šel vedle a on se tam odšoural a neslyšně za sebou zavřel dveře.

„Jaký honorář by podle vás odpovídal vaší námaze, pane McGee?" zeptala se tehdy.

Zdálo se mi, že otázka zní trochu provokativně. Tak jsem odvětil: „Měli bychom si smluvit schůzku a popovídat si o tom, co říkáte?"

„Co tím myslíte?"

„Mohli bychom všechno projednat u večeře."

Chvilku uvažovala, usmála se a přikývla. Dali jsme si rande. Stavil jsem se pro ni doma. Byl to příjemný večer. Dost jsme si rozuměli. Podle našeho ujednání platila večeři a já víno. Vytušil jsem, že všechny její obranné systémy jsou ve stavu bojové pohotovosti, kdybych náhodou zašel při našem sbližování příliš daleko. Když jsme si u jejích dveří popřáli dobrou noc, slíbil jsem, že se ozvu. Ona na to, že to bude fajn. Ale oba jsme věděli, že to neudělám.

Asi půl roku nato jsem se zúčastnil velkého večírku v jedné okázalé rezidenci u zálivu. Zpravidla na koktejly nechodím. Zapomněl jsem, proč jsem vůbec tenkrát pozvání přijal. Večírek pořádali nějací Hunterovi. Přijel jsem pozdě a mezi rozjařenými hosty jsem objevil jistou doktorku Lauru Honnekerovou, velebně a totálně sťatou. Přepečlivě našlapovala a vyslovovala. Pomalu a puntičkářsky jako logopedka mi vyložila, že nepije, ale že včera ve tři ráno si jedna ženská, o které se domnívala, že jí terapie pomáhají, vzala z nočního stolku pistoli, strčila hlaveň do úst a zmáčkla spoušť, čímž velmi ohavným

způsobem probudila manžela. Rozhodla se tedy, že si dá sklenku. Anebo dvě.

Brzy jsem zjistil, že ji mlsně obhlíží Ron Robinette, který tehdy obýval půlmiliónovou jachtu na druhém konci Bahia Mar a jehož příjmy pocházely ze záhadných zdrojů. Brunátná almara, vlasy odbarvené na černo, na zubech bílé korunky, pod krkem na odiv vystavený hrudní porost a pod malýma zákeřnýma očima nalepený úsměv. Motejloval okolo ní a dařilo se mu neustále se jí dotýkat, čímž dával najevo, že si osobuje roli pána a vládce. Viděl jsem ho, jak jí něco šuská do ucha, a viděl jsem ji, jak nesouhlasně vrtí hlavou. Jenomže Robinette dokáže skórovat i v situacích daleko beznadějnějších než byla tato.

Nechal jsem si tedy všechno projít hlavou, přešel jsem k nim a řekl: „Je nejvyšší čas zvednout kotvy, miláčku, jinak přijdeme pozdě na večeři a ostatní začnou bez nás."

„Ostatní?" zeptala se.

Popadl jsem ji za loket. Chvilku se zdráhala, ale pak zkrotla a poslušně klopýtala za mnou.

„Tak počkat, McGee," ozval se Robinette, který nám byl v patách. Položil mi ruku na rameno.

Otočil jsem se a ruku setřásl: „Jen si zase zahrávej, Ronnie, a provedu s tebou přesně to, co posledně."

Snažil se sebrat ke skutečnému odporu, jenomže měl příliš dobrou paměť. Pokrčil rameny, zle se na mě podíval a šel pryč. Nacpal jsem ji na sedadlo vedle sebe do mé letité rollsky a ani ne do deseti vteřin poté byla tuhá. Chtěl jsem ji odvézt k ní domů, ale nemohl jsem ji probrat. Prohrabal jsem se jí v peněžence a našel jsem klíče od bytu, jenomže neočíslované. Dům jsem znal, číslo vchodu ne. Tak jsem ji odvezl zpátky na svou loď. Odtáhl jsem ji do kajuty pro hosty a položil jsem ji do postele, což byla dřina pro galejníka. Stáhl jsem jí boty. Byla tak bezvládná, až mi vrtalo hlavou, jestli ji kromě toho, že silně přebrala, nesklátila nějaká choroba. Nahmatal jsem jí puls. Ucítil jsem těžké, líné tabam, tabam, tabam. Horečku neměla. Tak jsem ji tam nechal. Uklohnil jsem si něco malého k snědku, potom jsem si vzal knížku a zavřel ji až po jedenácté.

Než jsem zhasl, nakoukl jsem do její kajuty. Na podlaze se válely její šaty. Přehodil jsem přes ni přikrývku a na křesílku u postele jsem nechal župan a ručníky s mýdlem.

Před devátou, když jsem pročítal druhou půlku novin a pil druhý šálek kávy, se ozvalo šumění sprchy. Zanedlouho přišla, na sobě župan a hlavu zabalenou do bílého ručníku.

Oznámila, že jí je mizerně. Když jsem jí nabídl míchaná vajíčka, zpopelavěla a poprosila jenom o kávu, bez mléka. Nevypadala ve své kůži. Nakonec to nevydržela: „Co tu vlastně dělám?“

„Léčíš si kocovinu, mám pocit.“ A vyložil jsem jí, jak jsem ji vyrval z drápů jistého Rona Robinetta a chystal se ji odvézt domů, jenomže mi v autě omdlela.

„Robinette. Takový velký s brunátným obličejem? Co se v jednom kuse usmíval?“

„To je on.“

„A co na tom, že mě chtěl vzít domů?“

„Napadlo mě, že si zasloužíš něco lepšího. Konec konců už tě nějaký ten pátek znám, nebo snad ne? A Robinette trpí chorobou, které se odborně říká satyriáza. Teď už bys byla usouložená, že by ses nepostavila na nohy. Mohla bys být při vědomí, v bezvědomí, mohla bys sedět, klečet, ležet na zádech nebo stát na jedné noze a neslezl by z tebe. Týden by ses ploužila jako kachna. Já se tě ani nedotkl, jenom jsem tě musel přenést z auta do postele.“

Cítil jsem, jak se jí pomalu ulevilo, jak z ní opadlo napětí a podezření. „Aha,“ řekla. „Tak ti dík, ale kdo mě svlíknul?“

„Muselas to být ty, Lauro, jelikož já to nebyl.“

„Mám úplné okno,“ řekla. „Nejspíš jsi mě zachránil před ošklivým zážitkem, který bych si byla zavinila sama, já pitomá. Byla jsem úplně na dně. Nejsem zvyklá pít. Měla jsem pár martini. A potom se mi všechno tak nějak před očima rozplizlo. Není to fér. Mužskému může být mizerně a může přebrat a… a není tak zranitelný jako ženská.“

Jakmile jí vlasy jakž takž uschly, vyčesala si je a šla se obléknout. Potom jsem ji dovezl zpátky k jejímu autu. Než vystoupila z

Miss Agnes, zakabonila se na mě a řekla: „Kdybys mě neznal, býval bys mě před tím chlapem zachránil?“

„Asi těžko. Nikdo po mně nemůže chtít, abych lítal s vrtulí pod stromy a chytal kdejakého opeřence, který vypadne z hnízda, paní doktorko. Proč bych měl směrovat takového chlapa k nějaké jiné, která by taky mohla zkusit jako pes?“

„V tom případě jsem moc ráda, že se chudák pan Finch vloupal do mé kartotéky a žes včera přišel na večírek. Moc ráda.“ Nahnula se ke mně a letmo, lehce a stydlivě mě líbla na koutek úst. Polibek nebyl vyzývavý. Byl to polibek, jaký o vánocích dává holčička svému strýčkovi.

Moje slušné jednání jí muselo poplést hlavu, jelikož od toho dne se začala objevovat na určitých místech a v určitou dobu s tak záhadnou přesností, že mezi námi najednou vznikl vztah trvající ani ne měsíc a po vzájemné dohodě odvolaný. Chovali jsme se k sobě hezky a ve všem jsme si vyhovovali. Uměli jsme jeden druhého uspokojit, těšili jsme se na sebe, jenomže pravá láska to nebyla. Byli jsme přátelé, kteří se milují, ale zamilovaní jsme nebyli. Těla fungovala, avšak srdce se nikdy divoce nerozbušila. Náš vztah měl v sobě nepatrný nádech čehosi mechanického, příchuť incestu. A mimoto jsem měl pocit, že nás oba pozoruje pohledem psychiatra, a takový pohled jakoukoli touhu zaručeně zchladí.

Teď jsem však potřeboval poradit, a tak jsem jí zavolal do ordinace. Její sekretářka mi sdělila, že paní doktorka právě provádí terapii, ovšem jeli to naléhavé, může ji vyrušit. Představil jsem se jako její přítel a nadiktoval jsem svoje jméno a telefonní číslo.

Laura se ozvala za dvacet minut. „Travisi! To jsem ráda, že tě zase slyším!“

„Zrovna jsem pátral v paměti, kdy jsme se viděli naposledy. Tuším před čtyřmi lety.“

„Skoro před pěti. Náhodou jsme se potkali v obchodním domě Sears. V oddělení domácích potřeb.“

„To už je pět let? A vůbec, jak se vede?“

„Cítím se na sto a pořád jsem v jednom kole.“

„Už ses vdala?“

„Nevdala, ale moc nescházelo. Na poslední chvíli jsem couvla. Málem mi už navlíkal prstýnek. Jsem prostě poseroutka. Na rozdíl od tebe.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Řekněme zkrátka, že tví známí se zde tu a tam objeví jako mí klienti. A občas o tobě mluvíme.“

„V dobrém?“

„Taky někdy.“

„Proč ti vlastně volám, chci tě pozvat na večeři a při té příležitosti tě důkladně vyzpovídat. Potřebuji poradit v něčem, co se týká tvé branže. Chci ti podrobně povykládat o jednom muži, a ty mi potom řekneš, co si o něm myslíš. Všechno platím.“

Řekla, že má večer volno, ale že musí dokončit ještě nějaký diktát. Původně měla v plánu zůstat v práci ještě pár hodin poté, co vyprovodí posledního pacienta. Prý bude lepší, když se sejdeme až v restauraci. Uvedla jméno jednoho nového francouzského podniku. A že zamluví stůl.

Restaurace se na Floridě množí jako houby po dešti. Některé jsou mizerné, jiné skvostné. Skutečně nejlepší, jakou znám, a podle mě lepší mezi Miami a New Orleansem nenajdete, se nachází na západním pobřeží Floridy u nákupní promenády Sarasota Square. Leží za promenádou, v areálu u obchodního domu K-Mart a velké samoobsluhy. Jmenuje se Café La Chaumiere a vlastníkem i vedoucím v jedné osobě je sympatický týpek Alain, bývalý šéfkuchař ve washingtonské restauraci Rive Gauche.

Dorazil jsem tam přesně v osm. Jakmile jsem jim řekl, že budu večeřet s doktorkou Honnekerovou, byli samý úsměv. Půjdu laskavě ke stolu? Ne, děkuji, počkám u toho malého baru v rohu. Vešla Laura. Měla na sobě vycházkový kostým do práce a vypadala skvěle. Trochu těžší v bocích, nepatrně silnější kolem pasu, pár horizontálních vrásek na krku a vertikál svírajících ústa. Ale figuru měla stále jak se patří a zelené oči se půvabně usmívaly.

Odnesl jsem si svůj drink ke stolu a objednali jsme sklenku i pro ni. Vykládala mi, že jí praxe kvete, hlavně díky tomu, že s úspěchem léčí kokainisty, většinou mladé právníky, lékaře, obchodníky, podni-

katele, zubní lékaře a politiky. „Přicházejí ke mně pochopitelně až tehdy, když už jim teče do bot a uvědomují si to. To už mívají vypěstovaný dost silný návyk a jsou hodně vyplašení. Tys to někdy zkoušel?“

„Dvakrát. A ani jednou mě to nenadchlo. Ten obrovský nápor sebedůvěry a pohody je prima, nic proti tomu, ale když pomine, dá dost práce si prostě přesně vzpomenout, jaké to bylo. Člověk si jenom pamatuje, že se cítil fakticky skvěle a že teď je mu spíš nanic.“

„Totéž jsem zažila já. Daří se mi je zatím léčit dietou, drogovou terapií a analýzou. Jedno se ale potvrdilo, když mám nějakého pacienta, který recidivuje a po půl roce se vrátí, dá se u něho pozorovat zřetelné snížení inteligence a uvědomění, čím vlastně trpí. V rámci zavedené procedury provádím dneska u všech svých kokainových pacientů standardní inteligenční testy. Pokud se mi podaří shromáždit dostatek podkladů, pokusím se o tom napsat práci.“

U polévky se mě zeptala, na co jsem se chtěl já zeptat jí. V duchu jsem si už předem myšlenky utřídil. „Představím ti tvého hypotetického pacienta, Lauro. Je mu dvaačtyřicet. Když mu bylo třináct, náhle mu zemřela matka. Měl jednu sestru, o pět let starší. Když mu bylo patnáct, jeho otec se oženil s pětadvacítkou, která pracovala u něho v kanceláři. Byla to velmi přitažlivá žena a hrozná nymfomanka. Otec dostal takové místo, že trávil tři čtyři dny na služebních cestách. Když bylo tvému pacientovi sedmnáct, jeho sestra se provdala a odstěhovala. Jeho nevlastní matka ho svedla a vznikl mezi nimi vztah, který trval asi tři roky. Řekněme dva plus pár měsíců, kdy přijel ze školy na prázdniny. To mu bylo dvacet.“

„Tohle je rozhodně dost běžná forma incestu, Travisi, a…“

„To ještě není všechno. Po skončení prvního ročníku přijel kluk domů a všechno začalo znovu. Jednou v noci se otec nečekaně vrátil a slyšel, jak vyvádějí v ložnici. Chvilku poslouchal za dveřmi, pak si došel pro pistoli, vstoupil dovnitř a výstřelem do týla svoji ženu zabil. Podle důkazů na místě činu bylo možné usuzovat, že žena ležela v té chvíli na něm, s nohama ke dveřím. Kluk se zpod ní vysoukal a pak se neví, co bylo dál. Stopy nasvědčovaly, že došlo k zápasu. To znamená, že se otec pokoušel zabít syna anebo sebe. Rvali se o pisto-

li, vyšla rána a kulka zasáhla otce. Ještě žil, když ho našli, ale brzy zemřel. Soused odvedle zaslechl dva výstřely a viděl mladého, jak odjíždí v otcově voze. Vůz našli za několik týdnů na dně kaňonu. A po něm ani stopy.“

Položila polévkovou lžíci do mělké misky a nespouštěla ze mě oči. „Proboha! Jaký byl vztah toho kluka k otci?“

„Miloval ho a vážil si ho.“

„Čím dál hůř. A jaký byl?“

„Jako ostatní. Sportovní typ. Průměrný student. Tuším, že se zajímal o divadlo. Byl členem dramatického kroužku ve škole. Poměrně hezký. Široká ramena a velké ruce.“

„Víš to jistě, že je naživu?“

„Takřka naprosto.“

„Žije jeho sestra?“

„Ano. Tajné jí posílá peníze. Má jistou metodu, jak ji neztratit z očí, když se stěhuje. V posledních asi patnácti letech jí naposílal skoro sto tisíc dolarů.“

„Omlouvá jeho jednání?“

„Tvrdí, že za všechno může ta druhá otcova žena.“

„Ještě utíká před policií?“

„Technicky vzato asi ano. Ale za to tehdejší střílení ho popravdě řečeno nikdo nehledá.“

„A za co tedy?“

„Raději bych ti to zatím neříkal. Jak by se na člověku takováhle minulost mohla podepsat?“

„Nemyslím si… nevěřím, že je někdo dost silný, aby z něčeho takového vyšel bez úhony. Pokud otce miloval, potom nutně nenáviděl nevlastní matku. To, že dlouho zrazoval svého otce, kdykoli se jim naskytla příležitost, bylo něco, s čím se neuměl smířit. Pouze to v něm prohlubovalo pocit viny. Stále víc. Opovrhoval sám sebou, že není s to se vším skoncovat. Cítil se slabý, zneužitý a zavrženíhodný.“

„Jak by to bývalo skončilo, kdyby je otec nenačapal?“

„Těžko říct. Mohu jen hádat. Nevlastní matku vzrušovalo riziko takového vztahu, jeho zvrácenost. Kráčela po velmi tenkém ledě a

byla si toho vědoma. Jedna možnost by byla, že ji ten kluk zabije, uškrtí nebo umlátí k smrti. Takové jednání by se dalo chápat jato hledání trestu za všechny hříchy. To by jim, myslím tím společnosti, poskytlo záminku, aby ho doživotně uvěznili, odklidili, izolovali od slušných lidí. Méně dramatickou a nejspíš pravděpodobnější reakcí by bylo, kdyby jednoduše utekl a spálil za sebou všechny mosty. Jednou z forem útěku může být také sebevražda. Rozhodně mu muselo přijít na mysl, že kdyby zabil sebe i ji, smyl by ze sebe vinu a potrestal tak oba viníky. Vina je mocná a hrozná záležitost, Travisi. Mohl se prostě někam zavrtat. Mohl se z něho stát vandrák, toulavý dělník bez přístřeší. Pobuda přespávající na lavičce v parku. Jenomže když o všechno přišel tak nevkusným a brutálním způsobem ještě dříve, než si mohl naplánovat a učinit pokání… já nevím, nedokážu prostě předpovědět, co to s ním mohlo udělat. Něco mi ale říká, že se z něho mohl stát strašně nebezpečný člověk, který je uvnitř dočista mrtvý. Podle mého soudu bude asi tíhnout k rituálům. Bude… bude se chtít pomstít své vlastní sexualitě, jelikož má podle něho celý malér na svědomí.“

„Jak by to udělal?“

„Dalo by se pochopit, kdyby se zmrzačil. Anebo kdyby se naprosto popřel a deprivoval.“

„Jak by se choval k ženám?“

„Můj ty bože. Pokládal by je za semeniště hříchu. Asi by je chtěl trestat za jejich sexualitu, za to, že ztělesňují pokušení. Kam tím míříš?“

„Poslechni si něco a řekneš mi, jestli by to bylo možné. Loví ženy, jednu za druhou, mladé atraktivní ženy, svádí je, dovede je úplně pobláznit, mezi ním a jeho partnerkou vzniká velmi pevný fyzický a erotický vztah. Budí přitom dojem, že je doopravdy miluje dokonce se občas s některou i ožení a potom je vraždí.“

Na okamžik jí na čele vyskočily vrásky, ale potom se jí oči rozšířily. „Tady se dá mluvit o rituálu. Trestal by ženu za její sexualitu a sebe tím, že by se připravil o její vášeň. Je to zamotané, Trave, ale takhle se mi to jeví. Zaručeně zvládl umění, jak s ženami zacházet,

jak se jim zalíbit, co a kdy má říkat nebo udělat. Musel by si neustále měnit totožnost, ne?“

„Znám jeho skutečné jméno a tři další, která používal, a vím o třech mrtvých ženách.“

Seděli jsme vedle sebe na lavici u zdi. Chňapla mě tak silně kousek nad pravým kolenem, až jsem přes kalhoty ucítil její nehty. „Panebože, vykládej mi o něm! Pověz mi o něm všecko, co víš!“

Trvalo to dlouho. Vyptávala se na všechno. Zničehonic jsme sebou trhli a uvědomili si, že na stole už kdovíjak dlouho leží účet a že kolem nás v diskrétní vzdálenosti krouží a pokašlávají číšníci. Kromě nás byla restaurace úplně prázdná. S omluvným výrazem jsem tedy přehnal spropitné a Laura potom jela za mnou svým vozem zpátky k Srdcové sedmě, abychom mohli v rozhovoru pokračovat.

Posadili jsme se v salónu se studeným pivem v ruce. „Třeba ho s Meyerem nikdy nenajdeme,“ řekl jsem. „Ale dejme tomu, že ano. Dejme tomu, že ho najdeme a půjdeme k němu. Určitě nás pozná. Jak bude reagovat?“

Nadlouho se zamyslila. „Musíš si uvědomit, že celé roky přemýšlel o tom, co udělá, pokud k tomu dojde, pokud se najde někdo, kdo mu z tváře sejme masku,“ odpověděla. „Jestliže je, jak říkáš, příjemný a působí věrohodně, zřejmě vám předloží na prosto vykonstruovanou verzi toho, co se doopravdy stalo. Vysvětlí vám to tak, že tomu málem uvěříte. Už dlouho spoléhá na svůj šarm. Asi se budete muset tvářit, že mu věříte.“

„Proč?“

„Je to vrah, Travisi. Vyvinula se v něm schopnost uchylovat se k násilí. Nebude váhat ani vteřinu. Musíte se tvářit, že té jeho historce věříte, a budete ho muset vylákat v určité době na takové místo, kde vám nebude moci ublížit, ani pláchnout. Teprve potom, a ne dřív, začneš jen tak mezi řečí připomínat jména těch mrtvých. Vyvaruj se obviňujícího tónu. Mluv klidně, jako přítel. Téměř se mu budeš vysmívat. Doris Eaglová. Isobelle Garveyová. Nebude vědět, kolik toho víš, a najednou bude mít dojem, že jsi vševědoucí. Stane se z tebe Bůh . Otec, který ho konečně přišel ztrestat. Podle mě se totálně rozloží, bez naděje, že se někdy v životě dá ještě dohromady. Rozbíjela

jsem takhle osobnosti lidí, abych je pak mohla s jejich pomocí znovu poskládat do lepšího tvaru. Čím pobaveněji pohlížíš na jejich lži, tím jsou ty lži neuvěřitelnější. A zčistajasna se ti sesypou.“

„A co když jednoduše všechno popře? Možná jsem ti to dobře nevysvětlil. Tohle je velmi příjemný člověk, který působí velmi věrohodným dojmem. Pokud se nesesype, žádná porota ho neodsoudí.“

„Pokud všechno popře, musíte mu velice opatrně přehrát situaci před vraždou Corality.“

„Proč opatrně?“

„Existuje jistý fenomén, kterému říkáme popření skutečnosti. Je klidně možné, že dneska žije už v přesvědčení, že se vlastně nic nestalo. Musel by ses ho vyptávat na prkotiny. Třeba jakou barvu měly Coralitiny oči. Uvědomuješ si vůbec to nepředstavitelné peklo, jaké musel ten kluk zakoušet, když byl táta doma? Seděl u jednoho stolu s ním i s Coralitou. Snažil se vyhýbat pohledu na její ňadra, boky a ústa ve strachu, že otec vytuší, co se mezi nimi odehrává. Ležel v posteli a slyšel otce ve vedlejší ložnici, možná na stejné posteli, kde se sám s Coralitou miloval. Musela to být pro něho nepředstavitelná muka, a nakonec ještě smrt těch dvou…“ Potřásla hlavou. „Bylo prostě příliš nepohodlné, aby se s takovou hrůzou v paměti vláčel světem. Vzpomínky byly stále příliš živé. A tak se proti tomu jeho mozek pomalu obrnil. Jestli ho najdete, buďte hodně opatrní. Nedávejte mu nejmenší šanci. Úplní blázni, promiň mi ten neodborný výraz, bývají neuvěřitelně rychlí a silní. V psychiatrických léčebnách je jich plno. Pět udělaných mladých zřízenců má někdy co dělat, aby zkrotilo nějakou sušinku, která se rozhodla, že si nevezme lék.“

Jakmile jsme vyčerpali téma Cody T. W. Pittler, jeho život a doba, úkosem se na mě podívala: „Když se tak na tebe dívám, připadá mi, že tě trápí ještě něco jiného.“

„Neměl jsem tušení, že je to na mně vidět.“

„Pozorování mám v popisu práce a svého času jsem tě měla přečteného.“

„Vzpomínám si. Tedy, trochu mě zlobí moje stará, abych se vyjádřil jako správný pán tvorstva.“

„Ta hezká malá ředitelka hotelu?“

„Odkudpak ji znáš?“

„Kdosi kdysi definoval klevety dost případně jako emocionální spekulaci. A mě ty a tvůj život zajímají.“

„Povýšili ji a poslali na Havaj. Se vším, co mezi námi bylo, je šlus.“

„Dohodou?“

„To myslím docela sedí. Při téhle dohodě nebyla poškozena žádná ze stran. Podle všeho nám oběma vyhovuje.“

„Myslíš si, že by váš vztah měl být pro ni důležitější než kariéra?“

„Sám předně nevím, co si mám myslet. Jenom mě to tak trochu sebralo.“

„Máš ji rád?“

„Co ti mám na to říct? Je mi s ní moc fajn. Rád se na ni dívám. Rád ji poslouchám. Zvykli jsme si na spoustu malých důvěrností. Když spolu nejsme, stýská se mi.“

„Co cítí ona k tobě?“

„Něco podobného. Jenomže tvrdí, že našemu vztahu vždycky něco chybělo. Že prý se mnou nikdy nemohla prožívat nic naplno, protože si od ní údajně udržuju určitý odstup. Jestli ano, tak za to může asi moje povaha. Prý je náš vztah pro nás oba pohodlný, něco jako poměr bez komplikací a bez závazků, a podle ní takovýhle přístup nás zrovna nešlechtí. Že prý si zpočátku myslela, že to se mnou bude to pravé, protože pokaždé, když jsme byli spolu, rozuměli jsme si víc a víc. Jenomže takhle to šlo jenom do určité chvíle a pak najednou nic. Nevím o tom, že bych něco přerušil úmyslně. Tohle obvinění mě do určité míry zmátlo, mám pocit, že asi na dost věcí nestačím.“

„Ona fakticky to místo chce?“

„Tvrdí, že v životě po ničem tak netoužila.“

„Proč tam nejedeš s ní?“

„Já patřím sem a nikam jinam.“

„S vyhozenými kotvami a pevně uvázanými lany?“

„Tak nějak.“

„Chceš se s ní oženit?“

„Nechci si brát žádnou.“

Usmála se, přisunula se blíže, a vzala do rukou moji dlaň. „Hele, vzpomínáš, jaké to bylo před jedenácti lety?“

„Samosebou.“

„Stáli jsme před stejným problémem, drahoušku, jenomže na jiné úrovni. Vážně jsem se chtěla do tebe zamilovat. Myslela jsem si, že mi to prospěje. Ukázalo se, že se dokážeme milovat v tělesném slova smyslu, ale neumíme se mít rádi. Líbili jsme se jeden druhému, ale láska to nebyla. A to je vždycky málo. A třebas jsme se kolikrát nemohli sebe nabažit, byli jsme stále v nešťastném slova smyslu spíš jako dva sourozenci. A tak jsme se na to vykašlali. Bez pocitu hořkosti. A musím přiznat, že jsem si úlevou trochu vydechla, když jsme se rozešli. Mohla jsem se přestat tvářit, že jsem zamilovaná. Pociťuješ úlevu, pokud jde o ni? Skrýváš ji jako pocit, který není fér? Stydíš se za to trochu sám před sebou, a proto tě to sebralo?“

„Paní doktorko, jste na mě prostě strašně chytrá.“

„Buď zkrátka moc a moc rád, že jste si spolu pěkně užili. Toť vše. A buď rád za ni, jestli se jí dostává, po čem touží. A proboha svatého nebuď na ni zlý za to, že odjíždí, jako nějaký malý fracek, kterému berou lízátko.“

„To jsem takový?“

„Kebulko dubová, všichni jsme takoví!“

Tak jsme si dali pusu a já jsem paní doktorku doprovodil k autu, galantně jsem jí podržel dveře a vlastnicky jsem ji plácl přes zadničku.

Když jsem dveře zavřel, stáhla okénko, vyklonila se a vzhlédla ke mně. „Nechci tě namíchnout.“

„Tak to nedělej.“

„Prosím tě, Travisi. Nebuď jak beran. Chci ti jenom říct něco, co ti umožní celou situaci lépe pochopit. Je docela možné, že ta tvoje drahá ředitelka má víc rozumu než ty.“

„Tak ti pěkně děkuju.“

„Nemusíš to brát jako urážku, nemyslím to tak. Žiješ si podle svých představ. Jsi ochoten jenom k takovým ústupkům, které se ti hodí do krámu. Ty si vždycky najdeš nějaké zábavné kamarády, ve-

čírky, povolné holky a občas nějakého toho zlého draka, za kterým se pustíš. Netvrdím, že znám okolnosti, které tě formovaly. Řekla bych, že někdy v dětství, když se formovala tvoje osobnost, došlo k nějaké příhodě, která v tobě zanechala nechuť setrvávat na jednom místě. Neustále toužíš po změně. Žádný z nás nemůže rozhodnout, co z něho bude. My prostě jsme, jací jsme, a podílí se na tom prostředí, rodina a kvalita našeho myšlení a cítění. Stydíš se za to, jaký jsi?“

„To ne, ale…“

„A to, srdíčko moje, říkají všichni, to ne, ale… Dovol, abych za tebe větu dokončila. To ne, ale přeji si být jiným člověkem.“

„Ty taky?“

Položila svoji ruku na moji. „Trpím stejnou nemocí jako ty, Travisi. Proto se mi před sňatkem rozklepala kolena. Domnívala jsem se, že roli manželky nezvládnu. Vím, že bych nemohla. Ale někdy se vážně cítím hrozně opuštěná.“

„A já slyšel, že se člověk může cítit ještě opuštěnější.“

„Já vím.“

„Takže, paní doktorko, co kdybychom si navzájem poskytli nějakou fyzickou útěchu, až mi moje andulinka odletí?“

„To by bylo milé. Nemusí to znamenat vrátit hodiny zpátky. Bylo by milé mít někoho, ke komu se člověk přitulí za nekonečné temné noci, někoho vroucího, kdo mi dechem zahřeje tělo. Někoho, kdo o mě bude stát. Alespoň malinko.“

Nemotorně jsem se nahnul skrz okno a políbil ji na ústa. Jak jsem se narovnával, praštil jsem se hlavou o horní rám. Zasmála se. Řekl jsem, že doktoři by měli mít víc soucitu, a ona se znovu rozesmála, vycouvala a odjela.

Meyer přijel ve čtvrt na dvě, právě když jsem se chystal zalehnout. „Kde mají takhle dlouho otevřeno?“ zeptal jsem se ho. „U holiče nebo v oděvech?“

„Mám snad podat hlášení?“

„Hned se nenaštvi. Jenom mě napadlo, žes tu zatím mohl počkat. Třeba volal Sigiera.“

„Vrátil jsem se a nechal jsem tu nakoupené šatstvo. A potom jsem se vrátil na toho rawsona. Stará paní mě donutila, abych zůstal na večeři a trochu jsme se zapovídali. Jmenuje se Margaret Howeyová a je to správná ženská.“

„Koupíš ho?“

„Co? Tu loď? Ano, rozhodně. Je to terno a mimoto je prostornější než Keynes. Většina se uhradí z pojistky.“

„Jak jí budeš říkat?“

„Časy se změnily. Pojmy se mění. Móda se mění. I loď musí mít jméno na úrovni. Nejprve mě napadlo, že by se mohla jmenovat Adam Smith. Jenomže jsme se s Margaret shodli, že nejhezčí je Thorstein Veblen.“

„Kdože?“

„Veblen zemřel roku 1929 ve věku dvaasedmdesáti let. Byl ekonom, avšak některé jeho sociologické teorie zastínily jeho teorie ekonomické. Jeho dílo Teorie zahálčivé třídy, kritizující okázalé utrácení peněz, bylo jistý čas velmi populární. Sám jsem nikdy k jeho stoupencům nepatřil. Ale Margaret si myslí, že je to pěkné jméno pro loď.“

„Když si to Margaret myslí.“

„Nikomu, kdo vystudoval gymnázium v posledních dvaceti letech, to jméno nic neřekne. To se mi na tom zamlouvá nejvíc.“

„Jak jí budeš říkat zkráceně?“

„Zkráceně? Thorstein Veblen je krátké až dost.“

Když má takovouhle náladu, není s ním rozumná řeč. Řekl mi, že Margaret se za čtrnáct dní stěhuje na sever a že loď může přejít do jeho vlastnictví šestnáctého srpna. Ten den s ní připluje do přístaviště, kde se kdysi krčíval John Maynard Keynes se svým skrovným volným bokem, který mu dodával vzhled chudého příbuzného.

## 20

Úterý třetího srpna bylo jedním z těch mála dní, kdy na atlantickém pobřeží panuje absolutní bezvětří. Každičký kousek látky na lo-

dích kotvících v Bahia Mar visel zplihle jako výmětek. Kolem přístaviště a motelu, pod můstkem klenoucím se na druhou stranu, po němž přecházeli chodci na pláž, hučel nekonečný polední proud vozidel, zanechávaje ve vzduchu skličující pach spáleného benzínu.

Hladina přístavní zátoky se leskla naftou. Kompresory bafaly a ochlazovaly zatuchlý vzduch v podpalubí. Na nekrytých palubách ležely omámeně snědé dívky zbrocené potem. Ve stínu plachty na palubě nedaleké motorové jachty spala lodní kočka, ležela na zádech s tlapkami ve vzduchu.

Sigiera volal ve čtvrt na dvě.

„McGee? U telefonu váš mazaný texaský policajt."

„Těší nás, že jste se ozval."

„Napadlo mě, že budete mít radost. Nešel jsem do toho bez rozmyslu. Snažil jsem se vymyslet nějaký fígl. Pokusil jsem se dát dohromady všechno, co jsem se tady o Chappelových doslechl a milou paní Chappelovou jsem si nepodal dřív, dokud mi nebylo naprosto jasné, z kterého konce začít. A vymyslel jsem tohle. Parta starých páprdů se chystá v příštích volbách posadit Sida Chappela do křesla ve státním zákonodárném sboru. A on ani nemůže spát, jak po tom touží. Je tím úplně posedlý. Nechá se vodit po ulicích a podává ruku lidem, které ani nezná.

Tak jsem tam dnes ráno kolem desáté zajel. Velectěná se zrovna koupala v bazénu a služebná mě k ní odvedla a odešla. Řeknu vám, člověku se ani nechce věřit, že jí táhne na sedmačtyřicet. Pěkná kočka, figuru jak šestnáctka. Právě jsem se odtamtud vrátil."

„A?"

„Ne tak rychle. V některých případech je moudřejší jenom tak plácat, aby řeč nestála a tvářit se jakoby nic, dokud se nakonec nezeptají sami. A ona se zeptala. Prý by ji strašně zajímalo, co mi leží na srdci. A v tom okamžiku to z vás leze jak z chlupaté deky, jako by vám věci, o kterých mluvíte, byly proti srsti. Tak jsem řekl, že jsem jí přišel udělat laskavost. Sdělil jsem jí, že jistí političtí odpůrci jejího manžela mě pověřili, abych prošetřil starý případ Codyho Pittlera. Napadlo je totiž, že s tou záležitostí vyrukují, až bude Sid kandidovat. Zeptala se mě, co by to eventuelně mohlo znamenat pro ni. A že

bych si měl promluvit se Sidem. Já jí řekl, že mluvím s ní, jelikož ona z přátelství k Helen June styk s Codym udržuje. Řeknu vám McGee, ta vám vyletěla z toho bazénu jak fretka. Ani jsem se nenadal a stála přede mnou a crčela z ní voda. Prý kde jsem slyšel takovou pitomost, a já na to, že Helen June si dala čtyři frťany a pustila si pusu na špacír. A ona poctila Helen June jistými výrazy, které bych od takové nóbl dámy nečekal. Znala jich fůru a uměla je také úhledně řadit za sebou."

„A tak?"

„A tak jsem se jí zeptal, jestli se jí poslední dobou Helen June ozvala. Řekla mi, že jí volala včera odpoledne a že si zapsala, co jí Helen June řekla. Chystala se zajet se zprávou devadesát kilometrů na sever, do Del Ria, odkud dopisy adresované jemu obyčejně odesílala. A tak jsem jí řekl, ať mi ho pěkně bez řečí dá, a kdyby to někdy přišlo na přetřes, odpřisáhnu, že zprávy zachytávala a odevzdávala mně. Taky jsem ji ubezpečil, že se to obrátí proti těm, kdo chtějí Sidovi šlapat na přezky. A jestli se jí to nelíbí poplácal jsem se přes kapsu že jí budu muset zkrátka ukázat úřední povolení, které jsem ovšem neměl, a prohledat dům. A tak mě poctila některými výrazy, kterými tak pěkně častovala Helen June, a přitom jí to tak strašně slušelo, že jsem byl v stavu zapomenout těch sedmnáctlet, o které musí být starší, a odnést ji naproti na jedno to jejich lehátko k opalování. A ona dobře věděla, co se mi honí hlavou, a líbilo se jí takhle mě rajcovat a za chvíli jsme se oba rozřehtali. Došla pro ten dopis a já ho mám tady u sebe. Vzkaz byl napsaný na stroji. Žádné můj milý Cody nebo tak, a ani na konci nebylo žádné jméno. Přečtu vám ho."

„To by bylo fajn."

„„Přišli šém dva chlapi, měli tvoji fotku z poslední doby a tvrdili, že zabíjíš ženský pro prachy a žiješ pod jinými jmény. Jeden byl nějaký profesor Meyer, moc hodný člověk. Že prý jsi jeho neteř Normu a ještě nějaký dva vyhodil do povětří na lodi. Že prý jsi zabil nějakou Doris a nějakou Isobelle a možná i jiný. Říkali mi takový věci, že jsem jim uvěřila. Je mi z toho zle. Jestli děláš něco tak hnusnýho, tak by ti to policie měla zatrhnout. Ten druhý chlap je o hodně větší a občas se tak nějak zle kouká. A umí se rvát. Dávej na sebe pozor.

Snažila jsem se nic neprozradit. Moji adresu jim dal Boomer. Počítám, že se na něho pamatuješ.'

Tak jsem se jí optal, jestli to říkala přesně takhle, a ona mi řekla, že ne. Že prý si dělala poznámky a pak těm jejím výlevům střihla lepší fazónu. Že prý si Helen June nevidí do huby. Předpokládám, že byste rádi adresu, na kterou dopis posílala."

„To by bylo fajn."

„Dopis byl adresován seňoru Roberto Hoffmanovi, poštovní přihrádka číslo sedmjednanula, Cancun, Quintana Roo, Mexiko. Máte to?"

„Zapsal jsem si to," přisvědčil jsem a celou adresu jsem zopakoval.

„Co podniknete teď?"

„Rozjedeme se tam a necháme kolovat fotografii."

„Fajn. A jak jsem to zvládl?"

„Zvládl jste to prakticky perfektně."

„Doufám, že je vám oběma jasné, že máte co dělat s magorem, vyšinutým chlapem."

„Uvědomujeme si to. A budeme si dávat pozor."

„Dovolte, abych vám ještě řekl něco o našem slavném Mexiku. Pokud tam žije nějakou dobu a má dost peněz, tak někde dřepí jako jezevec a má určitě na mexických úřadech známosti. Mohlo by se stát, že se na něho pokusíte poštvat místní policii a skončíte za katrem sami."

„Je nějaká záruka, že mu paní Chappelová neodešle nový dopis?"

„Nakonec jsme se dohodli. Řekl jsem jí, že jestli to udělá, zajdu za Sidem a pěkně mu vyložím, jak se jeho drahá polovička fláká a sepisuje vzkazy chlapovi, kterého hledají pro vraždu vlastního otce. A povím mu, že to dělá za jeho zády. Tady jsem střílel od boku. Třeba se Sidovi svěřila. Jenomže ona se mu nesvěřila a strachy se málem podělala. Ví se o něm, že se s nikým nemazlí. Krom toho trpí paninka pocitem, že ji Helen June podrazila. Přísahali si, že to nikdy nikomu neprozradí. Vypadala, že by jí nejraději zakroutila krkem. A ještě něco."

„Co něco?“

„Byla to pro ni zábavná hra. Vracela ji do doby, kdy jí bylo dvacet a Codymu patnáct a ona si přála, aby byl starší, do doby, kdy byly s Helen June nerozlučné kamarádky. Uvěřila její verzi, že se Bryce Pittler pokoušel zabít a nakonec se zastřelil, když se prali s Codym o pistoli. A že celý malér vznikl jenom proto, že se Bryce oženil a vzal si tu prťavou cuchtu, která dostala, co jí patřilo. Odesílala vždycky jenom adresy a pár řádek, že obě doufají, že se má dobře. Párkrát jí zavolal, aby se ujistil, že neprozradila Helen June jeho adresu. Jenomže pak přijdu já a vyjde najevo, že je vrah. Tady ovšem naše drahá Clara přibrzdí, s tímhle nechce mít nic společného. Z toho by se mohl vyklubat malér, který by mohl ublížit jejímu manželovi i jí a zničit všechno, co si vybudovali. A Helen June byla navíc v telefonu mírně hysterická. Což ji také rozladilo. Fajn, zmáknul jsem to dobře, ale ono by se to stejně za chvíli sesypalo samo. Vy dva jste si vedli ještě lip. Řeknu vám, McGee, ty jeho dva životy byly sešité dohromady hodně tenkou nití a byla to fuška i klika ji vůbec objevit.“

„Díky.“

„Leží tady případ, který je třeba uzavřít. Takže byste mi mohli dát vědět.“

„Nemohli by vás tam vyslat služebně, že byste jel s námi?“

„Vy jste se musel zbláznit! Měl byste vidět náš rozpočet, už tak máme pod stav a mohlo by to být ještě horší. My zůstáváme na naší straně řeky a oni zase na jejich. Občas nám někoho přivedou doprostředka mostu a my jim to oplácíme. Jenomže to se nestává často. Až tam pojedete, nic neuspěchejte. Sežeňte si někoho z místních a dobře ho namažte.“

Meyer se vrátil ve dvě a já mu zopakoval rozhovor s Paulem Sigierou. Mlčky seděl a poslouchal. Když jsem skončil, snažil se nahlas utřídit známé skutečnosti.

„Jedno víme,“ začal. „Nemůže žít v Cancunu současně jako Roberto Hoffmann a Evan Lawrence. Tím městem musí proudit tisíce amerických turistů, jenomže Američané, ať už zde sídlí trvale nebo přechodně, se zaručeně dobře znají a znají je i místní lidé. Začneme tedy od Evanova přítele Willyho, který prodává termínované podíly

na družstevní byty. Tenhle Willy by totiž mohl znát někoho z místních, kdo nám pomůže.“

„Ověřoval jsem si u Fran z cestovky, jak jsme na tom. Podle ní se tam nejlépe a nejrychleji dostaneme letadlem Mexičany z Miami. Říkala tuším, že letí v půl páté. Letenky si můžeme koupit u přepážky aerolinek. Mexičana a Aero Mexico věčně vyhlašují, že všechny lety jsou plné, ale kromě vánočních svátků jsou obsazené tak z poloviny, včetně lidí, kteří si kupují letenky těsně před odletem se slevou. V Mexiku je údajně hrozné vedro. Jak v džungli. Na letišti v Miami si můžeme předem objednat v Mexiku vůz, ale prý se na to nemáme moc spoléhat. Taky povídala, že s hotely v tuhle roční dobu nejsou žádné problémy. Kdy chceš vyrazit?“

„Okamžitě,“ řekl Meyer.

Jak se ukázalo, mohli jsme odjet teprve nazítří, čtvrtého. Horký vichr a déšť nás provázely celou cestu k letištnímu parkovišti.

Komisní mladý muž u přepážky aerolinek převzal od Meyera peníze a vydal mu zpáteční letenky. Marně jsem protestoval zpáteční let se nedal rezervovat. Na linku do Cancunu jsme se museli zapsat na čekačku. Sešli jsme po schodech k autobusu, který nás odvezl k nové budově terminálu. Posadili jsme se do plastikových křesílek a obklopeni umělou hmotou jsme vyplnili žádosti o povolení vstupu do Mexika. Snažili jsme se vypadat jako turisté. Síťovinové košile, drsné bavlněné kalhoty, sandály, velké rančerské klobouky koupené v Texasu a ošoupáné příruční kabely. Meyer měl kolem beder pod košilí přepásaný plátěný pás, který ukrývá dost peněz v hotovosti. Zastává názor, že peníze dokážou řešit nepředvídané problémy. Člověk si za ně sice štěstí nekoupí, ale může si ho slušnou porci pronajmout.

Letěli jsme první třídou v sedmsetdvacetsedmičce a já neměl kam složit nohy. Let trval něco přes dvě hodiny a upachtěné letušky v tom mexickém letadle podávaly jídlo. Časový rozdíl činil jednu hodinu, a když jsme tedy začali dlouhým obloukem sestupovat na cancunské letiště, bylo teprve pár vteřin po čtvrt na šest. Přelétávali jsme Cancunský poloostrov. Otevřel se před námi nádherný pohled, nad hlavou klesající mraky, nad mořem bouře a dlouhé, šikmo padající

zlaté sluneční paprsky dorážející na vysoké hotely, které lemovaly pláž.

Meyer, puntičkářský jako vždy, si předem všechno o Cancunu nastudoval a po cestě mi o něm vykládal. „Je to úplná rarita," spustil, „naprosto umělá komunita, bez historie, bez tradic. Ani ne před deseti lety žilo v pevninské vesnici Cancun asi pětatřicet lidí. Do zálivu vybíhalo několik úzkých ostrovů. Mexiko však potřebovalo tvrdou měnu, a tak pořídili letecké snímky pobřeží a došli k názoru, že jsou tu ideální podmínky pro vybudování letoviska. Teď tady trvale žije přes padesát tisíc lidí. Zájemcům o výstavbu hotelů a rekreačních středisek poskytla vláda nízkoúrokové půjčky. Hrázemi a mosty pospojovali všechny ostrovy, postavili letiště, podél pobřeží do Chetumalu, hlavního města Quinata Roo, vybudovali silnici a dolárky se jim skutečně sypou. Je pochopitelné, že určité problémy se vyskytly: bylo třeba zajistit hotelový personál, dostatečný přísun potravin a dopravu. Dneska dostávají malé motorové lodi, konvoje rekreačních vozidel a jachet a kolony autokarů. Cancun se stal oblíbeným letoviskem pro měšťáky z Mexika i Ameriky. V poslední době se v okolí hotelů začala stavět spousta družstevních domů."

Pohlédl jsem na něho. Seděl u okna. Civěl přímo před sebe, bez výrazu. Vycítil, že se na něho dívám, a otočil se na mě.

„Oč nám vlastně jde, Travisi? Tak mi řekni, oč nám to krucinál jde?"

„Hledáme člověka, který zabil Normu. A třeba se nám to i podaří."

„A potom co?"

„To se nikde nedočteme. V žádných příručkách. On patří k jednomu druhu lovců, já k druhému. Můžeme si trochu zaplavat pod vodou kolem útesů, třeba si i chvilku zarybařit, sbalit fidlátka a skočit si na panáka. Třeba stačí, že víme, kde je."

V malých modrých očích mu zableskl nečekaně ocelový pohled. „Nepochybně žertujete, milý příteli. Dlužíme cosi ubožačkám, které mu mají padnout za oběť v příštích deseti letech, ať jsou dvě, čtyři, anebo ať jich je dvacet. My ho najdeme. Najdeme způsob, jak…"

zaváhal. „Jediné, co mě napadá, je věta, kterou znám z televize. Způsob, jak s ním neobjektivně skoncujeme.“

Na ranveji zapištěly pneumatiky, letadlo zamířilo k malé moderní budově terminálu a my sestoupili po pojízdných schodech do soumraku, potu, vzdáleného hřmění a pachu něčeho smaženého.

Stáli jsme všichni ve frontě u vysokých úzkých přepážek, kde nám pasoví úředníci zkontrolovali pasy, orazítkovali podepsaná povolení a přistrčili nám je zpět. Odbavovací hala tonula v třpytivém světle. U stropu visely velké nefungující hodiny. Cestující čekali ve stoje u nehybného dopravního pásu, který se rozběhne a vyvrhne z otvorů ve stěně jejich zavazadla. Průvodci turistických skupin naháněli své ovečky do skupinek a hulákali na ně, do kterého autobusu mají nastoupit. „My všichni jet do hotel Presidente. Teď to řeknout vy, jo? Všichni najednou. Presidente!“

„Presidente!“ zařvali kostrbatým unisonem.

„Dobře! Tam vy teď jít. Autobus numero sedumdesát jeden!“

U prosklených dveří postával strážný. Zdálo se, že do hlavní budovy terminálu nikdo jiný namířeno nemá. Zašklebil jsem se a vykročil k němu. Meyer šel za mnou. Pokývl jsem hlavou a opřel jsem se do dveří, které se otevřely. Strážný zaváhal a ustoupil stranou, abychom mohli projít. Víc k pašování do Mexika nemám co dodat.

Vyšli jsme do dvorany půjčoven aut. Některé měly zavřeno. Firmy Hertz, Avis, Dollar a Budget měly otevřeno. U firmy Budget, po mexicku búdžet, jsme si vybrali tři roky starý Plymouth. Měl najeto dvaapadesát tisíc a nedávno ho přestříkali kuriózním růžovým lakem. Hlučný klimatizátor bránil jakémukoli hovoru. Když jsme si potřebovali něco sdělit, vypínali jsme ho.

Od Cancunu nás dělilo asi osmadvacet kilometrů. Před vjezdem do středu města jsme museli zahnout doprava. Odbočili jsme, přesně podle instrukcí, u autoopravny pro volkswageny a dále jsme pokračovali rovně směrem k hotelové čtvrti. Byla tmavá horká noc a rozpršelo se. Hotely byly osvětlené jako vánoční stromečky. Zajel jsem k hotelu Bojorquez, a potom ke Carrouselu, a pokaždé jsem rukou zaplašil zřízence, kteří vyběhli ven do deště, aby nám odnesli zavazadla.

O kus dál jsme narazili na hotel Dos Playas, který se nám docela zamlouval. Žádný luxus, ale taky žádná pastouška. Za osmdesát dolarů za noc při sezónních sazbách s turistickou přirážkou, což činilo přibližně dva tisíce dvě stě pesos, jsme dostali malé apartmá s kuchyňkou ve třetím poschodí. Když člověk přiložil tvář k oknu, viděl Karibské moře. Když otevřel posuvné prosklené dveře, mohl vyjít na minibalkónek a vidět ho větší kus, stejně jako roh bazénu a pár opuštěných, osvětlených tenisových kurtů, jejichž světla se třpytivě odrážela od odskákajících dešťových kapek.

Měli jsme dvě ložnice, malou a velkou. Hodili jsme si a Meyer vyhrál tu malou. Sešli jsme dolů do hlučného baru. Většinu zákazníků tvořili mexičtí turisté. Tu a tam sedělo pár postarších manželských dvojic ze Států, pili tequilu a oddávali se přitom onomu zvláštnímu rituálu, při němž se mezi prsty vloží plátek citrónu a na hřbet ruky nasype špetka soli. Lízni si soli, hoď do sebe prcka, rafni do citrónu. Tohle počínání vyvolávalo u Mexičanů úsměv na tváři, jelikož tequila, kterou turisté pili, byla lahodná jantarová lihovina, která se svou jemnou chutí vyrovná čtyřleté bourbonské whisce. Bez soli a citrónu se člověk neobejde jedině tehdy, když pije nejsprostší mescal, dráhý destilát z agáve, jenž ve vás vzbuzuje pocit, že se vám na stoličkách rozpouštějí korunky.

U baru neměli likér, který jsem chtěl, a tak jsme si dali dvě sklenice černého piva.

„Je ti jasné, že by sem klidně mohl přijít?“ řekl Meyer. „To je velmi nepravděpodobné. Ale nikoli vyloučené. Rozhodně ne.“

„Co potom?“

„Budeme se tvářit, že nemůžeme věřit svým očím. Ohromením sebou málem praštíme. Namíříme na něho roztřeseným prstem a zakoktáme: ‚Aaale ttty ssseš ppřece mmmrtvej!’“

„A pak nás začne balamutit on?“

„Přesně tak.“

„Mohu tě ujistit, že já se do úžasu nutit nebudu muset.“

Přelétli jsme očima jídelní lístek a rozhodli jsme se, že zkusíme jiný podnik, který jsme minuli po pravé straně asi o čtyři hotely zpátky: U Carlose a Charlieho. Vystrčili jsme hlavy ze dveří a zjistili

jsme, že už neprší, a tak jsme k němu zamířili po svých, obloukem po pěšině, poměrně dost široké, vydlážděné takovými velkými červenými dlaždicemi, mezi rostlinami, jež pronikavě voněly, jako květiny po dešti.

Restaurace byla nasáklá vůní dobrého jídla, hudba však hrála příliš hlasitě. Přišli jsme časně. Bylo teprve sedm. Mexičané večeří v devět a turisté z druhé strany hranic se brzy přizpůsobují. Vrchní, který nás zavedl ke stolku dozadu, vypadal zaraženě, udivený svým špatným odhadem, a vzápětí blaženě, když jsem mu nechal jako spropitné stopesovou bankovku z drobných, které jsem dostal nazpět za pivo. Okamžitě nás přesadil k lepšímu stolu u okna s výhledem na lagunu a luskl prsty, aby popohnal pingla. Nabídl nám skvělou čerstvou rybu na roštu a vychvaloval drobné krevety z Campešského zálivu. Krevetový koktejl, ryba na roštu a láhev mexického bílého vína.

„Za koho se vlastně máme vydávat?“ zeptal se Meyer. „Jenom za turisty?“

„Ve skutečnosti jsme obchodníci s nemovitostmi, prchající z Floridy, kde nám štěstí nekvetlo. Očíhli jsme, jak si stojí kšeft v Dallasu a Houstonu a nějaký známý nadhodil, že bychom se mohli chytit tady v Mexiku prodejem termínovaných podílů družstevních bytů.“

„Co víš o termínovaných podílech, Travisi?“

„Jenom to, co jsem se dozvěděl z druhé ruky od Codyho, když se ještě vydával za Evana Lawrence.“

„Jeden z argumentů při prodeji říká, že pokud si zakoupíš jednotýdenní nebo dvoutýdenní pobyt v registrovaném družstevním bytě, můžeš si předplatit centralizovanou počítačovou službu a pomocí téhle služby vyměňovat místa a pobytové termíny s jinými vlastníky takových podílů. Jenomže v podstatě jde o to, že si koupíš právo obývat jeden padesátinový nebo pětadvacetinový podíl z bytu na určitý týden nebo dva týdny v roce po zbytek svého života.“

„Argumenty proti?“

„Dejme tomu, že v domě s padesáti byty se jich polovina prodá na dva týdny a polovina na jeden. To máme tři tisíce sedm set padesát majitelů. Takový počet rodin může vážně poškodit společně užívaná zařízení: bazén, kurty, pláž, všechny společné prostory. Jakmile

jsou všechny termíny rozprodány, jdou původní majitelé o dům dál. A je na těch třech tisících sedmi stech padesáti vlastnících, aby se poohlédli po někom, kdo se postará o údržbu, pronájem prázdných bytů náležitou inzercí a zabezpečí každoroční čtrnáctidenní uzavření objektu a výměnu poškozeného zařízení. Lidé se brání jakémukoli zvýšení daňového výměru. Špatně nakládají se zařízením a spotřebiči. Teoreticky to zní atraktivně. V praxi to může nadělat nepředstavitelnou paseku.“

„Zlodějna?“

„Ve většině případů určitě. Pokud nemůžeš prodat byt jednomu za sto tisíc dolarů, prodej ho padesáti lidem po třech a půl tisících. Dovedeš si představit, že bys byl před tou každoroční kosmetickou úpravou poslední v řadě a že polovička rodin před tebou měla malé děti a psy?“

„Takže se budeme vydávat za podvodníky.“

„V jistém smyslu ano. Cynismus bude působit věrohodně ji než výraz seriózní bezúhonnosti.“

Když nás vrchní s poklonami vyprovodil, vrazil nám do ruky malý, tmavý, rozložitý Mexičan nějaký letáček. Byl to několikrát složený arch. Zval nás na pohoštění, podávané zdarma každý den od čtyř do šesti v Azteca Royale, zbrusu novém nájemním domě, navrženém pro termínované rekreační pobyty. Všechno zdarma, účast nezavazující. Každý pátek je nadto gratis i projížďka lodí kolem laguny Nichupte. Hlaste se v recepci před vestibulem u modelového bytu.

„Právě o tom jsme mluvili,“ řekl Meyer.

„Určitě budou znát našeho Willyho.“

„Pokud Cody Pittler nelhal, prodával Willy termínované podíly právě tady v Cancúnu první dva měsíce letošního roku.“

## 21

Komplex bytů Azteca Royale se stavěl na kraji města, na konci řetězu ostrovů, daleko za odbočkou k hotelu Camino Real, téměř u

nákupního areálu, který sloužil hotelové čtvrti, a nedaleko konferenčního centra a střediska domorodých řemesel a umění.

Ráno jsme se rozjeli až na samý konec, kde před vchodem do klubu Mediterranee stál strážný. Uplatili jsme ho, aby nás pustil dovnitř, za dvanáct dolarů jsme nakoupili žetony a sedli jsme si ven k baru u bazénu. Lili jsme do sebe na kuráž rumový punč a kochali jsme se pohledem na příjemně opálená poprsí mladších návštěvnic. Barman si vzal za každý drink tři jednodolarové žetony, takže jsme měli každý pouze na dva. Zářivé slunce, hluboký stín, vrchovaté sklenice a pevné nadskakující kozičky plácající se kolem v modré vodě v nás vyvolávaly erotické představy. Jenomže dovolená je přece právě od toho, ne?

V hotelu Dos Playas jsme jenom něco zakousli, trochu si zdřímli a vydali se za obchodem. Vestibul, vedle něhož předváděli modelový byt, se nacházel na pravé, čili východní straně budovy ženoucí se do výšky. Po železobetonových nosnících základní konstrukce šplhali snědí mužíci a vytahovali nahoru na roztřepených provazech kýble se vším možným. Jejich svalnatá snědá záda se přitom napínala a leskla potem v odpoledním slunci.

Bylo pět minut po čtvrté. Za pultem recepce se vymrštil pohledný mladý muž v elegantním plátěném obleku. Vycenil na nás chrup a podával nám ruku. „Vítejte! Vítejte! Máme tu na ukázání nádherné věci, pánové.“

„O tom nepochybuji,“ utrousil jsem.

Každému z nás vnutil štos letáčků a nasměroval nás do vestibulu. Byl velký. Kolem dokola rozlehlé, dlaždicemi pokryté podlahy byly tu a tam na rohožkách umístěny ostrůvky křesel. Zaimprovizovaným barem, který tvořil podlouhlý stůl přehozený prostěradlem, stála s přimhouřenýma očima nějaká uniformovaná dívka a opírala se o zeď. Stáli tam ještě další dva elegantní muži a dvě pohledné mladé ženy. Byli zabráni do hovoru. Všichni se jako na povel otočili a upřeně se na nás zahleděli.

Chvilku si něco šuškali a potom ta hezčí z těch dvou žen k nám vykročila. Ještě se otočila a luskla prsty na hostesku, aby ji vytrhla z transu.

„Vítejte!“ řekla. „Vítejte, páni. Vítejte v krásným Azteca Royale!“ Měla na sobě bílou halenku s malou černou vázačkou a temně rudé přiléhavé kalhoty. Měla půvabnou chůzi a půlmetrové řasy.

„Co si račte dát k pití, páni?“

Trápil mě malý rumový hlavobol, a tak jsem poprosil o pivo. Otočila se a vychrlila něco kulometnou španělštinou přes celou místnost k servírce, která se vnořila do mrazicího boxu a v tu ránu u nás stála s dvěma otevřenými láhvemi piva a dvěma ojíněnými sklenicemi. Žena se zeptala na naše jména a představila se jako Adela. Potom sklopila zrak a ukázala na svoji jmenovku, na které vskutku stálo Adela. Zavedla nás k jedné skupince křesel. Servírka položila na stůl piva, tácky pod sklenice a papírové ubrousky. Adela prohlásila, že si bohužel nemůže dát pivo s námi, ale že si dá limonádu, a její ocelový pohled zahnal servírku na úprk, aby ji přinesla.

„Tááák!“ začala Adela. „Co tomu říkáte? Vám se to zamlouvat?“

„Zamlouvat,“ přitakal Meyer a usrkli jsme.

„Tohle je pro vás, vážení, skvělý příležitost! Právě nabízíme prodej za předběžný ceny. A mužem nabídnout nejlepší období v roce. Vánoce a Nový rok jsou už pryč. Ale měli bysme tu krásný týden v druhé půlce ledna, anebo dva týdně, kdybyste měli zájem. Co vy na to, pane Mickey?“

„McGee. Slečno Adelo, mám dojem, že tady došlo k omylu.“

Vypadala zaraženě. „K omylu?“

„Tady můj partner, pan Meyer, a já, prostě nás napadlo, že sem přijdem a budeme pro vás tyhle byty turistům prodávat.“

Civěla na nás a potom pomalu zavrtěla hlavou: „To snad ne! To jste si vybrali špatnou dobu na prodávání. Dneska víc lidí prodává než kupuje. Máte pracovní povolení?“

„Ne, nemáme.“

„Těžko se shání. Trvá to dlouho. Musíte mít… jak se to řekne anglicky, abogado…“

„Právníka,“ dodal Meyer.

„Ano a hodně to, jak se u vás říká, koštuje, obstarat si takové povolení.“ Promnula palec a dva prsty o sebe v časem posvěceném gestu znamenajícím bakšiš.

Usmál jsem se na ni. „A co kdybych se teď zvedl, našel nějaké lidi, kterým bych prodal tři týdny a pak se vrátil s těmi lidmi a vy byste s nimi uzavřela smlouvu. Nezasloužil bych si malou odměnu?“

Hryzla se do spodního rtu. „Jenomže bych vás mohla ošidit, ne?“

„Tak příjemná žena jako vy by nás neošidila.“

„Já tady nešéfuju. Těžko říct. Máte nějaké zkušenosti?“

„Aby ne!“ řekl jsem. „Děláme v tom spoustu let. Ale třeba bychom se měli spojit s chlápkem, kterého tady znám a který tuhle práci dělá. Jmenuje se Willy. Vypadlo mi z hlavy příjmení.“

„Willy?“

„Dělal s ním jiný náš známý, Evan Lawrence, a Evan taky neměl žádné papíry.“

„Aha, to myslíte Wiliama Doyla z Justonu.“

„Přesně tak.“

„Ach, ten už u nás není dlouho. Spousta týdnů. Hrozně moc špatný. Moje kamarádka si myslí, že se vrátí. Já si to nemyslím. Je to moc nóbl dáma, i když je Indiánka. Pořád, ještě bydlí v jeho bytě a čeká na něho.“

„Nevěděla by náhodou, kde je Evan Lawrence?“

„Těžko řeknu. Já jsem ho taky dlouho neviděla.“

„Kde tu ženu najdu? Jak se jmenuje?“

„Barbara. Barbara Castillová. Bydlí, když pojedete tady dolů, jako do města, tak po pravé straně uvidíte takový velký dům. Jmenuje se La Vista del Caribe. Samé byty. Bydlí vepředu v přízemí, nemá žádnou vyhlídku. Hledejte na zvonku Doyle.“ Podívala se na hodinky. „Ale teď bude ještě v práci. Pracuje v hotelu Camino Heal u počítače, který zpracovává rezervace pokojů. A čeká. Mohla by být doma po šesté, něco po šesté.“

„Díky. Omlouváme se, že jste s námi nepochodila.“

Pokrčila rameny a v legračním gestu mávla rukou. „Víte, kdybyste vypadali na pracháče, mluvila by s vámi moje kolegyně. Pracuje tady déle než já.“

K La Vista del Caribe jsme dorazili krátce po šesté. Byla už skoro tma. Nikdy bych si dobrovolně nevybral k životu místo těsně za časovou lajnou, na její západní straně. Dny jsou po celý rok příliš krátké.

V recepci nebyla ani noha. Po chodbách se honili nějací prckové. Poohlíželi jsme se v přízemí, dokud jsme nenarazili na správné dveře: číslo 103. Ořízl vyrytou navštívenku, aby se mu vešla do jmenovky. William Devlin Doyle, ml.

Zvonek byl pod jmenovkou. Zmáčkl jsem ho třikrát, ale bezvýsledně. Domlouvali jsme se, co podnikneme dále, a vtom se dveře otevřely. Byla vysoká a štíhlá. Měla na sobě koupací plášť a přidržovala si ho levou rukou těsně k tělu. Úsměv na uvítanou se jí z tváře rychle vytratil. Na hlavě měla černou koupací čepici. Na tváři se jí leskly kapičky vody.

„Právě jsem… co jste zač?“

„Přijeli jsme z Houstonu, slečno Castillová. Hledáme Willyho Jmenuji se McGee a tohle je Meyer.“

Když si nás prohlížela, snažil jsem se vyhlížet co možná nejlísavěji, nejpokorněji a nejnanicovatěji. „Tak tedy pojďte dál. Prosím.“ Zavedla nás do obýváku. Byl to malý pokoj, v něm pár kousků vypulírovaného nábytku, na bílé zdi dva pozoruhodné primitivní obrazy, na polici plno knih, drobné sošky, dvě masky.

„Sedněte si, prosím. Hned se vrátím.“ Zmizela v krátké chodbičce napravo. Před sebou jsem skrz klenutý průchod viděl do naleštěné kuchyně.

Pomalu jsem vydechl a řekl Meyerovi: „Viděl jsi někdy tak pozoruhodně nádhernou ženskou?“

„Je velmi pozoruhodná,“ přisvědčil.

Konečně se vrátila a já nadskočil. Byla oblečená do jakési dlouhé hrubě tkané tógy v barvě ovesné mouky, bez rukávů, přepásané v pase silnou zlatou šňůrou. Na nohou měla zlaté sandály. Lesklé rozpuštěné černé vlasy byly vykartáčované. Něco v jejím výrazu mi při-

pomnělo postavy na starých mayských dřevořezbách, ten sklon čela, majestátní nos, pevné rty, téměř neznatelně ustupující brada, šíje dlouhá jako u starých Egypťanek. Oči měla velké, mandlově sešikmené, barvy naolejovaného antracitu. Vlasy dlouhé, hrubé, černé a lesklé.

„Prosím vás, seďte, pane McGee. Napijete se něčeho?“

Řekl jsem, že bychom nepohrdli pivem, pokud nějaké má. Upřímně řečeno jsem po něm ani moc netoužil. Chtěl jsem se jenom dívat, jak se pohybuje. Jako by se prostorem vznášela. To ta barva a struktura její pleti byly tak pozoruhodné a tak skvěle doplňovaly všechno to ostatní, její rysy, útlost, ušlechtilou důstojnost. Byla matně snědá, všude s tímtéž neměnným odstínem, ale nebylo to opálení, nýbrž přirozený barevný tón, bez jediného kazu, jako hedvábí.

V korbílcích na podnosu nám přinesla pivo. Řekla, že pije už třetí sklenici ledového čaje. V kancelářích hotelu se porouchala klimatizace a je prý dehydrovaná. Jediné, na co byla v stavu cestou domů autobusem myslet, byla důkladná studená sprcha.

„Pocházíte z Kanady?“ zeptal se Meyer.

Usmála se na něho. „Vidím, že vám nic neujde. Je to slyšet, že? Vystudovala jsem v Kanadě. Ale narodila jsem se v malé vesničce Noh-Bec jižně odtud. Je to mayská vesnice.“

„Takže vy máte mayský původ?“ podivil se Meyer.

„Zřejmě ano. Pokud ještě nějací nefalšovaní Mayové existují. Mayové byli klidný mírumilovný národ. Jenomže kdysi přišli z Mexika Toltékové, bojovný indiánský kmen. Dobyli mayskou říši a navzájem se s Mayi zkřížili. Asi mám v sobě i trochu španělské krve. Tak se to alespoň traduje v naší rodině.“

„Z Noh-Becu do Kanady je pěkně daleko,“ řekl Meyer.

Znovu se usmála. „Tak tohle vás trápí? Proč ne. Když mi byly tři, otec s matkou odešli do Chetumalu. Pracovali v domě jistého pana McKenzieho. Byly jsme s jeho dcerou nerozlučné kamarádky. Byly jsme stejně staré. Když nám bylo osm, pan McKenzie si vyžádal souhlas mého otce a obě nás poslal do Toronta. Bydlely jsme tam u jeho tety a chodily do školy. Eliza McKenziová je stále moje nejlepší přítelkyně. Je vdaná, má dvě děti a žije v Torontu.“

„V červnu jsem v Torontu přednášel," poznamenal Meyer, nevšímaje si mých varovných pohledů.

„To je hezké. Je tam stále tak nádherně?"

„Velice."

„O čem jste přednášel?"

„Ekonomům o ekonomice. Suchařina."

Na okamžik se zahleděla do své sklenice a potom zvedla hlavu a zadívala se mi přímo do očí. Účinek pohledu byl udivující.

„Nevím, kde je William. Nevím, kam odešel, ani proč."

„Nerozumím," řekl jsem.

„Já taky ne. Nevím, co si o tom mám myslet. Má tady šaty. Doklady a úvěrové karty. Byli jsme tady spolu šťastni. Chtěli jsme se vzít. Hádali jsme se, samozřejmě. Ale to není nic mimořádného. Domnívala jsem se, že má na víc než na ty družstevní byty. Mimoto ta práce není tak úplně poctivá. Člověk musí naslibovat víc, než se potom uskuteční, a pak se snažit nepřijít rozlíceným vlastníkům na oči. Willy je vážně šaramantní, inteligentní muž plný energie. Jenomže vydělával spoustu peněz. Říkal, že až si našetří dost, vrátíme se do Houstonu, kde si najde jinou práci. Ale když jsem se ho zeptala, kolik je podle něho dost, nedokázal mi odpovědět."

„Kde jsou peníze?"

„V místní bance. Všechny. Vydělávají veliký úrok na účtu ve zdejší měně. Ukládal veškerou hotovost na zvláštní dlouhodobý účet a říkal, že před příští devalvací všechny peníze vybere. Potom že odjedeme." Oči se jí zalily. „Mám takový hrozný strach," řekla. „Naposled jsem ho viděla šestého července, to už bude skoro měsíc. Byl to den jako každý jiný. Chodívám z domu první. Když jsem přišla do kuchyně, s někým telefonoval. Zeptala jsem se, co se děje, a on mi řekl, že má s někým schůzku. Tak jsme to ráno odešli z domu spolu. Zavezl mě do práce. Na rozloučenou mě políbil a řekl, že k večeři budeme mít ryby. Máme šedého volkswagena. Ani to auto jsem od té doby nespatřila. Povídá se, že už se mě nabažil a vrátil se zpátky tam k vám. A to je tedy lež. Mám hrozný strach."

„Pamatujete se na nějakého Evana Lawrence, který s ním pracoval?"

„Samozřejmě. Proč se ptáte?“

„Jak dlouho spolu pracovali?“

Zakabonila se. „Od loňských vánoc. Takové tři měsíce, možná ani ne. Říkala jsem Williamovi, že je to protizákonné, zaměstnávat cizince bez pracovního povolení. A víte, co mi na to řekl? ‚Kdo na to přijde? Práskneš jim to? Práskne jim to Evan? Anebo já? Má obchod v krvi. Vydělal nám spoustu peněz. Umí skvěle prodávat bohatým vdovám. Slibuje jim, že v Cancunu se nikdo nikdy nemůže cítit osamělý.‘ Jenom jsem doufala, že jednou odejde, a on odešel. Seznámil se s nějakou ženou. Nebyla nijak zvlášť hezká, pracovala pro Pemex, hledala pro ně naftu a on s ní odjel do Texasu. Byla jsem ráda.“

Svraštila čelo a na okamžik se odmlčela.

„Jmenovala se Nora nebo tak nějak.“

„Norma,“ řekl jsem.

„Musel se jí pověsit na paty a oženit se s ní, protože ve floridských novinách stálo, že se svou ženou a ještě někým přišli o život při nějaké nehodě na lodi. Stalo se to někde na Floridě. Třeba byli na svatební cestě. Všichni, co s ním pracovali a prodávali ty byty, o ničem jiném nemluvili.“

Pochybovačně a pátravě se na mě zadívala. „Odkud jste věděl, jak se jmenuje? O co vám opravdu jde?“

Napřímila se v křesle a zadívala se tvrdě na mě a potom na Meyera. „Buďte od té dobroty a hezky mi popište, jak můj William, ten váš velký přítel, vypadá. A pěkně do detailu.“

Usmál jsem se. „Hezký člověk. Vysoký. Urostlý.“

„Ano. A dál?“

„Tmavé vlasy.“

Vylítla. „Tmavé vlasy! Tmavé vlasy. Ten má vlasy tak zrzavé, že mu tady říkají El Rojo, ryšavec! A obličej, ruce a ramena má samou pihu. A teď mi řekněte, proč jste přišli, anebo okamžitě odejděte.“

„V žádném případě vám nechceme ublížit, Barbaro,“ řekl Meyer. „Věřte nám, prosím vás. Potřebujeme vaši pomoc. A možná, že vy potřebujete naši.“

„Sladké řečičky si nechtě pro někoho jiného, pane Meyere.“

„Norma byla moje neteř. Zemřela, jak jste řekla, při tom výbuchu pátého června. Na palubě lodi byla bomba. Norma byla úspěšná žena. Měla na knížce poměrně dost peněz. Všechny zmizely. Všichni si měli myslet, že Evan Lawrence zahynul společně s Normou. Jenomže on nezahynul. Nebyl na palubě. Proto jsem tady.“

Její tvář hovořila za vše. Mohl jsem z měnících se výrazů bezmála hádat směr jejích myšlenkových pochodů.

„Ale vždyť vypadal tak slušně?“ řekla. „Všichni jsme si s ním užili spoustu legrace.“

„Nechci být krutý, Barbaro,“ pokračoval Meyer. „Nechci vám působit ještě větší bolest. Ale zdá se, že William Doyle byl jediný člověk v Cancunu, který věděl, že Evan Lawrence žije tady v Mexiku pod jiným jménem. Nemyslím, že člověk, jehož byste znala jako Evana Lawrence, by si mohl dovolit takové riziko. Domnívám se, že udělal, co udělat musel, aby uchránil svoji totožnost. To je člověk, s kterým tehdy ráno William telefonoval. To za ním odjel.“

Hezká tvář se jí zkroutila a potom jako by se z ní náhle všechno vytratilo. Stála. Natáhla před sebe ruce, jako by hledala oporu, a pak se začala sesouvat. Udělal jsem dva kroky a zachytil jsem ji dříve, než mohla upadnout na zem. Zvedl jsem ji a odnesl na pohovku, překvapený tíhou jejího pevného teplého těla pod hrubou tkaninou.

U mého boku se objevil Meyer s utěrkou namočenou ve studené vodě. Složil ji na délku a položil ji Barbaře na čelo. „Moc mě to mrzí,“ řekl. „Třeba to byla jenom taková šílená domněnka, třeba to není pravda.“

Otevřela oči. „Už dlouho vím, že je mrtvý. Vím to od tří hodin toho odpoledne. Byla jsem v práci. A zničehonic jsem pocítila v prsou takovou prázdnotu, jako by vlákna, na kterých mi visí srdce, někdo přeřízl a ono spadlo kamsi hluboko. Chystala jsem se, že o tom podivném pocitu Williamovi povím. Vím, že se to stalo v okamžiku, kdy zemřel, a vím, že při tom na mě myslel, že se mi to snažil sdělit. Nechtěla jsem si to připustit. A najednou, jak jsem s vámi, mi to nepřipadá nemožné. Nemusíte se omlouvat. Nemohla bych žít do konce života v takové prázdnotě. Všechno tu po něm zůstalo.“

Poodešel jsem stranou. Meyer si pomalu přidřepl a posadil se vedle pohovky na podlahu. Vzal ji za ruku. „Mrtví musí všechno a všechny nechat za sebou. Někdo odchází v pravou chvíli. Jiní…“

„Jak je možné, že ten milý a veselý člověk je takový gauner?“

„To jeho gaunerství mu totiž vždycky prošlo, protože jako gauner nevypadá ani nejedná. Umí si získat lidi. Vzbuzuje důvěru. Moje neteř ho milovala a provdala se za něho.“

Pokusila se posadit, ale Meyer jí položil ruku na rameno a jemně ji zatlačil zpátky. „Prosím,“ řekla. „A pod jakým jménem se skrývá tady? Říkali jste, že se tady vydává za někoho jiného.“

„O tom si promluvíme později.“

„Prosím vás, mohl byste přinést z kuchyně krabici s papírovými kapesníčky?“ Přinesl jsem je. Vysmrkala se, utřela si oči a pokusila se o úsměv. „Kolikrát jsme se nasmáli, jak budou vypadat naše děti. Tmaví indiánci se zrzavými pačesy. Říkala jsem mu, že bychom si měli pospíšit. Je mi už sedmadvacet. A jemu bylo dvaatřicet. Už byl jednou ženatý. Já ne.“

Odstrčila Meyerovu ruku, posadila se a švihem spustila nohy na podlahu.

„A vůbec! Mě jen tak něco nezlomí! Pocházím z národa, který přežil všechno. A pocházím z národa, který ví, co je to násilí. To jsme zdědili po Toltécích, ne po Mayích. A nebudu oplakávat svého muže před lidmi, které ani neznám.“

„Kteří by se s vámi ale rádi seznámili,“ dodal Meyer.

Pozorně si ho prohlížela. „Velice americké. Přátelé za minutku. Jako ty vaše blafy. Ohřejte a podávejte. Srdce netluče tak rychle. Vy si sem přijdete a klidně mě připravíte o iluze. Snad ne ve jménu přátelství?“

„Vždyť jsme jenom…“

„Máte vůz?“

„Máme,“ přisvědčil jsem.

„Zítra mám volno. Mohli byste se ve jménu tohoto nového přátelství pro mě brzy ráno zastavit? Chtěla bych být při východu slunce na jednom místě. Je to potom ještě dost daleko pěšky. A potmě. Co

takhle ve tři čtvrtě na čtyři? Přinesu silnou baterku. A něco proti hmyzu. Nezapomeňte se řádně obout. Nežádám po vás příliš?“

„Kdepak, když žádáte staré přátele,“ zazubil se na ni Meyer.

## 22

Když jsem zastavil u vchodu do La Vista del Caribe, rýsovala se Barbařina silueta na pozadí mdle osvětlené chodby. Rychlými kroky přešla k našemu růžovému vozítku. Meyer si přesedl dozadu. Vklouzla na sedadlo vedle mě: „Jsem vám za tohle moc vděčná. Neměla jsem vás o to žádat.“

„To je v pořádku,“ uklidnil jsem ji. „Rádo se stalo. Kam vyrážíme?“

„Směrem k letišti, ale na křižovatce neodbočíme. A potom pořád rovně.“

Měla s sebou šálky, termosku kávy a krabici koblih. Silnice byla rovná jako pravítko. Pod zamračenou nocí z ní šel bezmála strach. Krajnice neměla zpevněné a džungle prorůstala až k okraji vozovky. Barbara seděla mlčky vedle mě, mírně natočená a opřená zády o dveře, nohy v modrých džínsách vytažené na sedadlo, ostře ohnutá kolena namířená na mě.

„Nemohli bychom jet krápět rychleji?“ ozvala se v jednom okamžiku. Stalo se tak krátce poté, co se za mnou s velkým rachotem vynořil velký autobus, jedoucí po dvouproudové silnici minimálně sto třicet, a při předjíždění mě málem sfoukl z vozovky.

Znala všechny odbočky, které jsme míjeli. Nebylo jich mnoho. „Puerto Morelos, ke kamionovému trajektu do Cozumelu.“ A San Carlos, Punta Bete, Playa del Carmen, Xcaret, Pamul, Akumal, Xelha, Tulum. Konečně nedaleko za odbočkou na Tulum, kde se na pobřeží údajně nacházejí rozvaliny mayských chrámů, mi řekla, abych zpomalil a ukázala, kde mám odbočit doprava. Ještě kus po rovné silnici. Jenomže divoké popínavé rostliny a křoviska se tak hrnuly na betonovou vozovku, že jsem musel řídit vůz prostředkem. Před námi přeběhlo nějaké zvíře. Bylo žlutohnědé a nemotorně se

kolébalo. „To je koati," vysvětlovala. „Nedaleko silnice jsou malé vesničky. V noci je v nich všude tma. Děcka chytají jejich mláďata a ochočují si je. Ale když tahle zvířátka dorostou, jsou hrozně vzteklá a koušou."

„Kam jedeme?" zeptal se Meyer.

„Teď už je to jenom takových patnáct kilometrů. Místo se jmenuje Coba. Jsou tam velké zříceniny, částečně odkryté."

Dojeli jsme na rozlehlé parkoviště. Stála tam bouda kde se přes den prodávaly vstupenky. Zamkl jsem auto a vypravili jsme se za ní a paprskem světla z baterky namířeným k zemi.

Z temné stavby za boudou se vyhrnul nějaký člověk.

„Seňora, seňora, cerrado!" zvolal.

Posvítila na něj. Jak tak stál a mžoural, do pasu nahý, vyslovila jednu dlouhou větu v jazyce nepodobném žádnému z těch, které jsem do té doby slyšel. Samý praskot a třeskut a úsečná zakašlání. Hlídač se uklonil a zmizel. Znovu vykročila, ale tak svižně, že jsem musel trochu protáhnout krok, abych ji dohonil.

„Dávejte pozor, kam šlapete," řekla. „Cesta tu není rovná. Samý štěrk a kamení."

Podle mého odhadu jsme ušli dobré tři kilometry po temné pěšině, místy tak široké, že by tudy projelo auto. Trmáceli jsme se džunglí, hustým a nehybným vzduchem, kterým k našim uším pronikal nářek a vřískot miliardy hmyzích potvor a skřehotání nočních ptáků. Ke konci už takřka běžela.

Náhle se zastavila. Já stačil ještě včas zabrzdit, zato Meyer do ní vrazil a s omluvou vycouval. Vůbec si ho nevšímala. Podala mi baterku. „Teď vylezu na tuhle pyramidu. Baterku potřebovat nebudu. Až polezu nahoru, tak na mě nesviťte. Špatně bych si pak zvykala na tmu. Čekejte, prosím, tady. Až bude vhodná chvíle, zavolám vás nahoru."

Zhasl jsem baterku. Ztratila se ve tmě. Za pár minut jsem ji viděl, jak se blíží k obrovitému masivu, který matně vystupoval z džungle, byl mohutnější než katedrála. Když oči přivykly hvězdnaté noci, spatřil jsem, jak se vypíná do výše a zakrývá kus hvězdami poseté oblohy. Ve třetině výstupu jsem byl s to rozeznat bledou skvrnu

její bílé košile s dlouhými rukávy plynule stoupající vzhůru. Meyer se ještě nestačil vydýchat z těch tří rychlých kilometrů. Ani jeden z nás tří si nevzpomněl na vodičku proti hmyzu. Tak jsme stáli ve tmě, máchali rukama, plácali se po zátylku a po čele. Ulomil jsem z keře pár malých listnatých větévek. Začali jsme jimi švihat kolem sebe a poněkud se nám ulevilo.

Nedaleko zakokrhal kohout. A když jsem se podíval k vrcholku pyramidy, její silueta se teď zřetelně rýsovala na šedém pozadí, které vystřídalo černý háv posetý hvězdami. Netrvalo dlouho a uvědomil jsem si, že rozeznávám kmeny stromů a vidím Meyerův obličej. Hleděl jsem k vrcholku a domýšlel se, že ji tam nahoře vidím, jak sedí otočená zády k nám na malé plošince na vrcholu.

Začal se ozývat zpěv prvních ptáků. Všechno tonulo v kalném jitřním světle, ale zanedlouho se za pyramidou začala obloha barvit do růžova, jak slunce začalo vystupovat z moře. Potom jsem uviděl Barbaru jako na dlani, prameny černých vlasů jí volně splývaly na záda bílé košile. Zasáhlo ji zlatavé slunce a pokrylo ji ohnivými plameny. Brzy se vyhouplo nad vrcholky stromů, které z obou stran obklopovaly pyramidu.

Z křoví se vybatolilo malé hejno krocanů. Tiše si mezi sebou hudrovali, a když nás spatřili, zděšeně se zastavili, udělali čelem vzad a horempádem vyrazili do úkrytu. Ještě se ohlédli a sdělovali si, jak je člověk krocanu nebezpečný.

Zaslechli jsme její slabé zavolání, pohlédli jsme nahoru a viděli, jak tam stojí a dává nám rukou znamení, abychom ji následovali. Podle mých hodinek strávila nahoře sama něco málo přes hodinu.

„Máme tam za ní vylézt," řekl jsem.

„Na tohle!"

„Jenom pojď. Hlavně se nedívej dolů."

„Panebože," zaskuhral a už šlapal za mnou.

Dorazili jsme k základně pyramidy, odkud Barbaru už nebylo vidět. Položil jsem baterku na zem a prohlédl jsem si velikost stupňů. Byly dobrých půl metru vysoké a jenom asi dvacet až pětadvacet centimetrů široké. Takže se muselo lézt skoro po čtyřech, položit se tělem do kamene a prsty udržovat rovnováhu. Řekl jsem Meyerovi, že

tohle bude nejlepší způsob, jak se dostat nahoru, a slyšel jsem jeho povzdech.

Jak jsme se jednou dostali do správného rytmu, nebylo to zlé. Ještě zdaleka nebylo takové vedro jako přes den. Byl to dlouhý výstup. Snažil jsem se zahánět myšlenky na cestu dolů. Pod vrcholem jsem počkal, až se Meyer vyšplhá na stejnou úroveň, asi půldruhého metru nalevo ode mě. Barbara se sklonila, podala mu ruku a pomohla mu zdolat poslední vysoký stupeň. Já jsem se vyhoupl nahoru sám. Usmála se na nás. Jedním máchnutím ruky obsáhla celý svět: „Dívejte! Jenom se dívejte!“

Nedá se říct, že bych se na té plošince cítil kdovíjak příjemně. Byla velká pouze asi sto dvacet na dvě stě čtyřicet a na všech stranách končila příkrým srázem. Stáli jsme vysoko nad džunglí, jež se z té výšky podobala temně zelené houni. Slunce stálo o dvě své šířky nad obzorem. Ukázala prstem do dálky: „Vidíte tamhle za těmi stromy takovou stříbrnou linku? Vypadá jako jehla. To je Karibské moře. Je odtud skoro padesát kilometrů. Podívejte se tadyhle dolů. Vidíte? Vaše růžové auto. Tady nahoře je ráno úplná nádhera!“

K mé úlevě se posadila a klátila nohama nad rozdroleným svahem. Sedli jsme si k ní každý z jedné strany. Ukazovala na menší pyramidy, jejichž vrcholky vystupovaly z pralesa.

„Tohle tedy dělají Mayové?“ zeptal jsem se. „Totiž, že se vypravují sem, když někdo zemře?“

„Ani ne. Nevím. Možná to kdysi dělali. Jenomže to všechno už je dávno, stovky let. Všechno zaniklo, ještě než přišli Španělé. Archeologové si vymýšlejí pohádky, jak se kdysi žilo v mayských městech, pokoušejí se rozluštit nápisy na starých stěnách a ryté piktografy. A potom přijdou jiní s jinou verzí a ohánějí se zuřivými argumenty. S jistotou víme, že klasické období skončilo pět set let před příchodem Španělů. Mayové opustili svá města a chrámy a odtáhli, zmizeli v džungli. Proč, to nikdo neví. Myslelo se, že je k tomu donutila vyčerpaná půda. Ale ukázalo se, že tahle domněnka je falešná. Mayové budovali kanály přes močály, bahno vršili na náspy doprostřed, pěstovali lekníny a házeli je na ty dlouhé valy, aby tam zetlely. Měli vyspělé zemědělství. Největším městem byl Tikal, ležící

jižně odtud, v Guatemale. Žilo tam možná dvě stě tisíc lidí. Byl střediskem říčního a námořního obchodu. Tohle město, Coba, patřilo k těm zvláštním starým městům jako Chichen, Uxmal, Palenque, Bonampak, Yaxchilán. Navštívila jsem i ta ostatní, ale jenom tady na tomhle místě mám pocit, že k tomu všemu bytostně náležím. Mám pocit, že tady mě mayská historie bere za srdce. Kdysi dávno, ještě než přišli Toltékové, jsme byli národ, na jehož rukou ulpívala krev všechny ty obřady, slavnosti, procesí, krvavé obětiny. A dovedli jsme přitom měřit čas, až osm miliónů let dozadu. Když mi zemřel otec, byla jsem v Kanadě. Jakmile jsem se vrátila, zašla jsem na tohle místo. Seděla jsem tu a při východu slunce jsem vyslovila stokrát jeho mayské jméno. Mexičané mu dali jméno Pedro Castillo, jelikož jeho skutečné jméno neuměli vyslovit.“

Když ho vyslovila, znělo jako „Pakal“. Jenomže p bylo raženější než anglické, a k provázelo jakési zakašlání, l bylo divné, jako by při jeho utváření přesunula jazyk od zadního patra směrem dopředu, takže z úst zaznělo cosi jako „ulla“.

„Mezi lidmi se vyprávělo, že předkové naší rodiny patřili ke kastě kněží. Někteří kněží se stali králi a potom bohy. Za vysokého muže by otce považovali všude, ale na Maye byl opravdu dlouhán. A já se maysky jmenuji…“

Kdybych to měl přehláskovat, vyšlo by z toho Alklašakeh. Samohlásky byly vrčivé, sykavky plné.

„Všechno je dávno pryč,“ posteskla si, „a přece ne tak docela. Nevím, co mě přimělo, že jsem tady na úsvitu stokrát vyslovila otcovo a Williamovo jméno. Ale pokaždé se mi ulevilo, jako by je smrt zahnala do moře a já je dopravila k bezpečnému břehu. Jestlipak víte, že hluboko v džungli se stále ještě nalézají skryté vesničky, kde muži s puškami věčně střeží ukryté modly přede všemi, kromě Mayů, kteří jsou jich hodni? Posvátné sochy tam sedí v tmavých chýších a jejích paměť je nekonečná.“

Otřásla se, aby zahnala smutek, a požádala nás, abychom se obrátili na druhou stranu, k nedaleké malé vodní ploše a chumlu budov, jejichž střechy byly pokryté taškami.

„Tamhle je hotel," řekla. „Před ním je jezero. Vidíte? A právě přes to jezero vedla po náspu silnice a dál přes celou džungli až do Chichen Itza. Byla tak široká, že po ní mohly jezdit i vozy, ale soudí se, že Mayové neznali kolo. Pokud tedy neznali kolo, proč je potom na jedné starobylé zdi v Chichenu zcela zřetelně vyobrazený záběr tří ozubených kol, jako u převodového soukolí nějakého stroje? Pokud neznali kolo, jak je možné, že se tedy v Cobe našel obrovitý válec vážící spoustu tun? Prý ho používali k drcení vápence, z kterého stavěli silnici. Táhla se tudy, za tím jezerem, byla osmdesát kilometrů dlouhá. Teď je celá zarostlá a hrbolatá. Ale je to cesta, která vede odtud do Chichenu a z Chichenu do Uxmalu. Mayové byli civilizovaný národ, a žádná zvěř."

Meyer zavrtěl hlavou. „Tohle všechno je na mě moc, Barbaro. Stále se snažím pochopit to, na čem teď sedím, pochopit zručnost, zanícení a odhodlání, které byly nutné k postavení tak gigantické pyramidy. Měl jsem na jazyku uprostřed ničeho. Pro ně to třeba znamenalo střed vesmíru."

Tázavě se na mě podívala. „Tak co, stálo to za to, vstávat uprostřed noci?"

„Stálo. A stojí."

„Šplhali jste nahoru správně. Až budete sestupovat, lezte úplně stejně, jenomže pozpátku. Dívejte se mezi nohy a po stranách, abyste viděli na další stupeň. Pokud se některý kámen zaviklá, okamžitě z něho přeneste váhu. Někdy se uvolňují a padají. A lidé padají s nimi. Už spousta turistů si na kamenech roztřískala hlavu. Mluví se o tom, že by se lezení na pyramidy mělo zakázat. Co ale zůstane ze života, když vám z cesty odklidí veškeré riziko? A teď, jestli jste připraveni, můžete začít sestupovat. Chci si tady nahoře nechat ještě něco projít hlavou."

Než jsme sestoupili a téměř současně vydechli úlevou, byla Barbara na cestě dolů. Slézala rychle, s půvabem a jistě. Obrátila se a po posledních pár stupních seskákala, oprášila si ruce a usmála se na nás.

Kráčela k nám v zářivém jitřním šeru, v záplavě šikmo dopadajícího světla. Její pleť měla odstín smetanové kávy, či snad skořice,

jemně namleté, byla jakoby přetřená matným lakem, dokonalá a půvabná.

Beze spěchu jsme se vydali k autu a ona nám vyprávěla, co o starém Coba ví. Odbočili jsme na úzkou klikatou pěšinu, abychom si prohlédli obrovitou stěnu, rozlomenou na tři díly a znovu vztyčenou, chráněnou doškovou střechou. Vytesané nápisy čas tak poznamenal, že byly takřka neviditelné.

U dřevěné pokladny zavolala na toho muže, poodešla s ním stranou, něco mu říkala a potom mu dala nějaké peníze. Nastoupili jsme do auta a zamířili k hotelu, který jsme si před chvílí prohlíželi shora. To už bylo čtvrt na osm a v restauraci sedělo šest Japonců a patlalo se v exotické snídani složené z vaječné paprikové omelety. Sedli jsme si ke stolu s výhledem do malé zahrádky. Nedala jinak, než že jsme jejími hosty.

„Teď mi povězte," ozvala se, když nám dolili kávu, „znáte to druhé jméno, pod kterým se tu ten člověk skrývá?"

„Ano, a navíc číslo poštovní přihrádky v Cancunu," potvrdil Meyer. „Přihrádka sedm set deset."

„Na venkově se pošta nedoručuje," řekla. „Lidi si najímají přihrádku ve městě, do kterého to mají nejblíž. A nejblíž může znamenat taky sto třicet kilometrů."

„Jakýmkoli směrem?" zeptal se Meyer. „Jenom na jih. Kdybyste bydlel dejme tomu u dálnice směrem na Meridu, nemusel byste jezdit tak daleko, pošta by vám chodila do Valladolidu. Tak už mi to řekněte. Jak se jmenuje?"

„Roberto Hoffmann."

Seděla tak tiše, až jsem měl pocit, že ani nedýchá. Potom z ní napětí opadlo. „Jednu chvíli jsem si myslela, že už jsem se s tím jménem kdesi setkala. Určitě jsem ho slyšela, to vím. Nevzpomínám si kdy nebo kde. Ale je to běžné jméno. No nic, nebude problém ho najít. Naprosto žádný problém, pokud člověk toho jména skutečně existuje."

„Proč myslíte?" zeptal se Meyer.

„Postará se o to síť mayských informátorů. Poslyšte, přátelé, po celém pobřeží, ale i hluboko v džungli obstarávají všecku dřinu Mayové. V hotelech pracuje spousta Mexičanů, ale v některých jako je hotel Casa May a najdete jenom Maye pocházející z jedné vesnice. Nedaleko žije jeden člověk, který vlastní velký ranč. Zastává významné politické postavení. Je něco jako šéf všech Mayů. Může mezi svými lidmi rozhlásit, že Barbara Castillová chce vědět místo pobytu jistého Roberto Hoffmanna. Pokud žije v Quintana Roo, někdo ho bude znát. Dneska tu žije spousta cizinců, staví se domy, přijíždějí sem lidé z Venezuely, Hondurasu i z Německa a stavějí si domy u moře. Ale všechno jim stavějí Mayové. Budují zahrady, silnice, natahují elektrické vedení. Někdo ho bude znát. Zastavíme se za tím člověkem, až se budeme vracet. Je to kousek za Akumalem, není to daleko. Okolo pozemku je postavená kamenná zeď, ještě postaru.“

„V hotelu máme Hoffmannovu fotografii,“ dodal jsem.

„Výborně! Už si ho totiž přesně nedokážu vybavit. Vypadal… tak nějak tuctově. Jeden z tisíce příjemných lidí, kteří se ustavičně uculují a hezky se poslouchají. Jste si jisti, že je to on?“

„Takřka stoprocentně.“

Zamyšleně našpulila rty a potom se zeptala: „Proč by se takový člověk toužil oženit s tou ženou, vaší neteří, a potom ji chtěl zabít?“

Meyer jí vyprávěl příběh Codyho Pittlera. Okamžitě pochopila. „Aha!“ řekla. „V těch ženách zabíjí neustále Coralitu. Trestá ji i sebe za spáchané hříchy. Jenomže mi do toho nezapadá vražda Willyho.“

„Řekl bych, že…“

„Přijdeme na to,“ řekla. „Přijdeme na to brzy.“

Na zpáteční cestě jsme se zastavili na ranči západně od silnice. Pěšky se vydala po příjezdové cestě ke stavení a byla pryč slabých deset minut. Vrátila se: „Nebyl doma, ale nechala jsem mu vzkaz. Dá mi vědět. Napsala jsem mu, že to hrozně spěchá.“

# 23

Toho dne, ale ani v sobotu a v neděli do odpoledne nedala o sobě Barbara Castillová vědět. V neděli v devět večer jsme se vrátili do hotelu a našli jsme vzkaz, abychom k ní přijeli.

Otevřela nám, vstoupili jsme a já jsem si znovu uvědomil, jak mě k ní cosi fyzicky přitahuje. Vypadala jako nějaká slavná herečka, oplývající navíc takovou vitalitou, že jste málem cítili, jak je nabitá elektřinou. Stát vedle ní byl zážitek podobný procházce pod vysokonapěťovým vedením protínajícím krajinu. V silovém poli pod dráty cítíte, jak se vám na zátylku a hřbetech dlaní ježí chloupky.

Měla na sobě bílé šortky, červenou halenku a vůbec žádné ozdoby. Byla naboso. Již předtím jsem si všiml, že velikost jejích rukou a chodidel neodpovídá útlosti ostatních partií jejího těla. Vypadaly široké, mohutné a napovídaly o síle a schopnostech.

Vzala mě za zápěstí. Ruku měla hodně studenou a vlhkou. Odtáhla mě k pohovce. Sedl jsem si vedle ní a Meyer se posadil do nejbližšího křesla.

„Vím o něm!“ vyhrkla. „Vím o něm spoustu věcí. Ukázala jsem Ramónovi fotografii, kterou jste mi nechali, a je to tentýž člověk.“

„Kdo je Ramón?“

„Ale, jeden takový plachý mužíček. Pěkný pořízek, ale zdvořilost sama. Je to May. Přivezl ho náklaďákem jeden z šéfových zaměstnanců, aby mi pověděl o muži, pro kterého pracuje. O seňoru Hoffmannovi. Prý u něho pracuje už osm let. Nastoupil k němu krátce potom, co si seňor Hoffmann nechal postavit velký dům, rok nebo možná dva nato. Vzpomínáte si, jak jsem vám ukazovala tu silnici do Playa del Carmen? Jak se odtamtud můžete osobním trajektem nebo malým letadlem dostat do Cozumelu? Abyste našli pana Hoffmanna, musíte se dát dolů skoro až k vodě, pak odbočíte doleva a vrátíte se kousek zpátky. Silnice je veřejná a je dlouhá ani ne dva kilometry. Na jejím konci jsou velká železná vrata a výstražná tabule zakazující vstup. Jakmile se octnete za vraty, příjezdová cesta se proplétá nějakými zahradami a končí u domu. Ten dům je obrovský, vpředu je pláž a vzadu laguna s přístřeškem na čluny, garážemi a pokoji pro

služebnictvo. Podle Ramóna je pan Hoffmann velmi bohatý. Jenomže ve srovnání s Ramónem by vypadal movitě skoro každý. Zeptala jsem se ho, čím se pan Hoffmann zabývá. Říkal, že často vyráží za obchodem a bývá dlouho pryč. Celé měsíce. Je člověkem, kterému se tady říká residente, je tu trvale usazený. Má na to patřičné doklady. Španělsky mluví jako rodilý Mexičan a lépe než většina Mayů. Má šest sluhů, včetně Ramóna. A nežije s žádnou ženou. Nenavštěvují ho žádní přátelé. Nepořádá večírky. Svůj dům a pozemky opouští jedině tehdy, když si vyjede na moře na ryby anebo když, se vypraví do džungle na lov jaguárů. A taky když jede na cesty. Má velký krátkovlnný radiopřijímač a velkou anténu. Často ho poslouchá. Teď si pořídil i televizor. Ovšem že tam nemůže nic chytit, ale když se loni vrátil ze Spojených států, dovezl si americké filmy a nějaké zařízení, které mu je na té televizi přehrává. Někdy dovolí i sluhům, aby se dívali s ním. Má taky tělocvičnu a v ní všelijaké nářadí.“

„Říkala jste, že loví jaguáry?“ zeptal se Meyer.

„Jaguáry? Ach ano. Říkáme tak všem velkým žlutohnědým kočkovitým šelmám v džungli. I divokým kočkám nebo panterům. Víte, že muži kdysi sbírali v džungli sapodilovou mléčnou šťávu, která se používá k výrobě žvýkací gumy? Nařezávali kůru stromů. Sběračům chicle, jak se ta šťáva jmenuje, se říkalo chiclerové. Ti stříleli pantery. Později se začala šťáva, vyrábět uměle. Chiclerové se vytratili a jejich stezky zarostly. A panteři se vracejí. Říkalo se, že panter je druhý nejnebezpečnější tvor, kterého můžete potkat v džungli. Nejnebezpečnější byli samosebou chiclerové. Byli to divocí, drsní muži. Takže seňor Hoffmann chodí na ryby, na lov a žije jako poustevník.“

„A co William Doyle?“ zajímalo mě.

Drapla mě znovu svou studenou rukou za zápěstí a pevně ho sevřela. Sklopila zrak a hovořila tak tiše, že se Meyer musel hodně předklonit, aby ji slyšel. „Ramón tvrdí, že ten den, kdy mě William zavezl do práce, přijel k Hoffmannovi v malém šedivém automobilu nějaký muž. Ukázala jsem mu fotku Willyho. Ramón řekl, že je to možná ten muž, ale že si není jistý, protože mu všichni Američané připadají jeden jako druhý. Prý si vzali loď a jeli na ryby. Obvykle s sebou Hoffmann bere Pereze, jednoho sluhu, ale tehdy ho nevzal.

Když se loď vrátila, Hoffmann, byl sám. Že prý nechal svého hosta na břehu u jedněch známých a že se pro auto staví někdy jindy. A ráno bylo šedé auto pryč.“

„To je mi líto.“

Zvedla hlavu a zadívala se na Meyera. „Měli jste pravdu. William se musel nějak dovědět, asi náhodou, že Hoffmann a Evan Lawrence jsou jeden a tentýž člověk. To se mu nevyplatilo. A William se domníval, že jsou přátelé.“

„Zdá se, že Hoffmann má všechno, co potřebuje,“ řekl jsem.

„To bezpochyby. Ramón tvrdí, že mají dobrou studni, což je v téhle části Yucatánu hodně neobvyklé. A má tam dva velké generátory, které tam kdysi dávno dopravili lodí, a obrovské nádrže na naftu. Podle Ramóna se ji tam vejde tisíce litrů. Budou to nejspíš stovky. Taky tam má nádrž a čerpadlo na benzín pro auto a člun. Stačilo, aby naše autíčko odvezl na silnici, našel šikovné místo a nechal ho sjet ze silnice do džungle. Vesničané by z něho brzy všechno použitelné poodnášeli. A co by zbylo, by stejně brzy rychle zrezivělo. Zpátky by se mohl vrátit pěšky v noci a vždycky se někde přikrčit, až by se blížilo nějaké auto. Jemu to nedělá potíže. Měla jsem to autíčko ráda. Bylo jako tlustý přítulný pejsek. Mohlo se přetrhnout, ale neběhalo moc rychle.“

„Chápe Ramón, že ho zaměstnává lump?“

„Nepřipouští si to. Ale nezáleží na tom, co si myslí. Udělá, co mu jeho lidé řeknou, že je potřeba.“

„Ostatní také?“

„Pokud jsou všichni Mayové, a pokud je požádáme prostřednictvím šéfa.“

„Jestli chodí na lov, má v domě zbraně,“ podotkl jsem.

„Málem jsem zapomněla. Má spoustu zbraní. A taky poplašné zařízení, říkal Ramón. Nikdo se nemůže přiblížit v noci k domu po cestě, ani připlout lodí do laguny. Okamžitě by začala ječet siréna. Stalo se, že děti sluhů ji jednou nešťastnou náhodou spustily a hrozně se vyděsily.“

„Takže ptáček je teď v kleci,“ řekl Meyer.

„Ano, samozřejmě. Ramón se domnívá, že se jen tak na cestu nevypraví. Možná až příští rok, nejdříve tak zjara. Potom prý nejspíš odcestuje z Cozumelu. Vyjíždí vždycky odtamtud. Jednou týdně jezdí Ramón do Cancunu, jestli nepřišla nějaká pošta. Někdy nepřijde donu Robertovi za celý rok jediný dopis. Jindy jeden dva."

Pustila mé zápěstí. Seděli jsme a uvažovali. Byli jsme spolu, ale v myšlenkách každý sám.

Meyer se zvedl, udělal pár kroků a vrátil se zpět, postavil se před nás a shlížel na nás. „Neustále mě trápí jedno," řekl. „A vede mě zpátky na samotný začátek, zpátky ke Coralitě. Nemáme žádný důkaz o tom, co se přihodilo té noci. Jediné, co máme, je všeobecně přijatá hypotéza, kterou nikdy nepotvrdil nikdo z těch, kdo se toho výstupu tehdy zúčastnili."

„O čem to mluvíš?" zeptal jsem se ho.

„Jeden velice moudrý britský astronom Raymond Littleton řekl, že člověk se má stavět k jakékoli hypotéze jako ke korálku, který můžeš navléct na kus drátku. Jeden konec drátku je označen nula a představuje nepravdu, kdežto druhý konec je označen jedna a představuje pravdu. Člověk nesmí nikdy dopustit, aby korálek sklouzl až na samý konec drátku, na žádný konec, jinak mu spadne do oblasti iracionálna. Korálky je třeba posunovat po drátku sem a tam v souladu s induktivním a deduktivním způsobem uvažování."

„Souhlasím. A kde máš ten svůj korálek, Meyere?"

„Jedna poloha korálku je vyznačena okamžikem, kdy Cody Pittler vstal z postele, došel pro otcovu terčovnici, zastřelil ranou do týla Coralitu a počkal v záloze na svého otce. Následuje rvačka a útěk. To ovšem předpokládá, že pomýšlel na vraždu od samého počátku, že se uměl přetvařovat a čekal na první příležitost, kdy bude moci svůj plán uskutečnit. Následující poloha uvádí na scénu další osobu, mladého muže, jehož Cody přistihl, jak obsluhuje nenasytnou Coralitu. Další poloha korálku ukáže, jak otec přichází domů, uléhá do postele s Coralitou a jak ona řekne něco, co potvrzuje jeho podezření, že mezi ní a jeho synem se něco děje. Vstane tedy, oblékne se, vezme pistoli a zabíjí ji právě v okamžiku, kdy Cody přichází domů. Domnívám se, že lidé v Eagle Passu si vymysleli okolnosti vraždy, které

odpovídají jejich představám o tom, co se stalo. Nevíme, co je pravda, ani co je lež.“

Barbara vyskočila a podívala se Meyerovi zpříma do očí. „Proč nám to tady všechno vykládáte? Co na tom záleží?“ Mluvila hlasitě a rozhořčeně. „Copak nevíte, o čem teď budeme mluvit? Budeme mluvit o tom, jak ho zabijeme.“

„Barbaro,“ pravil jsem tónem, který mohl být vykládán jako blahosklonný.

Prudce se otočila a zahleděla se na mě dolů. „Copak to neuděláme? Odděláme ho. Uděláme s ním krátký proces.“

Snažil jsem se pohlédnout jí do očí, avšak mému pohledu scházela pronikavost. Odrážel se od zářivých černých vyleštěných démantů.

„Slečno,“ řekl Meyer. „Nemíním se podílet na vraždě toho člověka, pokud a dokud si s ním nebudu moci promluvit.“

„O čem? O jeho sbírce filmů? Anebo jakými letadly lítá nejraději?“

„O několika hypotézách, které jsme si o něm vytvořili. Než člověk zastřelí lišku v kurníku, je zajímavé zjistit, kolik jich už na své noční výpravě navštívila. Velmi rád bych se dozvěděl, co nutí lidského tvora reagovat tak, jak reaguje on. Podle mého názoru se jenom pár lidí dokázalo tak inteligentně a důkladně přizpůsobit životu vraha. Chci slyšet, co si on sám o sobě myslí.“

Barbara se otočila a dopadla na pohovku vedle mě. „A mně je zase úplně jedno, co si o sobě myslí. Zeptejte se žumpy, proč se v ní dělají bublinky! Mě zajímá akorát to, jakým způsobem ho zabijeme, aby se do toho nevložila policie. A vůbec nikdo! Můžeme to provést dvěma způsoby. Když náhodou beze stopy zmizí, budou si lidi myslet, že třeba zase někam služebně odjel a že se mu tam něco stalo. Jestli se nezbavíme mrtvoly, musí jeho smrt bezpodmínečně vypadat na nehodu.“

„To ovšem znamená, že do domu za ním v žádném případě nemůžeme.“

„Tak to budeme muset provést, až půjde na ryby nebo na lov," uvažoval Meyer. „Anebo budeme muset počkat, až zase někam pojede."

„Nebudu přece čekat, až si sbalí kufry. A nápad s vyjížďkou na moře se mi nezamlouvá. Ze všech stran je tam moc vidět," řekla.

„Podle čeho tedy poznáme, kdy a kam se vydá na lov?" zeptal jsem se.

„Doslechne se o velkém jaguárovi, o opravdovém kusu. Mayští vůdci si někdy sami ze sebe střílejí a vytlačují do bahna otisky zvířecích tlap. Dělají to ták dobře, že i nejzkušenější lovci se nechají napálit."

„Kde na něho bude ten jaguár čekat?" zeptal jsem se. Svraštila čelo, podložila si pěstí bradu a potom se rozzářila. „Myslím, že blízko nějakých cenotů. Těsně před Playa Xelha začíná stará stezka. Ze silnice není vidět. Je trvale označená kousky červené bavlnky nebo stužkami přivázanými v korunách stromů na protější straně silnice. Táhne se skoro dva kilometry hluboko do džungle a napojuje se na starou mayskou silnici z Coba do Chichenu. Na té mayské silnici se musí zahnout doprava a jít skoro pět kilometrů, pak z ní sejít a urazit necelý kilometr na západ. Tam se nacházejí velké cenoty. Jsou tam tři nebo čtyři. Jaguáři se rádi do takových cenotů uchylují. Džungle je tam takřka neprostupná. Je tam hrozná cesta."

„Chápu, ale co jsou to cenoty?" zeptal se Meyer.

„Promiňte, pane Meyere. Tenhle poloostrov je celý z vápence, který pokrývá jenom velmi tenká vrstva půdy. Za prudkých lijáků se ne moc hluboko pod povrchem tvoří podzemní řeky, které se vlévají do moře. Kdysi dávno se na mnoha místech země s vápencovou vrstvou nad řekami propadla do hlubokých svislých dutin a řeka je odplavila. A tak vznikl cenot. Je to hluboká komínovitá jáma se srázných nebo podemletými stěnami. Obvykle býval tak sto padesát metrů široký a deset až třicet metrů hluboký. V období sucha bývá dno úplně vyschlé, anebo je tam jenom málo vody. Na kterékoli straně hluboké jámy, kudy protéká řeka, bývají velké jeskyně. Na jejich dně stojatá jezírka a u stropu stalaktity, které vytvořila krápající vápenná voda. Skoro vždycky tam najdete netopýry a na hladině jezírek plavat

netopýří trus. Za prudkých dešťů stoupá v řekách hladina a jeskyněmi se valí voda. Stěny některých cenotů jsou sesuté, takže je možné snadno sestoupit dolů a vstoupit do jeskyně. K říčkám scházejí pít šelmy. V Chichenu je jeden obrovský hluboký cenot, kam podle vyprávění průvodců házeli staří Mayové panny. Ve skutečnosti tam házeli batolata. Při západu slunce hodili děcko do vody, a když ho našli ráno na hladině živé, přitisknuté k příkré stěně, vytáhli ho nahoru a od té doby mohlo po celé příští vegetační období předpovídat počasí."

Viděl jsem, jak Meyer polyká. Odkašlal si a řekl: „Hoffmann bude určitě mít průvodce."

„Jistě. A ti budou vědět, že odchází na lov a už se z něho nevrátí. Nebude jim ani potřeba něco vysvětlovat. Mohou tam třeba zajít a připravit stopy hodně velkého jaguára, potom ho k nim dovedou a budou stopovat tu imaginární šelmu až do blízkosti cenotů. Jeden z nich je posvátný. Kousek od jeskyně je starý oltář. Stojí ve velké výšce, takže ho proud vody nemůže odnést."

„Kdy se do toho pustíme?" zeptal jsem se.

„Nevrátím se do práce, dokud se tohle neskončí. Řekla jsem jim, že si beru volno, protože si musím něco soukromého zařídit. Zastoupí mě jedna kolegyně. Není sice tak rychlá, ale nějak už to zvládne. Tady lidé často chodí na lov v noci, za úplňku. Ovšem to by mohlo být příliš nebezpečné. Příliš mnoho věcí se může zvrtnout. Někdy průvodci najdou místo, kam velké šelmy zalézají ve dne. Za světla to bude nejlepší."

„Už to máte všechno promyšlené, že?" zeptal se Meyer.

„Všechno, kromě koncovky. Do cenotů musíme sestoupit s průvodci o den dříve. Cesta je tam příšerná. To mi věřte. Šikovně se ukryjeme a oni nám ho pěkně naservírují. Dneska v noci se mi zdálo, že ležel na zemi a já mu vrazila nůž do břicha. Vjel do něho jak do másla. Jenomže jsem ho nemohla vytáhnout. A on si ležel a ospale se na mě usmíval. Zapřela jsem se oběma nohama a rvala ho oběma rukama, ale nůž ne a ne vytáhnout. A pak se střenka nože proměnila v hada, já uskočila a on se rozchechtal. Probudila jsem se zbrocená potem."

„Jak to provedeme se zbraněmi?“ zajímalo mě.

„Vy dva budete mít pušky,“ odpověděla. „Přinesou je průvodci. Zjistíme, s kým Hoffmann chodí a šéf si s těmi muži promluví. Všechno se zařídí. Nechám vzkaz a můžeme vyrazit. Musíte si vzít solidní boty. Hlavně vysoké, abyste měli pevné kotníky. Stezka je plná takovýchhle kamenů.“ Palci a prsty vytvořila kolečko velikosti baseballového míčku.

„Bude tam vedro jak v sauně. Měli byste si obléct něco, co saje vlhkost, a vzít si možná i potítkovou čelenku a nějaký klobouk. Budeme potřebovat hodně vody, tak si na ni něco obstarejte. Vyrazíme odpoledne a přenocujeme tam. Průvodci nás zavedou, kam jim řekneme. Já budu ten jaguár, kterého přijde zabít.“

„Máme si vzít spacáky?“ zeptal se Meyer.

„Stačí lehké deky. Můžeme si pod ně nařezat pár větví. Vezměte nůž.“

„A jídlo?“ zeptal jsem se.

„O to se postarám sama. Ponesou ho průvodci. A prostředek proti hmyzu. Každý by si měl přinést vlastní. A nezapomeňte na papírové ubrousky a léky, pokud nějaké užíváte… Víte přece, co je potřeba, když se jede pod širák. Vzpomeňte si, co jste si brávali jako malí kluci.“

„Anebo malí vojáčci,“ řekl jsem.

„Vy jste byl na vojně?“ podivila se.

„Kdysi dávno.“

Dlouho o něčem mlčky přemítala a zvednutou rukou zarazila Meyera, který se chystal otevřít ústa.

„Myslím, že bude možné odebrat mu pušku,“ řekla. „Pokud se průvodcům podaří dovést ho k obtížně schůdnému místu, kde bude muset šplhat, jeden z nich by mu mohl vzít pušku a pak se jednoduše ztratit v křovinách jako duch. Tohle totiž mají Mayové v krvi.“

„Nevyplaší ho to?“

„To už bude ale jedno, ne?“

Na zpáteční cestě do hotelu Dos Playas Meyer nepromluvil. Přinesl si na balkónek židli, posadil se a opřel si nohy nahoře o zábradlí.

Otevřel jsem v kuchyňce dvě piva a vzal je ven. Poděkoval, obrátil do sebe půlku svého a postavil ho na zem vedle židle.

„Podle ní bychom z něho měli prostě udělat sekanou," řekl jsem a otočil jsem se, abych se mohl opřít zády o zábradlí. „Viděls její oči?"

„To jsem tedy viděl. Jenomže ona chce, aby Hoffmann věděl, proč umírá. Poznali se. A ona nepatří k ženám, na které člověk zapomíná. Když se na ni pozorně zadívá, okamžitě pozná, proč. Jenomže já si myslím, že Barbara mu chce udělat i malou přednášku. Tak ti mám takový dojem, Travisi, že nás nečeká nic příjemného."

„Jako například?"

„Představuji si, že dřepíme v jeskyni. Ze stropu kape voda. Cody Pittler je svázaný do kozelce. Ona klečí vedle něho. Žádá nás, abychom se šli projít. Vydrápeme se odtamtud a kráčíme k místu, kde čekají průvodci. Všichni tam tak postáváme a k uším nám doléhá jeho řev, který po chvíli utichá. Zanedlouho se šplhá za námi nahoru. Vypadá unaveně, ale usmívá se."

„Na kterém programu to dávali?"

„Poslyš, ke Codymu Pittlerovi nepociťuji vážně žádnou náklonnost, jako je bůh nade mnou. A jsem natolik pragmatický, abych si uvědomil, že na něho nemůžeme poštvat policii a že ho nemůžeme poslat postrkem do Eagle Passu. Jenomže, zkrátka a dobře, já jsem ještě nikdy nikoho těmahle rukama nezabil."

„V tomhle případě jenom přiložíš ty ruce k dílu."

„To vyjde nastejno." Zvedl plechovku s pivem a vyprázdnil ji. „Nevím přesně, z jakého úhlu se na to mám dívat. Jaký byl na tohle tvůj názor?"

„Dříve? Nikdy nebylo tolik času, abych o tom moc přemýšlel."

„A potom?"

„Ale, blbosti. Hrozná otrava. Cítil jsem jenom únavu a pocit viny a byl jsem taky trochu podrážděný. Asi tak za týden tě to přejde. Ale ten okamžik, ve kterém někoho zabíjíš, ti potom uvízne v paměti natrvalo. Jako když sbíráš diapozitivy. Některou noc ti je projektor v tvé hlavě promítne všechny. Prostě na to nemysli. Ať se děje vůle boží. Tady nám nikdo neporadí. Nemáme k dispozici žádný odde-

chový čas. Žádné postavení mimo hru. Pouze BNP, čili bacha na prdel, protože můžeš dát krk na to, že toho druhého z tebe hlava tak bolet nebude.“

## 24

Čekali jsme dlouho, než se opět ozvala. Vysoké boty, které nám doporučila, jsme museli perně shánět. Všechno ostatní byla hračka. Boty objevil Meyer. Já jsem marně pátral po své velikosti, až jsem našel pár, který byl o číslo a půl větší a příliš široký. Navlékl jsem si však dvoje hrubé lyžařské ponožky a pevně jsem utáhl tkaničky, aby mi nohy tak nekloktaly. V jednom obchodním domě ve městě jsme objevili litrové polní láhve na dlouhých popruzích. Každý jsme koupili dvě. Texaská sombrera se na procházku džunglí příliš nehodila, a tak jsme si obstarali baseballové kšiltovky, které se vzadu zapínaly na suché zipy a vepředu je zdobil červený nápis YUCATAN. Tenisová tílka, tenisové čelenky a potítka jsme sehnali bez potíží, stejně jako dlouhé lehké bavlněné kalhoty, kapesní baterky, odpuzovač hmyzu a vodovzdorné sirky.

Dlouho jsem uvažoval o výběru nožů a nakonec jsem koupil dva. Oba zavíráky. Jeden v kožené pochvě a s patentním uzávěrem jsem si připnul na opasek a druhý putoval do pravé kapsy u kalhot. Neměl žádné pouzdro, a když jsem ho švihem správně vytáhl a trhl zápěstím, vyskočila ze střenky dvanácticentimetrová čepel a zůstala v zajištěné poloze.

V plné polní jsme vypadali jako turisté čekající na výletní loď. Začal jsem být netrpělivý a dvakrát jsem k ní zajel, ale nezastihl jsem ji. Meyer tvrdil, že zcela jistě dělá, co může. Jenomže uběhlo pondělí, úterý, středa, čtvrtek i pátek a stále nic. V sobotu, čtrnáctého srpna, když jsme se šli nasnídat do hotelové restaurace, ležela v přihrádce malá zalepená obálka.

Čekám vás dnes dopoledne v jedenáct. B.

Oblékli jsme se jako na přehlídku modelů do džungle. Nechal jsem doplnit nádrž a zkontrolovat olej. Čekala na nás před vchodem,

seděla na objemném modrém plátěném batohu. Bez námahy ho zvedla a položila ho dozadu vedle Meyera. Prohlédla si nás a nám se zdálo, že je nedočkavá a současně i duchem nepřítomná. Potom neznatelně přikývla. Měla na sobě starorůžové bavlněné tílko, pytlovité béžové kalhoty, napěchované dole do něčeho, co se podobalo dámským pohorkám od jedné luxusní sportovní firmy. Černé vlasy měla vzadu svázané a kolem čela bílou froté čelenku.

„Máte zpoždění," řekla.

„Necelé tři minuty."

„Jestli si budou myslet, že nepřijedeme…"

„Nebuďte tak nervózní," uklidňoval jsem ji. Zle se na mě podívala.

„Máte všechno?" zeptal se Meyer.

„Ano, ale ne v tomhle tlumoku. Některé věci už průvodci odnesli na místo."

Zapnul jsem klimatizaci a ta veškerou konverzaci uťala. Stejně neměli na hovor ani pomyšlení, když museli díky mně neustále hledět, aby nevypadli z auta. Nejparádnější na tom našem vypůjčeném vozítku byly gumy, a tak jsem se v duchu zaradoval, jak vyděšeně vyjekla, když jsem jako úhoř proklouzl mezi prázdným cisternovým vozem směřujícím na jih a plným jedoucím v protisměru.

Asi o hodinu později na mě zahulákala, abych zpomalil. Nahnula se dopředu a nespouštěla oči z korun stromů po levé straně. Řekla mi, abych zajel co nejdál ke kraji. Zastavil jsem na štěrkovitém, hodně svažitém pruhu, vzdáleně připomínajícím krajnici. Vystoupili jsme z vozu a z houštin se vynořili tři muži malých postav. Bez dlouhých cavyků je představila. Jorge, Juan a Miguel. Na nohou měli sandály s páskem přes palec, špinavé kraťasy barvy khaki, které na nich napohled visely, vyšisované bavlněné košile a odrbané slamáky. Jorge a Juan měli také křížem přes záda na popruzích připevněné malorážky a v pochvách na opascích mačety. Tvářili se vážně a stisk jejich ruky byl naprosto mdlý. Důvěru zrovna nevzbuzovali. Miguel požádal o klíčky od auta. Nasedl a sotva jsem začal vznášet námitky, s burácením se rozjel a téměř narazil do zběsile se řítícího turistické-

ho autokaru. S troubením kolem něho prohučel a dávivě pokračoval v cestě do Tulumu.

Chytila mě za paži: „Přivezou ho, až bude po všem. Teď půjdeme za těmi chlapci."

A to se jí tedy skutečně povedlo. Totiž stačit těm chlapcům a jí. Ubírali jsme se divnou džunglí: všude samé zákrsky. Půda nebyla s to vyživit vzrostlé stromy. Stromy okolo byly různě vysoké, žádný však nebyl vyšší než takových devět metrů. Koruny byly řídké. Listovím sem pražilo slunce. Slíbila nám trestaneckou stezku a nelhala. Zpočátku jsem se snažil pozorně dívat, kam šlapu, jenomže to postup neúměrně zpomalovalo. Nakonec jsem se rozhodl poručit se s důvěrou kotníkovým výztužím vysokých bot a nechal jsem kameny pod nohama, ať se kutálí kam chtějí. Déšť smyl ze stezky všechnu hlínu a obnažil rozdrolenou skálu. Po obou stranách vypadal terén daleko schůdnější, jenomže tam zase hrozila změť houževnatých lián, jež padaly shora, vyrážely zespoda a visely ze stromu na strom. Museli bychom se jimi prosekávat.

Bylo nesnesitelné vedro. Třebaže tak na dvanáct metrů kolem nás byla džungle dost řídká, panovalo naprosté bezvětří. Vzduch byl hustý jako kaše. Začal z nás lít pot. Jorge s Juanem, ťapající v těch hloupých maličkých sandálech, nasadili ostré tempo. Nezdálo se, že by se potili. Začínal jsem je nenávidět. Vrtalo mi hlavou, jestli se taky Barbara potí. Protáhl jsem krok a chvíli jsem lapal těsně za ní. Ano, potila se. Mohla soutěžit o nejpropocenější tílko na světě. Jenomže v soutěži o Miss Holka do nepohody propadla. Meyer, který má kratší nohy než já a není v tak dobré kondici, byl na tom nejhůř. Funěl a frkal a pot se z něho jen řinul. Vzal jsem s sebou pár solných tabletek. Zastavil jsem a s Meyerem jsme se dlouze napili studené vody a každý jsme si vzali po jedné tabletě. Ostatní pokračovali v chůzi a za zákrutou daleko vepředu nám zmizeli z dohledu.

„Počkejte!" zařval jsem do hutného praštěného ticha té nedomrlé džungle. Žádná odpověď. Tak jsme se plahočili dál, ztráceli rovnováhu na kamenech, které nám ujížděly pod nohama, a máchali rukama, abychom se udrželi na stezce. Meyer procedil pár slov, která jsem od něho až dosud neslyšel. Zjistil jsem, že mi určité množství

potu vytéká pod čelenku a stéká do očí. Chvíli jsem ho stačil stírat potítky, ale pak se příliš nacucala.

Začal jsem uvažovat, zda si Cody Pittler nenajal Barbaru, aby nás zavedla do džungle a nechala nás tam napospas. Čekali na nás v místě, kde stezka navazovala na starou mayskou silnici z Cobado Chichen Itza. Jorge s Juanem dřepěli na patách. Barbara stála opřená o nějaký stromek. Podívala se na mě a došla k názoru, že nejsem zrovna v náladě cokoli poslouchat.

„Teď tudy," řekla. „Jdeme."

„Nemůžete ty trpajzlíky přibrzdit?"

„Jakmile dojdou na nějaké rozcestí, počkají."

„A vy?"

Upřela na mě ten svůj obsidiánový pohled a řekla: „Samozřejmě."

Doufal jsem, že stará mayská cesta bude v lepším stavu, ale byla bezmála ještě horší. Nakonec jsem upadl do podivného transu, pramenícího z velkého fyzického vypětí, pod jehož vlivem se mysl rozlétá k věcem daleko příjemnějším. Štrachal jsem se za nimi, dokud jsem nedaleko před sebou takovou povzbudivější věc nezahlédl. Její pytlovité kalhoty se daly ždímat stejně jako tričko a lepily se k oblé hladké muskulatuře její zadnice, jež se střídavě napínala a povolovala. Vlasy, mokré potem, měla připláclé k hlavě. Zvolnil jsem krok a ohlédl jsem se. Meyera nebylo vidět. Zastavil jsem se a spatřil jsem, jak vychází z ohybu. Dohnal jsem Barbaru, zarazil ji a nabídl jí solnou tabletku a hlt vody. V tom tichu jsem pozoroval, jak jí poskakuje ohryzek na krku, když si přihnula z butylky. Vycházela z ní teplá, mdlá vůně rozpálené ženy. Místo díků se usmála.

„Říkala jste, že to bude pěkná zabíračka. Měla jste pravdu, je to zabíračka. Musíte být proto naštvaná?"

„Nejsem naštvaná, Travisi. Vážně ne. Mám jenom hrozné obavy, aby nám to vyšlo. Aby se nám povedlo ho zabít."

„Už jste někdy někoho zabila?"

Oči jí potemněly. „Ne. Jenom jsem zažila, jak někoho zabili. To jsem byla ještě moc malá. Ten člověk porušil zákon vesnice. Vy jste už někoho zabil?"

„Ne chladnokrevně. Ne tak, že bych na někoho čekal v záloze, jako tady.“

„Jinak ale ano.“

Pokrčil jsem rameny. „V sebeobraně.“

„Bylo jich hodně?“

„Ani ne.“

„Slyšela jsem, že to časem člověku ani nepřijde.“

„Podle mě to záleží na každém člověku. V mém případě bych to rozhodně netvrdil.“

„Potom, co jsem viděla, jak toho člověka zabili, měla jsem ošklivé sny a každou noc jsem se probouzela hrůzou. Možná, že až bude po všem, prožiju něco podobného. A je mi to jedno. Je mi to prostě a jednoduše fuk.“

„Kdy se objeví Hoffmann?“

„Zítra, dříve než dorazíme dneska na místo my. Možná už v půl jedenácté.“

„Kdo ho přivede?“

„Tihle mládenci. Vyznají se tady. A taky Miguel.“

Došel nás Meyer, vzdychl a posadil se na ohnutý tlustý kořen. Trochu si přihnul, zašrouboval láhev, pokynul nám hlavou a smutně a unaveně se usmál. Vypadal, jako by právě vylezl z olejové lázně. Leskl se. Chvilku jsme si vyprávěli a potom jsme se spolu vydali dál, s pocitem, že máme k sobě zase o kus blíže.

Konečně jsme zahnuli z kamenité cesty do husté džungle. Průvodci měli vytažené nablýskané mačety a prosekávali se spletí lián samozřejmými švihy zápěstí. Doufal jsem, že se jejich postup zpomalí a my s nimi budeme moci držet krok. Konečně mi došlo, že si s námi jen tak pohrávají, že jim připadá zábavné vzdalovat se sípajícím a zpoceným amíkům.

Potom se vytasili s dalším fíglem. My s Meyerem jsme šli za Jorgem. Barbara, poněkud stranou, kráčela za Juanem. Jorge vždycky získal nepatrný náskok a potom u nějakého stromu neočekávaně změnil směr. Pokud jsme to nezpozorovali, postupovali jsme stále vpřed a najednou jsme se ocitli ve spleti lián, neschopni pohybu. Museli jsme vycouvat a hledat místo, kudy se jimi prosekal. To trvalo

dlouho. A on se nám mezitím vzdálil víc než kdy předtím, prosekávaje v podrostu prapodivné průchody. Tak jsem na něho panovačným tónem zařval, aby na nás počkal. Řekl jsem mu, že jestli se nebude držet zpátky tak, abych ho stačil následovat, vezmu mu tu jeho mačetu, utnu mu palici a budu ji kopat celou cestu zpátky až na silnici. Samosebou, že nerozuměl ani slovo. Ale smysl mu neušel. A od té chvíle se ustavičně nervózně ohlížel, aby se ujistil, že s Meyerem neztrácíme krok.

Druhý cenot, který jsme prozkoumali, našemu záměru vyhovoval. Jedna stěna se sesula, a tak jsme bez potíží sestoupili na dno, kde tekl malý potůček. Protékal přes skalnatou plošinu sahající až k překvapivě chladnému vchodu do jeskyně. Asi metr nad ní se nacházela druhá plošina. Z jeskyně vanul mírný vánek. Vyšší skalnatá plošina vypadala na jakési tábořiště, hned u vchodu jeskyně se válel velký zrezivělý kotlík. Barbara vysvětlila, že se tady nejspíš scházívali chiclerové a vařili pryskyřici, kterou předtím stočili z naříznutých kmenů sapodil. Juan přinesl modrý tlumok. Položil ho Barbaře k nohám a vrátil se pro zásoby, které přinesli předešlého dne. Mezitím Jorge třikrát rychle odběhl do džungle a pokaždé se objevil s obrovskou náručí větví. Juan se vrátil ohnutý pod tíhou nákladu. Přinesl malý petrolejový vařič, konzervy, konvici vody, chleba, pokrývky a dvě pušky zabalené do igelitu a převázané motouzem.

S úsměvem a úklonou mi jednu podal. Rozbalil jsem ji a zjistil jsem, že jsem se stal hrdým majitelem jednoranné kulovnice značky Montgomery Ward, ráže dvaadvacet. Jeden můj kamarád míval přesně takovou, když jsme byli malí. Vyrobila ji firma Stevens Arms v Chicopee Falls ve státě Massachusetts, někdy ve třicátých letech. Přední část pažby byla černě natřená. Po modrém zakalení nebylo už téměř ani památky. Vzpomněl jsem si, že se jí říká model Franka Bucka, ale marně jsem namáhal paměť, kdo to byl Frank Buck. Měl jsem pocit, že tenhle dobrodruh odjel kdysi do Afriky odchytávat zvířata pro americké zoologické zahrady. Flintička mého kamaráda měla upravenou komoru na krátké náboje. Tahle byla vybavená malým koženým váčkem přivázaným k závěru, v němž jsem našel devět nábojů do pušky s dlouhou hlavní. Můj obličej musel prozrazovat hroz-

ný úlek. Velmi rychle něco vysvětlil Barbaře a ona mi řekla: „Juan povídá, že je to moc dobrá puška. Střílí přesně. Patřila jeho otci. Opatruje ji jako oko v hlavě.“

Přinutil jsem se k úsměvu. Meyer rozbalil druhou a podal mi ji. Brokovnice Remington 410 se čtyřmi patronami. Všechno broky.

„Koukám, že představujeme úplný arzenál demokracie,“ neodpustil jsem si. „Mám takový dojem, že by se nám mohla hodit i ta jeho mačeta.“

Vzala mě za slovo a on nám ji nechal. A potom i s tím druhým zmizeli. Tak tiše, že jsme to sotva zpozorovali.

„Jaké mají pokyny?“ otázal jsem se.

„Přivedou sem Hoffmanna, jenomže okolo, z druhé strany, odkud nemůže vidět, že tahle stěna je lehce přístupná. Tamta je strmá, a tak jeden z průvodců sleze první a řekne Hoffmannovi, aby mu podal pušku dolů. Jakmile dosáhne na dno, ten s puškou přeběhne sem, vyběhne nahoru a zmizí. A ten druhý nahoře prostě uteče do džungle. Oba se vrátí na cestu a počkají, dokud na ně nezavoláme. Hoffmann se tak ocitne sám na úpatí tamhleté strmé stěny. Jeden z nás může zůstat dole a druhý se může skrýt nahoře, tam v tom hustém houští, odkud může pozorovat, co se děje dole.“

„A potom co?“

„Kam se může hnout? Co může dělat? Jestli se pokusí vydrápat zpátky nahoru, můžete ho střelit do nohy. Měla jsem dojem, že s ním chcete dát řeč. Proč ne. To už bude stejně jedno. Můžeme si s ním promluvit a pak mi můžete podat pušku a já ho zastřelím. Dojdu až k němu a odprásknu ho. Ukažte mi, jak se s tou puškou zachází, Travisi.“

Meyer ustoupil hlouběji do jeskyně na té skalnaté plošině, složil ruce na prsou a zády opřený o vlhkou skálu usnul. Barbara vyložila proviant a připravila z přikrývek tři lůžka. Prošel jsem se po okolí, vyšplhal jsem po strmé stěně, obešel celý cenot a vrátil se dolů po kamenitém svahu. Prozkoumal jsem úkryt, jenž vybrala Barbara, a objevil jsem místo, které mi připadalo o nehet lepší. Nacházelo se před tou menší jeskyní, na protilehlé straně cenotu, kam přitékal potok a ztrácel se v zemi. Ležela tam kupa velkých oblých balvanů, z

nichž některé byly velké jako osobní auta a poskytovaly dobrý úkryt. Chystal jsem se jí navrhnout tu hromadu jako další úkryt, dokud jsem nezvedl oči a neuviděl takových sedm a půl metru nad hlavou široký převis, z něhož visely kořeny stromů. Celé to dělalo dojem, že se každým okamžikem zřítí. Nejspíš však bude ten kus země daleko pevněji usazený, než na první pohled vypadá.

Zbraně se mi ani za mák nezamlouvaly, ale plán mi připadal rozumný. Pojedli jsme trochu hovězího guláše z konzervy, přestože jsme velkou chuť k jídlu neměli. Natáhl jsem se a zavřel oči. Když mě Barbara probudila, bylo už šero. „Tohle se musí vidět," řekla. „Panebože, v životě jsem nic takového neviděla." Na svou večerní pouť se vydávali netopýři. Celý den viseli v jeskyni hlavou dolů a teď vylétali, chytali vítr a vyráželi ven tím podivným akrobatickým letem, prozrazujícím hladového netopýra. Byly jich stovky. Tisíce. Dlouhé sloupce na pozadí bledé večerní oblohy. Meyer je pozoroval s posvátnou hrůzou. Komáři nás příliš v jeskyni netrápili. Barbara vytáhla z báglu placatku s tequilou. Nechali jsme ji kolovat a pak jsme se přesunuli blíže ke vchodu jeskyně a dívali se, jak vycházejí hvězdy. Černá sametová obloha vrcholící noci jimi byla hustě poseta. Dopili jsme poslední kapky. Přisedla si ke mně a řekla: „Jste moc hodní, že mi pomáháte."

Jedli jsme s daleko větším apetýtem než posledně. Šaty byly cítit potem. V houštinách pištěli nějací neřádi. Jeden vydával kňučivé zvuky, které jako by se na nás valily ze všech stran a ušima se zavrtávaly doprostřed lebky. Po půlnoci se nedaleko ozval táhlý skřek, při němž nás až zamrazilo.

„Jaguáři," zašeptala Barbara. „Jsou na lovu. Loví esquintly."

„Co je to?"

„Druh velké krysy. Jsou hodně tlusté a líné. Pánbůh je stvořil, aby měli jaguáři co žrát. Je to ohromná pochoutka. Jejich maso chutná jako vepřové."

„Musím ji někdy ochutnat."

„Mám vám ji někdy uvařit?"

„Kvůli mně si nedělejte starosti."

Později k nám dolehlo nějaké zakvičení, které identifikovala jako hlas esquintly. Možná si s nimi ten jaguár trochu pohrává, než je usmrtí. Adrenalin, vylučovaný při pocitu strachu, údajně zvláčňuje maso. Všechno má svůj smysl, jak říká Meyer. Člověk jenom potřebuje zjistit, jaký.

Pokrývky byly dost velké a mohli jsme se do nich důkladně zabalit, což v tom chladu bylo velmi příjemné. Leželi jsme blízko sebe. V jedné chvíli jsem uslyšel, jak mi za hlavou přede Meyer, zatímco mou tvář ovíval Barbařin lahodný dech, jemně ochucený tequilou. Uvědomil jsem si, že zítra bude patnáctého. A najednou jsem si vzpomněl, že právě zítra odjíždí Annie na Havaj. Zaplavil mě pocit bezútěšnosti, jako temná bouře ženoucí se nad širými poli. Obklíčil mě ze všech stran a já mlčky vyslovil její jméno. Přemýšlel jsem, zda bych neměl za rozbřesku vystoupit na vrcholek pyramidy v Coba a stokrát vyslovit její jméno. Promítl jsem si v hlavě každičký milimetr jejího těla, přehrál jsem si každičký výkřik a tón, každičký sladký dotek. Kam až sahá lidská pitomost? Nemá přece smysl doufat, že jí to nevyjde, nebo že si to rozmyslí. Neexistuje žádná naděje, vůbec žádná.

## 25

Byli jsme vzhůru dříve, než bylo třeba, hned na úsvitu. Po improvizované snídani jsme před jeskyní zahladili všechny stopy.

Zavedl jsem Meyera nahoru a ukázal mu, kde bude číhat v záloze. Řekl jsem mu, aby zalehl a připravil si ke střelbě tu malou brokovnici. Já jsem pak sešel dolů a ujišťoval jsem se, že na něho není odnikud vidět. Byl to dobrý úkryt, měl z něho většinu cenotu jako na dlani. Vrátil jsem se k němu, abych se přesvědčil, že umí se zbraní zacházet a že ví, jak z pušky vyhodit prázdnou nábojnici a zasunout nový náboj.

K úkrytu se obtížně vystupovalo, a tak jsme došli k názoru, že nejlepší bude, když zaujme polohu něco před desátou, aby mohl co

možná s nejmenší námahou ze svého devět metrů položeného místa zacílit.

My s Barbarou jsme zůstali v jeskyni. Ustoupili jsme až dozadu, kde v šeru zůstaneme neviditelní pro oči navyklé na prudké denní světlo. Já zůstal v blízkosti vchodu, ve výklenku na pravé straně jeskyně, otočené do cenotu. Odtamtud uvidím, jak Jorge nebo Juan popadne pušku a rozběhne se cenotem na druhou stranu, zatímco Cody Pittler bude mít za sebou teprve polovičku sestupu.

V půl jedenácté se nás zmocnilo velké napětí, ale polohlasem jsme si vyprávěli ještě dalších deset minut, než mi Barbara naznačila, abych zmlkl. Pootočila hlavu a naslouchala. Jakmile ke mně dolehly hlasy a praskání větviček, zmocnil se mě zčistajasna pocit, že všechno je špatně, že jsme to zpackali. My dřepíme v díře a on je nad námi. Odporovalo to veškerým zásadám, které mi kdysi dávno vštěpovali. Přesunul jsem se do svého výklenku a Barbara se stáhla hlouběji do jeskyně. Slyšel jsem tiché čvachtání, jak se brodila zpátky k jezírku.

Potom se před našimi zraky na okraji srázu všichni objevili. Rozmlouvali spolu španělsky. Jorge ukazoval dolů, směrem k nám, a já jsem si představoval, jak vykládá Codymu Pittlerovi, že ten velký jaguár se skrývá v jeskyni. Jorge se přehoupl přes okraj a pružně sestupoval dolů. Přidržel se kořenů a keříků vyrážejících z toho strmého svahu. Odrazil se od něho a poslední slabé dva metry seskočil, napřímil se, podíval se nahoru, natáhl před sebe ruce a něco na někoho zavolal.

Ani jsem nedýchal. Tohle byl kritický okamžik. Viděl jsem Pittlera, jak leží na břiše, nahýbá se přes okraj, drží pušku ve vodorovné poloze a pouští ji. Jorge ji zachytil za pažbu a předpažbí a zůstal stát na místě. Pittler začal sestupovat dolů. Měl na sobě vybledlou khaki kombinézu, do tmava propocenou kolem pasu, podpaží a na límci, okrový safari klobouk, jehož stříška byla na jedné straně po australsku ohrnuta a přichycena cvočky nahoru. Na nohou měl značně obnošené trampky.

Asi v polovině svahu se ohlédl přes rameno dolů, právě včas, aby uviděl Jorgeho, jak tryskem bere roha. Pittler ani na vteřinu ne-

zaváhal. Odrazil se od příkré stěny, pustil se z výšky čtyř a půl metru, dopadl na zem a svalil se na záda, ale ještě na zemi si rozepnul pouzdro, kterého jsem si předtím nevšiml, a bez sebemenší známky bezhlavého chvatu vytáhl pistoli s dlouhou hlavní a vystřelil po Jorgem, který se začal drápat po kamenité stěně třicet metrů daleko. Jorge udělal ještě jeden krok a zvrátil se dozadu. Puška mu vysokým obloukem vyletěla z rukou a dopadla nedaleko jeho těla. Zůstal ležet na zádech, ochablou tvář obrácenou k jeskyni, ústa pootevřená a z jednoho koutku mu pokojným čůrkem vytékala krev. Oči měl téměř zavřené.

Pittler se ohlédl nahoru na svah, kde se rozhostilo ticho. Ani se nepohnul a naslouchal. Potom se obezřetně, co noha nohu mine, vydal napříč cenotem k tělu a pušce.

Měl jsem mu kulkou z toho klacku provrtat pravé ucho. Bývalo by to mělo daleko větší smysl. Trefil jsem se mu do pravého stehna. Kulka při nárazu žalostně pleskla. Sykl bolestí, vypálil dvě rány směrem k jeskyni a belhavě rychleji než bych býval považoval za možné se rozběhl k hromadě balvanů a přikrčil se za ně.

Bylo mu jasné, že je v pasti, a reagoval rychle a rázně. Učinil to nejlepší, co se dalo. Pro tuto chvíli byl v úkrytu a čekal, co se bude dít dál. Netušil, že ho seshora pozoruje schovaný Meyer.

Zařval něco španělsky. Než jsem se stačil přesunout dozadu a říct Barbaře, aby se neozývala, stejným jazykem mu odpověděla.

„Proboha svatýho!“ zvolal. „Zatracená Willyho ženská. Barbaro, milunko, co vám kamarád Evan udělal?“

„Zabil jste Williama!“

„Nemluvte nesmysly, koťátko. William vás měl plný zuby. Nemohl si zvyknout na vaši příliš tmavou pleť. Pokud jde o mě, pomohl jsem mu zpátky do Států, to je celý. Teď už nejspíš randí s nějakou zrzavkou. Vylezte ven a promluvíme si o tom.“

„A třeba taky o tom vašem velkém domě u Playa del Carmen, ne? A o jménu, pod kterým vás tam znají? O váženém panu Roberto Hoffmannovi, který tam tak pokojně žije?“

Nastalo ticho. Konečně promluvil: „Mrzí mě to, ale tohle jste neměla říkat, Barbaro. Moc mě to mrzí. Znamená to totiž, že už z té

díry nevylezete. Nemůžu vás nechat odejít. To vám řekl Willy? Když se dušoval, že to neřekl živé duši, věřil jsem mu.“

„Co jste mu udělal?“

„Praštil jsem ho po hlavě, přidrátoval jsem ho ke kusu olova a shodil jsem ho přes palubu. V jistým smyslu si myslím, milunko, že to byla moje chyba. Vydal jsem se na lov příliš blízko domova. Teprve až později mi došlo, že se potom objevila v novinách zpráva o smrti Evana Lawrence. Celou dobu jsem se musel strachovat, že mi ho někdo připomene. Teď už může Evan Lawrence zůstat mrtvý. Žádný problém.“

„Žádný problém kromě mě?“

„Kromě vás a Juana.“

„A mě,“ zavolal jsem na něho.

„A vy jste kdo, sakra?“ zeptal se a hlas mu trochu přeskočil. „Přišel jsem, abych se vás zeptal na Isobelle Garveyovou, Larry Joe. Vzpomínáte si na ni přece. Kousek od Cotully, už je to spousta let. Zakopal jste ji u břehu, jenomže voda při povodni ji vyplavila. Taková sušinka. Byla na vás moc mladá. Jenomže vám na věku nikdy nesešlo.“

„Ten hlas odněkud znám,“ ozval se. „Řekněte ještě něco.“

„Jasně Jerry. Díval jste se tenkrát v noci u Ingramu, jak se smaží Doris Eaglová?“

Nastalo dlouhé ticho. „McGee?“ zeptal se znatelně tišším hlasem, „To jste vy, McGee?“

„Ano, jsem to já. Problém je ovšem zjistit, kdo jste vy.“

„Nejsem nikdo z těch, co jste jmenoval. Nejsem Jerry Tobin ani Larry Joe Harris.“

„Nejmenoval jsem je příjmením, brácho.“

„Nemám s nima nic společnýho a nejsem ani Bili Mabry z Montany, Cari Keith z Pasadeny a ani Max Triplett ze Shreveportu. Nejsem žádný z nich. Všichni odešli, do jednoho. Stále nechápete. Jsem Bob Hoffmann a bydlím kousek odtud. Žiju si klidně tady na Yucatánu. Tady se nemusím ničím trápit. Vy byste nepochopil, jaké to je.“

„Normálo taky nechápala.“

„Poslyšte, copak jsme si tenkrát neužili, McGee? Ten večer na vašem hausbótu byl báječný, fakticky. Pamatuju se na něj, protože se stále ještě pamatuju, jak jsem byl Evan Lawrence. A ten tu ženu doopravdy miloval. Když se s ní poprvé miloval, byla studená jako psí čumák. Byla vyplašená. Nedokázala se odvázat. Ale když ji Evan nakonec naučil vydat ze sebe všecko, stal se z ní poklad. Byla skoro nejlepší ze všech. Evan se s ní cítil v sedmým nebi. Když zemřela, zemřel s ní. Je to tak těžké pochopit?“

A puntík za jeho otázkou udělala střela, která zazvonila o starý rezavý kotlík a odrazila se do rohu jeskyně, kde jsem se skrýval. Pleskla o stěnu vedle mého spánku a zasypala mě pichlavým prachem. Pár tuctů netopýrů pištivě zaprotestovalo. Mluvil a mluvil a mezitím si všechno promyslel. Podle mého hlasu odhadoval, kde mohu být. Rozený cirkusový střelec. Všiml jsem si malé lesklé drážky v červené rzi, jak se kulka dostala až na kov. Elementární logika mi radila, že přesunuli se někam, odkud na kotlík neuvidím, bude mu trik k ničemu. Znovu jsem nabil svou špuntovku. Šel jsem k zemi a pomalu jsem se plížil k místu, kde mi sice skalní výstupek chránil hlavu, ale odkud jsem mohl úzkou štěrbinou přehlédnout valnou část skalnatého valu, za kterým se skrýval.

Pomocí pár kapek slin, které jsem nasbíral ve vyprahlých ústech, jsem vydal chrčivý ston. Barbara vykřikla a rozběhla se ke mně. Odstrčil jsem ji do bezpečí a zašeptal: „Právě jsem zemřel.“

„Vy jste ho zabil!“ zakřičela teatrálně. „Zabil jste McGeeho!“ Silně pochybuji, že to udělalo na Pittlera velký dojem, ale za to s Meyerem to zacloumalo.

„Cody Pittlere!“ řval. „Cody T. W. Pittlere, podívejte se na mě! Zabil jste Coralitu a zabil jste vlastního otce, který vás miloval. Zabil jste Bryce Pittlera. Podívejte se na mě!“

Ozvalo se nedonesené prásknutí z brokovnice a dva štěkavé výstřely z Codyho pistole. A najednou jsem viděl, jak se brokovnice smeká z houštiny na vrcholu stěny. Líně se propadala slunečním svitem, ve vzduchu se ještě otočila a vzápětí s rachotem dopadla na skalnaté dno. Srdce se mi zastavilo. Chudák Meyer. Přátelství ho zaválo na Srdcovou sedmu v pravou chvíli, aby ho grázl Bob připravil

o hrdost a pocit, že je chlap. A teď ho hra náhod a přátelství přivedly do toho závrtu v yucatánském pralese, aby zemřel rukou pomatence velmi rychlého a zdatného pomatence.

Pittler se vyřítil z úkrytu a běžel k brokovnici. Popadl ji a silně napadaje na nohu utíkal zpátky. Zkusil jsem po něm vystřelit, ale už když jsem mačkal spoušť, bylo mi jasné, že jsem ho netrefil. Znovu jsem nabil.

Pittler zaklel. Podle mě si uvědomil omezené možnosti nové zbraně. Po pravdě řečeno žádné neexistovaly. Ledaže by ji použil místo klacku. V komoře byla jedna prázdná nábojnice.

Pittler zaječel, daleko hlasitěji než bylo zapotřebí. „Můj táta žije v Eagle Passu v Texasu. Nikdo ho nezabil. Slyšíte mě?“ Není mrtvý, sakra! S tímhle na mě nechoďte!“

„Máte to v hlavě všechno pomíchané, Cody!“ zvolal jsem. „Sám nevíte, kdo jste. Tohle divadýlko jste hrál ve škole a zapomněl jste, kdo vlastně jste a koho máte hrát. Jste blázen. Strčte si hlaveň do chřtánu, ušetříte nám práci!“

Vydal ze sebe nesrozumitelné zakvílení, zavytí plné bolu a zuřivosti. A moje oko zachytilo nad ním, až nahoře na svahu, jakýsi pohyb. Byl to Meyer, šourající se pomalu zprava doleva. Potácel se a chytal se malých stromků. Otočil se ke mně a místo obličeje měl masku, jakou si nasazují na ulicích začínající mimové. Tvář měl rozdělenu takřka přesně na dvě poloviny, jedna byla bílá a druhá červená. Příšerně se usmíval.

Začal jsem na Pittlera mluvit hlasitě, abych přehlušil lomoz, který mu nad hlavou určitě způsoboval Meyer. Řekl jsem mu, že je úchylná hyena žijící z mrtvých žen. Zasypal jsem ho spoustou„takových perel. A Meyer se zatím, krok za krokem, dobelhal k okraji převisu. Rostly tam dva zákrsky. Meyer si stoupl mezi ně, popadl do každé ruky jeden a potom namáhavě, velebně vyskočil. A ještě jednou. Třikrát. Běžel jsem k ústí jeskyně a mířil jsem na dva velké balvany, které skrývaly Pittlera, s nadějí, že ho sejmu, kdyby se pokusil utéct.

Někdo mě práskl ševcovským kladivem do levé ruky, těsně pod ramenním kloubem. Ruka mi najednou hrozně ztěžkla. Bezvládně

klesla a mně nezbylo než mířit a držet pušku pravičkou. Vzápětí po Meyerově třetím skoku se ozval drásavý zvuk a potom se celý ten kusanec země naklonil a zřítil. Tuny kamene, hlíny, stromů, kořenů a křovisek padaly stále větší rychlostí k zemi. Ohromný kus vrstveného dortu. Velké sousto věčnosti. Meyer se stále ještě držel těch dvou stromků a sjížděl dolů. Zemina vyplnila a smazala prostor, kde se krčil Pittler. Když narazila na dno, Meyer byl nachýlen dopředu pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Náraz ho vyprostil a mrštil jím dopředu na obličej a vlna uvolněné zeminy ho potom zasypala do pasu. Ležel tváří v líném potoku.

Běželi jsme k němu. Musel jsem pracovat jenom jednou rukou. Barbara byla úžasná. Hrabala oběma rukama jako netrpělivý pes. Společnými silami jsme ho vytáhli, odtáhli ho za potok a obrátili ho na záda. Voda mu z Obličeje opláchla krev, která mu vytrvale, ale nikoli nebezpečně vytékala z pěticentimetrové rány nad pravým uchem. Zabručel, odstrčil nás a posadil se. Upíral zrak na místo, kde se ještě před chvílí ukrýval Pittler. Nepokoušel se nic říct. Jenom ukázal prstem a obočí mu tázavě vyjelo nahoru.

„Jo," řekl jsem. „Je pod tím."

Na Meyerově tváři se náhle objevil zmatený výraz, když mu došlo, co udělal. Byla v ní hrůza, účast i znepokojený úžas. Je to můj přítel. Je to mírumilovný a mírný člověk.

Jenomže prožil moc mizerný rok a třebaže konec podivína jménem Pittler byl náhlý a hrůzný, tím že se na něm sám podílel, vrátila se Meyerovi jeho ztracená hrdost a vědomí, co je zač. A tenhle základní pocit odsunul do pozadí všechny ostatní a jeho úsměv, podivně vlídný úsměv, získal převahu a zvolna se mu rozlil po celé tváři, z níž vyzařovala pýcha a jistota muže, který našel sám sebe.

„Když jsi cítil, že ti půda začíná ujíždět pod nohama, měl jsi dost času se odtamtud vydrápat," řekl jsem. „Mohl ses zabít."

„Měl jsem sílu jenom na ty tři skoky a konec. Vydrápat? To už nešlo. Víš, když přijde člověk o všechno, napadají ho divné myšlenky. Napadlo mě třeba, že mít na sobě správný kostým, rozumíš, jako třeba pelerínu, mohl bych prostě roztáhnout paže a odletět odtud."

Barbara došla pro nůž, rozřezala svoji náhradní košili a pevně mu ovázala hlavu, aby se zastavilo krvácení. Zbytkem mi převázala ruku. Když se vracela zpátky s kusem látky, dřepla si u Jorgeho a zjistila, že je právě tak mrtvý, jak vypadá. Kulka ho trefila do týla.

Vrátil se Juan. Vypadal sinale. Usedl vedle Jorgeho a rty se mu neslyšně pohybovaly. Nato ho s Barbarou odnesli do stínu jeskyně. Barbara s Juanem promluvila a potom nám řekla, že si někdo přijde pro tělo a že zásoby a ostatní věci přenecháme Jorgeově rodině. Prý se z toho nebude dělat aféra. Ramón se dozví, že seňor Hoffmann se už ze své výpravy nevrátí. Poví to ostatním. Po troškách, nenápadně odnesou z toho velkého domu všechno, co se jim bude hodit. Může to trvat i několik měsíců. A potom se rozptýlí po vesnicích v džungli. Časem si úřady všimnou, že je pryč, že dům je opuštěný a chátrá. Ale nikdo si s tím nebude dělat těžkou hlavu.

„Uráží to můj smysl pro pořádek," ozval se Meyer. „Neměli bychom do toho domu zajít? Poohlédnout se po… nevím. Po důkazu? Po penězích?"

„Ani jeden z vás by se tam nedostal. Sluhové by vás dovnitř nepustili. Já bych mohla. Ramón by mě pustil. Třeba bych se tam mohla porozhlédnout."

„Možná bychom měli oznámit policii, kde je," řekl Meyer.

Vytřeštila na něho oči. „S prostřelenou nohou a pohřbený zaživa? A k tomu oba zranění? Máte chuť strávit dva tři roky odpovídáním na otázky a žít na kukuřičných plackách a fazolích?"

„Ne," řekl jsem. „Ani omylem."

„Já také ne," prohlásila s obvyklým nádechem formálnosti.

Právě v tom okamžiku mě začalo polévat horko a slova jako by ke mně doléhala z velké dálky. Všechny barvy byly příliš zářivé. Slunce mě bodalo do očí. Když jsme byli napůl z džungle venku, dala se do mě zimnice. Řídit musel Meyer.

Meyer se vydal zpátky do Států za tři dny. Byl velmi nervózní, že poveze věci, které Barbara posbírala v domě Pittlera Hoffmanna: pár tisíc v amerických dolarech, štos zlatých mexických mincí, několik diamantových prstenů a dvoje luxusní náramkové hodinky. Do-

hodli jsme se, že se všechno pošle Helen June do státu New York. Není třeba přikládat žádný lístek.

Předpokládali jsme, že z obsahu zásilky vyrozumí, že od svého bratra žádné balíčky už čekat nemůže.

Doufal jsem, že se zotavuji a že budu co nevidět natolik fit, že budu moci odcestovat, avšak den po Meyerově odjezdu se nemoc vrátila. Barbara mě přestěhovala k sobě, aby o mě mohla lépe pečovat.

Žádný důkaz v Hoffmannově domě nenašla. Nenašla nic, co by nás uvedlo na stopu zbytku peněz. My jsme však ty peníze nepotřebovali. Ani další důkazy. Stačily nám ty, které jsmě měli.

## 26

Annie Renzettiová mi zavolala z Havaje v neděli devatenáctého září ve dvě odpoledne.

„U vás musí být ještě hodně brzo, viď?“ řekl jsem.

„Asi osm. V neděli ráno jsem v práci nejraději. Jsem do ní zavrtaná, abych byla v obraze. Kdopak to bral včera, když jsem volala?“

„Kamarádka. Jedna taková mayská princezna.“

„Cože?“

„Hodná holka. Barbara je hodná holka. Přijela sem z Mexika na takovou jako rekreaci. Pořád ji přemlouvám, aby si ji krápět prodloužila.“

„Jsem ráda, že máš hezkou novou přítelkyni, Travisi.“

„Jsem rád, že jsi ráda. O příštím víkendu tady pořádám proslulý Meyerův chili festival. U staré pískovny na dolním konci Biscayneského zálivu.“

„Páni, škoda, že nemůžu přijet.“

„Škoda.“

„Jak se daří Meyerovi?“

„Je ve výborné formě. Zajistil si služby houfu mladých sličných dívek. Jsou mu všude v patách a pomáhají mu nosit proviant na jeho novou loď, která je mimochodem to pravé ořechové. Jmenuje se Ve-

blen. Jsou tam vestavěné police na knihy a jeho kolegové mu pomáhají doplnit knihovnu, o kterou přišel.“

„Vážně jste přestali pátrat po Evanu Lawrencovi?“

„Jednou, když nám takhle vrtalo hlavou, co uděláme, jestli ho dopadneme, dospěli jsme ke zralé úvaze, že to necháme plavat.“

„To snad ani nejste vy!“

„Na sklonku života dostáváme rozum.“

„Travisi, v Advertiseru byla tuhle krátká zpráva, že se potopil HooBoy. Nejmenovala se tak náhodou Hackova loď? Co se stalo?“

„Dave Jenkins čekal, až se o loď přihlásí někdo z těch lidí, kteří ho kontaktovali. Zaplatili spoustu peněz, aby z ní nechali udělat torpédo, a blahé paměti uzavřeli smlouvu per huba s Hackem; Slíbili mu prostě, že se vyrovnají, až bude loď hotová. Dave se domníval, že to takhle nějak mohlo být. Dal hlášku pobřežní hlídce a policajtům a oni přijeli a instalovali do trupu výkonnou vysílačku. No a ti chlapi přišli a o loď se přihlásili. Davovi řádně zaplatili, zařídili změnu jména a tři týdny nato je přistihli s nákladem marihuany, hašiše a kokainu. Nechtěli zastavit, a tak jim udělali díru do trupu. A jak uviděli ten náklad, sebrali posádku a loď nechali klesnout ke dnu.“

„A ty jsi s tím neměl nic společného?“

„Moje milá, já nechci mít s něčím takovým nikdy nic společného. Nechci vidět, jak jdou lodě ke dnu, nebo jak lidé přicházejí k úrazu. To všechno je za mnou. Meyer je blahem bez sebe, že jsme teď oba takoví usedlí.“

„Vy dva a usedlí?“

„Trochu měníme zvyky, nic víc.“

„To je mi nějak podezřelé.“

„To víš, Annie, ty ses teď na Havaji a vysluhuješ si válečné řády, a já zase pro změnu obdivuji letošní úrodu plážových koček a občas smočím rty v kapce džinu s ledem. Zdá se, že všichni jsou v kondici. Sem tam si dost užijeme.“

„Ještě se mi bude stýskat.“

„A co u vás?“

„Nic, všechno při starém. Hotový blázinec. Není tu tak veselo jako v Naples. Ale… víc mě ta práce provokuje. U firmy je pár muž-

ských, kteří se kochají nadějemi, že si jako ženská natluču nos. Tuhle malou satisfakci jim teda nedopřeju, do prkýnka. Chtěla jsem jenom slyšet tvůj hlas, drahoušku.“

Z pláže přišla Barbara a dlouhými kroky přešla salón, aby mě cestou do sprchy letmo políbila na spánek.

Hovor s Annie dospěl k rychlému konci. Možná byl poslední, napadlo mě, když jsem zavěsil. Dostavil se malý pocit ztráty, ale bolest otupěla. Už nehryzala.

Vstal jsem, protáhl jsem se a vypravil se na příď, kde se v gigantické sprše ráchala Barbara a zpívala si přitom. Má hezký hlas, ale absolutně postrádá smysl pro hlasovou polohu a rytmus. Proto ať zpívá cokoli, pokaždé z toho vyleze melodie písničky „Chlupatý kaktus“.

„Jak sis zaplavala?“ zavolal jsem.

„Fantasticky! Poslyš, vypnul jsi troubu, jak jsem ti řekla?“

„Jasně.“

„Kdo volal? Ta ze včerejška?“

„Přesně tak.“

„Asi začnu žárlit. Má nějak moc hezký hlas. Je taky tak hezká?“

„Je na Havaji, Barčo.“

„To má kliku. To si může být hezká jak chce.“ Pustila sprchu naplno. Skopal jsem z nohou sandály, stáhl šortky, opatrně jsem nakoukl za závěs, potom jsem vklouzl za ni a popadl ji kolem pasu. Zapištěla a velmi příjemně se mnou zápolila. Tak jsme si prima zařádili při drhnutí a mydlení, a potom i při oplachování. Nato jsme vyšli ze sprchy a dováděli jsme při utírání osuškou. A pak jsem ji vzal do náruče a odnesl ji do postele, a jak jsme procházeli dveřmi, drcnul jsem jí jemně hlavou do zárubně.

A nádhernou rozkoš jsem zažil ještě jednou, když jsem po milování zabořil čenich do hebké a voňavé pokožky na jejím krku. Matným snědým nádechem, ale i chutí a vůní mi něco připomněla, vlastně mi vždycky něco připomínala, vždycky od té noci, co jsem se v jejím bytě v La Vista dal Caribe třásl zimnicí, lapal po dechu a jektal zuby, a ona se probudila a přišla ze svého pelíšku ke mně na pohovku, aby přese mě přehodila víc přikrývek. Podle ní jsem měl jenom

malou džunglovou horečku. V tom případě bych nikdy nechtěl zažít velkou džunglovou horečku. Když všechny ostatní zahřívací pokusy selhaly, vklouzla ke mně pod deky a pevně se ke mně přitiskla, dokud celá horečka neustoupila. Jenomže potom, přes její slábnoucí protesty, se dostavila horečka zcela jiného rázu. Nevadilo mi, když poté, co její dech během jednoho dlouhého slyšitelného nádechu několikrát škobrtl, zakřičela, „Wilílíií!“ Nevadilo mi, že jsem byl té noci jeho náhradníkem, anebo že jsem jí ho na tu jedinou chvilku na prahu uvolnění oživil. Od té doby to už stejně víckrát neudělala. Už ho nikdy nezavolala.

A mně náhle došlo, co se skrývá hluboko v podvědomí, jak jsem tak nosem rejdil u jejího krku, s očima otevřenýma, abych viděl ten zvláštní temně hnědý odstín.

„Skořice!“ vyhrkl jsem.

„Cože?“

„Voníš jako skořice a máš zrovna takovou barvu. Máš skořicovou pleť.“

„Můj ty bože, McGee, nemůže tě napadnout něco originálnějšího?“

„Myslel jsem, že to je originální.“

Zasmála se. „Je to písnička, ty trdlo. Od Piela Canely, Skořicová pleť. Zpívá se po celém Mexiku. Je to milostná balada, docela něžná. Můžeš poprosit jakoukoli mexickou hudební skupinu a oni ti ji zahrají a zazpívají. Zpívá se to nějak takhle.“

Zpívala mi ji něžně, ale znělo to jako „Chlupatý kaktus“.

Usnula a zanedlouho se s leknutím probudila. „Ach!“ vydechla. „Zase se mi zdálo o tom chlapovi.“

„Bylo to zlé?“

„Tentokrát ani ne. Z té hlíny a kamení, které se zřítily, vznikla pyramida, dokonalá malá pyramida, a on ležel pod ní. Což dává smysl.“

„Smysl?“

„Samozřejmě, McGee. Pamatuješ na tu pyramidu, jak jsme na ni lezli v Coba? Je to vlastně jedna veliká hrobka. Někdo je tam uvnitř

pochovaný, a třeba je jich tam i víc. Ale nejspíš tam nikdo nezačne kopat, aby se podíval, co je uvnitř.“

„Proč ne?“

„Ze stejného důvodu, pro který nás Španělé nechali na Yucatánu na pokoji, proč nás neměli zájem dobýt a zcivilizovat a udělat z nás malé snědé křesťánky.“

„A ten důvod?“

„McGee, koukám, že ti z milování měkne mozek. Protože Mayové neměli zlato!“

# MACDONALDŮV SMUTNÝ SUPERMAN

Když roku 1944 vstoupil do americké literatury tehdy sedmadvacetiletý John D. MacDonald, nevstoupil do ní nijak okázale a nevyvolal žádnou senzaci u čtenářů ani u kritiky. První povídky publikoval za druhé světové války, kdy sloužil v americké armádě. Po demobilizaci se hodlal psaním živit. Byl však nucen si najít jiné zaměstnání, protože jeho povídky a romány se nesetkaly s očekávaným úspěchem. Po čase se však přece jen začaly prodávat, postupně získávaly čtenáře, až se nakonec objevily mezi nejprodávanějšími a nejžádanějšími tituly. MacDonald vystřídal celou řadu žánrů takzvané „oddechové“ literatury, psal detektivky, dobrodružné romány i thrillery, jeho povídky najdeme v četných antologiích science fiction. Stejně rozmanitá byla kvalita jeho literární produkce. Mezi více než sedmdesáti publikovanými romány, z nichž česky dosud vyšel knižně pouze *Uragán Ella* (Condominium, Nakladatelství Svoboda 1983), a nesčetnými povídkami najdeme díla průměrná i podprůměrná, často vysloveně komerčně zaměřená a poplatná „bestsellerovému“ vkusu amerického čtenáře, na druhé straně ovšem i díla velmi dobrá. V povědomí americké veřejnosti je však John D. MacDonald zapsán především jako autor série románů s hlavním hrdinou, detektivem amatérem Travisem McGee, jehož v tomto svazku představujeme českému čtenáři.

MacDonald se na uvedení svého hrdiny chystal opravdu pečlivě. Měl v úmyslu napsat dlouhou řadu jeho dobrodružství, o čemž nejlépe svědčí skutečnost, že když roku 1964 vyšel první příběh Travise McGeeho s názvem *Tmavomodré sbohem* (The Deep Blue Good-Bye), následovaly po něm ještě v témže roce tři další. Všechny čtyři knihy byly napsány dřív, než autor dovolil zveřejnění první z nich. Počet McGeeho dobrodružství se rozrostl na jedenadvacet, poslední román *Osamělý stříbrný déšť* (The Lonely Silver Rain) byl publikován roku 1985. Autor zemřel na sklonku roku 1986. Náš svazek, který by měl být určitým reprezentativním průřezem MacDonaldova díla, obsahuje v pořadí sedmý, dvanáctý a dvacátý příběh uvedené řady.

Podívejme se na tyto romány i na jejich hrdinu trochu blíž. Především je třeba říci, že často nejde o romány detektivní v pravém slova smyslu (*Dlouhý levandulový pohled* je v tomto směru výjimkou, která potvrzuje pravidlo), jsou to spíše jakési „romány o zločinu a trestu“, přidržující se určitého zaběhlého schématu. Kritika právě na jistou schématičnost MacDonaldova díla často a oprávněně poukazuje. Příběh se obvykle odvíjí takto: Na McGeeho se obrátí se žádostí o pomoc nějaká dívka či mladá žena, která se ocitla v nesnázích a přišla o velkou sumu peněz. „Havarijní poradce“ McGee se uvolí případ převzít za obvyklých podmínek z částky, kterou se mu podaří získat zpět, odečte vlastní výdaje a zbytek si s klientem rozdělí na polovinu. Nebude-li mít úspěch, nedostane zaplaceno nic. Viník je téměř vždy od samotného začátku známý, legálními metodami ho však nelze usvědčit, a tak jde o to najít způsob, jak ho vypátrat a vypořádat se s ním bez pomoci zákona. Po zahájení pátrání pak obvykle následuje odhalení vraždy, ať současné nebo spáchané dávno v minulosti, přidají se i další komplikace, až dospějeme k dramatickému závěru, v němž je pachatel dopaden a po zásluze potrestán někdy rukou osudu, častěji však přímo rukou McGeeho. Takovéto základní schéma je přikořeněno dalšími osvědčenými bestsellerovými prvky: najdeme zde rvačky a přestřelky, pronásledování prchajících zločinců a hlavně sex, bez něhož se dnes zřejmě neobejde žádná kniha, která se chce ve Spojených státech vyšplhat na žebříček nejprodávanějších titulů. Zajímavé je, že k nejlepším MacDonaldovým příběhům patří právě ty knihy, v nichž se od uvedeného schématu odchyluje, jak o tom svědčí i příběhy v tomto svazku.

Co platí pro zápletku, platí stejnou měrou i pro hlavního hrdinu. Také se svým detektivem amatérem se snaží J. D. MacDonald zavděčit současnému americkému čtenáři. Nabízí mu supermana, který si ve všech situacích ví rady, nespoléhá na nikoho a na nic než na vlastní rozum či vlastní pěst a v závěru bez výjimky triumfuje, přestože si odnáší rány na těle či na duši. McGee odmítá žít stádním způsobem konzumní společnosti, bydlí na obytném člunu, „pracuje“ jen tehdy, když má chuť nebo když ho k tomu přinutí dočasný nedostatek peněz, a prožívá jedno milostné dobrodružství za druhým. I to všechno

je pochopitelně do značné míry dobře vypočítaný efekt kolik čtenářů právě této konzumní společnosti by se mu chtělo podobat, kolik jich v tomhle tvrdém chlapíkovi nachází splnění svých nerealizovaných a do hloubi duše potlačovaných snů!

Co tedy vlastně Johna D. MacDonalda a jeho hrdinu odlišuje od záplavy komerčních dobrodružných historek, které mají americkému čtenáři dát na chvíli zapomenout na realitu, na svět a společnost kolem něj? Právě to, že autor na tuto realitu nezapomíná. Jeho hrdina nemá jen houževnatost loveckého psa a tvrdé pěsti, má i oči, kterýma se dokáže dobře dívat kolem sebe, přemýšlí o tom, co vidí, a jeho pozorování ho naplňují smutkem. Nebylo tomu tak od začátku. První McGeeho příběhy byly skutečně převážně dobrodružnými romány, které měly pobavit a neprovokovaly k zamyšlení. S přibývajícími léty však McGee stále více a častěji komentuje dění kolem sebe, cítí se osamělejší a smutnější, uchyluje se k ironii a sarkasmu. Tento vyhraněný, kritický přístup k realitě sdílí i jeho přítel a partner Meyer, mimochodem snad sympatičtější a věrohodnější postava než samotný McGee. V Meyerově společnosti už McGee vůbec není neohroženým supermanem s mocnými pažemi a chabým mozkem. Naopak, stále víc musí myslet na to, s čím se setkává, a čím víc na to myslí, tím je zahořklejší a rozčarovanější. Vidí, jak kdysi překrásná příroda Floridy mizí pod neúprosným náporem komerčních zájmů a mění se v obrovské staveniště s novými hotely a věžovými domy. Vidí hamižnost a závist, nenávist i zbabělost a nachází stále méně lidskosti a porozumění. A tak od původních občasných kritických postřehů charakteristických například pro jeho rozhovor s černou Vangiinou služkou v románu *Tmavší než jantar* dospívá až k hlubokému zklamání z celkového stavu světa kolem sebe. Podívejme se jen na zdánlivě klidné a spořádané americké maloměsto, jakým je Cypreiss City v románu *Dlouhý levandulový pohled*. Kolik zla a špinavosti se skrývá pod nehybnou hladinou všedního života. Zkaženost proniká i mezi ty, kdo by měli bdít nad dodržováním zákona. Lze tedy autorovi vyčítat, že proti falešné a často až do zrůdných dimenzí přerůstající morálce současné americké společnosti staví jako kontrast jistě značně idealizované a romantizované morální krédo jednotlivce?

MacDonald si asi neklade ambice vytvořit díla vysoké literární úrovně. Jeho romány však poskytují nesporně zajímavé a poutavé čtení, které místy nutí k zamyšlení. Je pravda, že do jisté míry idealizují hlavního hrdinu a hlásí se tak k literárnímu mýtu osamělého supermana. MacDonaldův superman však vlastně není sám. Má opravdového přítele a na svých pátračských cestách se setkává s lidmi, jejichž osudy mu nejsou lhostejné. Nechce zavírat oči před nedostatky dnešní americké společnosti, a proto je mu souzeno být smutným supermanem.

Pavel Medek

John D. Macdonald
DETEKTIV AMATÉR TRAVIN McGEE

Z anglických originálů Darker than Amber (Pan Books, London 1966), The Long Lavender Look (J. B. Lippincott Co., Philadelphia and New York 1972), Cinnamon Skin (William Collins Sons Co Ltd, Glasgow 1982) přeložili Jiří Hanuš (Tmavší než jantar), Pavel Medek (Dlouhý levandulový pohled), Pavel Dominik (Skořicová pleť).

Doslov napsal Pavel Medek. Vazbu navrhl Libor Fára. Graficky upravila Hana Blažejova. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 4641. publikaci v redakci krásné literatury. Odpovědná redaktorka Alžběta Rejchrtová. Výtvarný redaktor Vladimír Národník. Technická redaktorka Hana Keslová.

Z fotosazby zhotovené n. p. Svoboda, závod 4, Praha, vytiskl Tisk, n. p., Brno. Vydání první. Náklad 100 000 výtisků.

60522856. AA 40,80, VA 41,37.

0109187-1334
Vázané 49,- Kčs